ความปรารถนา และบารมี ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

หอสังเวชนีย์มงคลเทพนิรมิต ที่ประดิษฐานสังขารพระมงคลเทพมุนี (สด จันทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ

คุณณัฐพล ทวิสกุลรัตน์ สร้างพระผง ๒,๐๐๐ องค์ แจกในงานฉลองอสีตยายุ ๘๐ ปี อาจารย์ตรีธา เนียมขำ

รูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำขนาดหน้าตัก ๑ เซนติเมตร แจกเป็นที่ระลึกในงานฉลองอสีตยายุ ๘๐ ปี อาจารย์ตรีธา เนียมขำ

สมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ม.ส.จ.

และ

คณะศิษย์พระมงคลเทพมุนี (สด จันทสโร)

หลวงพ่อวัดปากน้ำ พิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ

ในงานฉลองอสีตยายุ (๘๐ ปี)

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ

นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ม.ส.จ. และวิปัสสนาจารย์

ISBN : 974-9608-15-1

คำขอบคุณ

ขอกราบขอบพระคุณท่านเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ อธิบดีสงฆ์วัดปากน้ำ และพระเถระทุกรูปที่เมตตาจัดงานอสีตยายุ (๘๐ ปี) ขอบคุณคณะกรรมการบริหารสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ม.ส.จ. พร้อมสมาชิกทุกคนและญาติมิตร ตลอดจนสาธุชนผู้มีกุศลจิต ที่สร้างวัตถุมงคล บริจาคทรัพย์และสิ่งของร่วมทำบุญฉลองอายุด้วย ทั้งหมดนี้เป็นการเสริมกำลังใจ ให้สามารถต่อสู้กับอุปสรรคต่าง ๆ ได้ และจะขอทำบุญถวายพระพุทธศาสนาและหลวงพ่อวัดปากน้ำจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ขอกราบอาราธนาอำนาจบุญบารมี รัศมีกำลังฤทธิ์ อำนาจสิทธิ สิทธิเฉียบขาด ขององค์ต้นธาตุ ต้นธรรม และพระมงคลเทพมุนี (สด จันทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ จงช่วยอภิบาลรักษา ส่งเสริมให้บรรดาศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ซึ่งมีท่านเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เป็นต้น เป็นประธาน และทุกท่านที่กล่าวนามข้างต้น จงเจริญรุ่งเรือง ในพระพุทธศาสนา เข้าถึงวิชชาธรรมกาย มีสุขภาพสมบูรณ์ แข็งแรง มีอายุยืน ปราศจากทุกข์ โศก โรค ภัย มีความสุข มีโภคทรัพย์อันนับไม่ถ้วน แวดล้อมด้วยกัลยาณมิตร ปรารถนาสิ่งใดในทางที่ชอบ ขอให้สำเร็จโดยเร็ว ปราศจากอุปสรรค ถึงซึ่งพระนิพพานอย่างรวดเร็ว

ตรีธา เนียมขำ
นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ

พระมงคลเทพมุนี (สด จันทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ

ตรีธาจารย์คุณุตมปูชานุสรณ์

๑

⊙ ตรีธา คุรุกรรมกอบเกื้อ ธรรมกาย
ตรีรัตน์ สรณะมุ่งหมาย สืบสร้าง
ตรีกาล บ่เคลื่อนคลาย คลาดสุขี เกษมแฮ
ตรีภพ จบแดนอ้าง เอ่ยรู้เกียรติธรรม

๒

⊙ อุปถัมภ์พุทธศาสน์พร้อม พรั่งบุญ
เฉกวิสาขาทรงคุณ เทียบแท้
ทานมัยมิ่งสิ่งสูนทร์ สำเร็จสรรพ กิจเฮย
คฤหัสถ์นรีรัตน์เลิศแล้ เลิศล้ำคุณผจง

๓

⊙ ศิษย์เอกมงคลเทพเจ้า จอมมุนี
งานเพื่อหลวงพ่อพลี ทั่วถ้วน
เผยธรรมแผ่ไมตรี ไทยเทศ
"วัดปากน้ำ" นามล้วน เลื่องลั่นชนบูชา

๔

⊙ กรองผกาเสาวรภย์สร้อย สุวมาลย์
กลั่นอักษรสอดบรรสาน สื่อถ้อย
คราคำรบขาตกาล พรรษวุฒิ
จรุงกลิ่นจริยาวัตรข้อย ขึ้นฟุ้งฟ้าดิน

เรืออากาศเอก สมบัติ สมศรีพลอย ประพันธ์

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ อายุ ๘๐ ปี

คำนิยม

หนังสือเรื่องความปรารถนาและบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำเล่มนี้ จัดพิมพ์ขึ้นตามดำริของคุณวลี คุณารัตน์พานิช ผู้เป็นมิตรรักของข้าพเจ้า คุณวลีต้องการพิมพ์หนังสือเกี่ยวกับพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จันทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ เพื่อแจกในงานฉลองอายุครบ ๘๐ ปี ของคุณครูตรีธา เนียมขำ นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ เหตุเพราะมีความเคารพ ศรัทธา นับถือ ยึดมั่นในหลวงพ่อวัดปากน้ำและคุณครูตรีธาอย่างสูงสุด แม้ว่าจะไม่ทันได้พบ ได้เห็นหลวงพ่อ แต่ก็เหมือนได้เห็นรูปกายได้ใกล้ชิดพระคุณท่าน เพราะได้ฟังเรื่องราวรายละเอียดจากคุณครูตรีธาผู้เคยรับใช้ใกล้ชิด รับถ่ายทอดวิชาความรู้ คำอบรมสั่งสอน โดยเฉพาะวิชชาธรรมกายจากหลวงพ่อโดยตรง เป็นผู้ที่หลวงพ่อขอจากพ่อแม่มาเลี้ยงดูอุปการะตั้งแต่อายุ ๑๓ ปี ประดุจลูกบุญธรรม คุณครูตรีธา จึงเปรียบเสมือนสะพานเชื่อมโยงระหว่างหลวงพ่อกับลูกศิษย์รุ่นหลัง ๆ

ท่านเป็นสุภาพสตรีที่สูงด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ มีผู้เรียกท่านด้วยสรรพนามหลากหลาย ท่านเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์เรียกท่านว่าครู พระเดชพระคุณพระธรรมธีรราชมหามุนี รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำและพระผู้ใหญ่มักจะเรียกท่านว่าพี่ตรีธา พระทั่วไปจากวัดอื่นจะเรียกท่านว่าโยมครู พระรุ่นหลัง ๆ เรียกท่านว่าโยมป้า ส่วนฆราวาสก็จะมีสรรพนามเรียกท่านเกือบทุกแบบ สุดแต่ใครจะอยากนับญาติทางใด เป็นต้นว่า คุณครู ครู แม่ครู อาจารย์ พี่ น้า อา ป้า ย่า ยาย

คุณวลีมีโอกาสได้มาพบและรู้จักคุณครูตรีธา เนียมขำ จนได้เข้ามาอยู่รับใช้ใกล้ชิด ได้เห็นปฏิปทาวิธีการดำเนินชีวิต แนวทางปฏิบัติธรรม คำสอนของคุณครูตรีธา ทำให้ได้รู้จักหลวงพ่อวัดปากน้ำอย่างดียิ่ง ยิ่งกว่าคนบางคนที่เคยเห็นหลวงพ่อ เห็นแต่รูปกายแต่ไม่รู้จักใจ เหมือนทัพพีไม่รู้รสแกง นับว่าคุณครูตรีธาสามารถถ่ายทอดความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้เกี่ยวกับหลวงพ่อให้ลูกศิษย์รุ่นหลังได้รู้จักอย่างละเอียดลึกซึ้ง หลวงพ่อเคยพูด เคยสอนอะไรไว้ คุณครูตรีธาเก็บไว้ในคลังสมองหมด คุณวลีอยู่กับคุณครูตรีธาเกือบจะตลอดเวลา กินด้วยกัน นอนด้วยกัน ไปไหน ๆ ด้วยกัน เรื่องของหลวงพ่อที่คุณครูตรีธาเก็บกักไว้ประดุจน้ำในเขื่อนก็ค่อยเลื่อนไหลออกมาซึมซาบเข้าไปในสมองและจิตใจของคุณวลีทีละน้อย ๆ ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้จักหลวงพ่อ ยิ่งฟังก็ยิ่งรักศรัทธานับถือเพิ่มพูนขึ้น ทำให้อยากรับใช้ อยากปฏิบัติธรรม อยากได้วิชชาธรรมกาย อยากเห็นหลวงพ่อด้วยตาเนื้อและตาทิพย์ จึงเสียสละและทุ่มเทให้กับงานหลวงพ่ออย่างเต็มที่ โดยมีท่านเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์และคุณครูตรีธา เนียมขำเป็นสมองและหัวใจ

รักหลวงพ่อแค่ไหนก็รักเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์และคุณครูตรีธาเท่ากัน คุณวลีมักจะบอกกับข้าพเจ้าเสมอว่า คุณครูเป็นแม่คนที่ ๒ ถ้าไม่มีคุณครูเราก็ไม่รู้จักหลวงพ่อ ถึงจะรู้จักก็รู้แบบผิวเผิน ไม่ลึกซึ้งอย่างนี้ อย่างมากก็คงแค่มาทำบุญที่วัดปากน้ำแล้วก็กลับบ้าน ไม่ถึงกับละทิ้งบ้านช่องมาอยู่ช่วยงานคุณครูเหมือนอย่างทุกวันนี้ คุณครูช่วยแก้ปัญหาให้เราทุกเรื่อง เป็นที่ปรึกษาที่ไม่มีใครเทียมได้ ถ้าไม่มีคุณครูก็ไม่มีเราในวันนี้ เราคงจะกำลังวุ่นวายอยู่กับเรื่องที่ไม่เข้าท่า หรือสนุกแบบไร้สาระไม่มีแก่นสาร ตอนนี้เราไม่มีแม่ แต่เราก็ไม่รู้สึกว่าเราขาดแม่ เพราะยังมีคุณครู คุณครูเป็นทุกอย่างสำหรับเรา

ข้าพเจ้าเคยถามคุณวลีว่ารู้จักคุณครูตรีธาได้อย่างไร และนึกอย่างไรถึงเลิกทำงานทำการมาอยู่กับคุณครูตรีธาที่วัดปากน้ำ ไม่เพียงแต่ข้าพเจ้า ใคร ๆ ก็ต้องอยากรู้ทั้งนั้น คนที่มีความรู้ความสามารถมีอาชีพการงานดี มีรายได้มาก มีหลักฐานดี แล้ววันหนึ่งก็เลิกทำงานด้วยวัยเพียง ๔๐ มาอยู่วัดกับคุณครูตรีธา มานอนบนเสื่อในห้องแคบ ๆ เบียดกับคุณวันทนา บุญมาก คุณวลีเล่าว่าเคยคุยกับเพื่อน ๆ ว่าเมื่อแก่แล้วคงจะต้องไปอาศัยโรงเจอยู่ เพราะเป็นสาวโสด พวกหลาน ๆ เขาอาจจะรำคาญไม่อยากอยู่ด้วย เพื่อน ๆ ไม่มีใครคัดค้าน ยังช่วยกันออกความคิดแนะนำว่า นอกจากโรงเจก็ไปอยู่วัดก็ได้ แต่ต้องหาวัดที่สอนปฏิบัติธรรมด้วย ไม่ต้องการไปอยู่เฉย ๆ จึงพากันตระเวนไปตามวัดต่าง ๆ ก็ยังไม่ปิ๊ง ไกลไปบ้าง ไปลำบากบ้าง เพื่อนคนหนึ่งก็แนะนำให้ไปวัดปากน้ำ เขาเคยไปนานแล้ว ทุกคนค่อนข้างพอใจ เพราะเดินทางสะดวก ไม่ไกลมาก มีรถเมล์ไปได้หลายสาย ไปทางเรือก็ได้ กลุ่มนี้ก็เลยไปวัดปากน้ำทุกวันเสาร์ นัดเจอกันที่ป้ายรถเมล์พาหุรัด

กิจวัตรของคณะเสาร์สัญจรนี้ ซึ่งมีทั้งโสดและไม่โสดก็คือไปกราบหลวงพ่อวัดปากน้ำบนหอสังเวชนีย์มงคลเทพนิรมิต ที่ใคร ๆ เรียกสั้น ๆ ได้ใจความว่า หอหลวงพ่อ แล้วไปฝึกปฏิบัติธรรมบนหอวิปัสสนา เสร็จแล้วก็ไปหาอาหารรับประทานกันที่โน่นที่นี่บ้าง ไปเดินซื้อของกัน ไปบ่อย ๆ ก็ไปได้เพื่อนที่ไปวัดปากน้ำเหมือนกันชื่อคุณกนกพร อดิศราลักษณ์ ถึงแก่กรรมแล้ว คุณกนกพรก็เลยพาไปรู้จักคุณครูตรีธาที่บ้านในวัดปากน้ำ คณะเสาร์สัญจรนี้ก็เลยมีกิจกรรมเพิ่มอีกอย่าง คือแวะไปกราบคุณครูตรีธาด้วยบางวันก็เห็นคุณครูตรีธาง่วนอยู่กับการเขียนหนังสือบ้างพิมพ์หนังสือบ้างตอนนั้นคุณครูตรีธายังไม่มีคนช่วยงาน ต้องทำเองเสียเป็นส่วนใหญ่ คุณวลีเห็นพิมพ์ก๊อก ๆ แก๊ก ๆ ก็เลยอาสาช่วยนำงานไปพิมพ์ให้ที่บริษัท คุณครูตรีธาย้ำนักย้ำหนาว่า อย่าใช้กระดาษหรืออุปกรณ์ของบริษัท เท่ากับเป็นการขมาย คุณวลีก็ยังแย้งอีกว่า ก็หนูมีสิทธิ์ใช้ได้ คุณครูก็ย้ำว่า ไม่ควรทำ เพราะเขาไม่ได้อนุญาตไว้

อาจจะเป็นเพราะมีสายธาตุธรรมเดียวกัน ดังที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยตรัสไว้ว่าบุคคลเข้ากันได้โดยธาตุ จึงชอบแวะไปคุยกับคุณครูตรีธาบ่อย ๆ คุณครูตรีธาก็ชอบเล่าเรื่องหลวงพ่อวัดปากน้ำ มีโอกาสก็จะสอดแทรกคำสอนของหลวงพ่อให้คนรุ่นหลังที่มาไม่ทันได้รู้ ไม่อยากให้สูญหาย เมื่อเห็นงานของคุณครูตรีธาขยายกิ่งก้านสาขามากขึ้น แต่ยังไม่มีคนช่วยเป็นเรื่องเป็นราว คุณวลีก็เลยตัดสินใจเลิกทำงานก่อนวัยอันควร ด้วยรู้จักคำว่าพอ ไม่อยากมาเปล่า ไปเปล่า และยังบ่นอีกว่า เสียดายที่ไม่ได้เกิดเป็นผู้ชาย ฉันจะได้บวช ข้าพเจ้าก็ตอบว่า ผู้หญิงก็บวชได้ บวชชีไงล่ะ เธอก็แย้งว่า ไม่เหมือนกัน ฉันอยากรักษาศีล ๒๒๗ ข้อ ฉันช่วยงานคุณครู บวชชีแล้วไม่คล่องตัว

นับถึงบัดนี้เธอได้มีวัดปากน้ำเป็นบ้าน มีญาติมิตรทางธรรมนับไม่ถ้วน มีท่านเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์เป็นประดุจพ่อบังเกิดเกล้า เรียกท่านว่า หลวงพ่อสมเด็จฯ คุณครูตรีธาประดุจแม่ผู้ให้กำเนิดแต่คุณวลียังคงใช้สรรพนามเรียกท่านว่าคุณครู เรียกตั้งแต่รู้จักท่านในวันแรกจนถึงปัจจุบัน ๒๖ ปี ก็ยังคงใช้สรรพนามเช่นเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

การที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงคุณวลีอย่างละเอียด เพราะอยากให้ท่านผู้อ่านได้รู้ว่าคนจริงอย่างนี้ก็มีอยู่ คนมาอยู่วัดใช่ว่าจะมีปัญหาหรือไม่มีที่อยู่ที่ไป ไร้ญาติขาดมิตร แต่มาอยู่ด้วยมีจุดมุ่งหมายจะศึกษาและช่วยงานพระพุทธศาสนาให้เต็มที่ก็มีมาก

หนังสือเล่มนี้จึงเกิดขึ้นด้วยศรัทธาปสาทะ และความกตัญญูที่คุณวลี คุณารัตน์พานิช มีต่อหลวงพ่อวัดปากน้ำและคุณครูตรีธา เนียมขำ ผู้ชี้ทางมรรคผล นิพพาน ผู้สอนวิธีปฏิบัติทั้งสมถะและ

วิปัสสนา อันนำไปสู่ความหลุดพ้น ก่อนจะหลุดพ้นยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอีก ก็สามารถใช้ชีวิตได้อย่างเป็นสุข ไม่ทำให้เกิดทุกข์แก่ตนเองและผู้อื่น เพราะมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเข็มทิศในการดำเนินชีวิต เธอได้มอบให้ข้าพเจ้าเป็นบรรณาธิการ เราทั้งสองคนได้คัดเลือกเรื่องที่อ่านแล้วน่าจะเกิดประโยชน์ การสอนปฏิบัติสมถะวิปัสสนาของหลวงพ่อวัดปากน้ำอาจจะเข้าใจยากสำหรับบางคน แต่ถ้าท่านฝึกตัวเองให้เป็นคนที่เข้าใจอะไรง่าย ๆ อย่าสงสัยโต้แย้งให้มากเรื่อง เอาเวลาที่สงสัยโต้แย้งมาปฏิบัติ เรื่องนี้ก็จะกลายเป็นเรื่องเข้าใจง่าย (แต่ได้ยาก) ดังพระธรรมเทศนาของหลวงพ่อ เรื่อง ของที่ได้โดยยาก

ส่วนเรื่องบารมีของหลวงพ่อนั้นเป็นการรวมบทความของผู้ที่ได้ประสบกับบารมีของหลวงพ่อด้วยตนเอง และนำมาเล่าสู่กันฟัง คุณครูตรีธาจึงขอให้เขียนบันทึกไว้ พร้อมลงชื่อนามสกุลจริง เดิมได้ลงในหนังสือที่แจกในงานถวายผ้าพระกฐินพระราชทานประจำปีของวัดปากน้ำ ได้คัดมาลงไว้บางเรื่อง เพื่อให้ท่านได้เห็นว่าผู้ที่ยึดมั่นในคำสอนของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ฝึกปฏิบัติธรรม จะมีธรรมเป็นเกราะคุ้มกันภัย หรือบางคนยังไม่เคยปฏิบัติธรรมเลย ก็ได้เห็นอภินิหารเสียแล้ว หลวงพ่อก็มาช่วยแล้ว นั่นเป็นเพราะบุคคลผู้นั้นอยู่ในสายธาตุธรรมของหลวงพ่อ เมื่อมีเหตุปัจจัยถึงเวลาอันควรหลวงพ่อก็จะดึงเข้ามา แต่บางคนหลวงพ่อก็อาจจะไม่ต้องออกแรงดึงก็ได้ เขามีสัญญาติดมาแล้ว มีความมุ่งมั่นติดมา เข้ามาเองได้ จะอยู่ที่ไหนก็ต้องมา ดังเช่นคุณวลี เป็นต้น

เรื่องนี้มิได้มีเจตนาจะมอมเมาหรือชักจูงให้ท่านลุ่มหลงอยู่กับเรื่องที่ยากต่อการพิสูจน์ แต่อยากท้าทายให้ท่านลองมาพิสูจน์ดูด้วยตนเองแล้วค่อยตัดสิน หากท่านหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านแล้วรู้สึกว่าไม่ถูกกับจริต จงวางเสียแล้วมอบให้ผู้อื่นอ่านต่อไป เพราะเรื่องบางเรื่องต้องประสบกับตัวเองจึงจะเข้าใจถ่องแท้ คนที่ไม่เคยมีความรักจะรู้รสชาติของความรักได้อย่างไร จะเข้าใจหรือว่า ที่ใดมีรักที่นั่นมีทุกข์ ของรักของบุคคลใดไม่มี ทุกข์ของบุคคลนั้นไม่มี คนที่ไม่เคยลิ้มชิมรสอาหารหรือผลไม้บางอย่างที่เขาลือกันว่าอร่อยนักหนา ถึงใครจะเล่าละเอียดลออก็ไม่รู้ว่ารสที่แท้จริงเป็นอย่างไร ถ้าท่านยังไม่เคยศึกษาและฝึกการปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง ท่านจะรู้จักบุญญาภินิหารของธรรมะหรือ เกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกันแต่ก็ไม่เหมือนกัน มีชนกกรรมนำมาให้เกิดต่างกัน ทุกคนมีทุนมาไม่เท่ากัน ทั้งด้านภูมิปัญญา ความฉลาดเฉลียว ปฏิภาณไหวพริบ ความจำ รูปโฉมโนมพรรณ ผู้ศึกษาและปฏิบัติธรรมกับผู้ไม่ศึกษาไม่ปฏิบัติธรรมจึงมีประสบการณ์และรู้ต่างกัน

พันเอกพิเศษหญิง

(ทัศนศรี ไตรยคุณ)
เลขาธิการสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ม.ส.จ.

สารบัญ

ของที่ได้โดยยาก ๑๑
พระธรรมเทศนาของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ
มรดกของหลวงพ่อ ๒๓
โดย ท่านเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ ครั้งดำรงสมณศักดิ์พระธรรมธีรราชมหามุนี
บารมีหลวงพ่อ ๒๘
โดย สุวรรณ ศรีสัมพันธ์
ความปรารถนาของหลวงพ่อ ๓๕
โดย ตรีธา เนียมขำ
บารมีหลวงพ่อ ๕๔
โดย ชาลี อินทรวิจิตร
รูปหลวงพ่อบนหิ้งพระ ๕๕
โดย ชาลี อินทรวิจิตร
อภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ๕๘
โดย ประมวล อิทธิกุล
อานุภาพแห่งธรรมกายบอกเหตุล่วงหน้าได้จริงหรือ ? ๖๕
โดย วนิดา วิรยศิริ
อภินิหารหลวงพ่อในต่างแดน ๖๙
หลวงพ่อเมตตาเมื่อฟ้าดินลงโทษ ๗๓
โดย นวลพจน์
วันเกิดอาจารย์ตรีธา ๗๘
โดย บุญลาภ น้ำหอม
เมื่อมัจจุราชมาเยือน ๘๖
โดย พนม พ่วงภิญโญ (ผู้พิพากษาศาลฎีกา)
หลวงพ่อช่วยให้ปลอดภัย ๙๐
โดย กาญจนา ศรีนวล
หลวงพ่อมีแต่ให้ ๙๒
โดย พรทิพย์ หุ่นแก้ว
หลวงพ่อท่านกรุณาช่วยงมเข็มในมหาสมุทรให้กับผม ๙๖
ในการเดินทางไปต่างประเทศคราวที่แล้ว ตอนที่ ๑
โดย เกษมจิตต์ อัศวจินดา
หลวงพ่อท่านกรุณาช่วยงมเข็มในมหาสมุทรให้กับผม ๑๐๓
ในการเดินทางไปต่างประเทศคราวที่แล้ว ตอนที่ ๒
โดย เกษมจิตต์ อัศวจินดา
หลวงพ่อท่านกรุณาช่วยงมเข็มในมหาสมุทรให้กับผม ๑๑๐
ในการเดินทางไปต่างประเทศคราวที่แล้ว ตอนที่ ๓
โดย เกษมจิตต์ อัศวจินดา
คำชี้แจงหนังสือทางมรรคผล ๑๑๗
หลักการสอนสมถวิปัสสนากัมมัฏฐานของพระมงคลเทพมุนี ๑๒๑
ความหมายของ "สัมมาอะระหัง" ๑๓๑
ประวัติย่อ อาจารย์ตรีธา เนียมขำ ๑๓๕
รายนามผู้บริจาค ๑๓๗

อสีตยายุตรีธามงคล (๘๐ ปี)
อาจารย์ตรีธา เนียมขำ

นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ

ณ วัดปากน้ำ แขวงปากคลองภาษีเจริญ เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร
วันที่ ๒๕ มีนาคม และวันที่ ๑๑ - ๑๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙

วันเสาร์ที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๙	
เวลา ๑๐.๐๐ น.	ประกอบพิธีเททองหล่อพระพุทธรูปปางพระธรรมกาย หน้าตักกว้าง ๕๐ นิ้ว ๓ องค์ พระประจำวันขนาด ๑๖ นิ้ว ๙ องค์
วันอังคารที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๙	บำเพ็ญกุศลอุทิศถวายหลวงพ่อวัดปากน้ำ คุณพ่อดวง คุณแม่พุ่ม เนียมขำ
เวลา ๐๖.๐๐ น.	ถวายภัตตาหารเช้า พระสงฆ์ สามเณรทั้งวัด
เวลา ๐๙.๓๐ น.	พระสงฆ์ ๙ รูป สวดพระพุทธมนต์ ณ หอสังเวชนีย์มงคลเทพนิรมิต
เวลา ๑๑.๐๐ น.	ถวายภัตตาหารเพล พระสงฆ์ สามเณรทั้งวัด
เวลา ๑๘.๐๐ น.	พระสงฆ์ ๔ รูป สวดพระอภิธรรมถวายหลวงพ่อ ถวายจตุปัจจัยไทยธรรม
วันพุธที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๔๙	
เวลา ๐๖.๐๐ น.	ถวายภัตตาหารเช้า พระสงฆ์ สามเณรทั้งวัด
เวลา ๑๐.๐๐ น.	พระสงฆ์กรรมการมหาเถรสมาคม เจริญพระพุทธมนต์
เวลา ๑๑.๐๐ น.	พระสงฆ์กรรมการมหาเถรสมาคม ฉันภัตตาหารเพล ณ พระอุโบสถ
	พระสงฆ์สามเณร ๓๐๐ รูป ฉันภัตตาหารเพล ที่ศาลาการเปรียญ
	พระสงฆ์ ๕๐๐ รูป ฉันภัตตาหารเพล บริเวณรอบพระอุโบสถ
	ถวายจตุปัจจัยไทยธรรม
	เสร็จพิธี

ของที่ได้โดยยาก

■ พระธรรมเทศนาของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต
สมฺมาสมฺพุทฺธสฺสฯ (๓ ครั้ง)

ทุลฺลภญฺ มนุสฺสตฺตํ
พุทฺธุปฺปาโท จ ทุลฺลโภ
ทุลฺลภา ขณสมฺปตฺติ
สทฺธมฺโม ปรมทุลฺลโภติ

ณ บัดนี้ อาตมภาพจักได้แสดงใน **ทุลฺลภ** สิ่งที่หาได้โดยยาก ทั้ง ๔ ประการนี้ จะชี้แจงแสดงตามวาระพระบาลี คลี่ความเป็นสยามภาษา ตามมตยาธิบาย กว่าจะยุติกาลลงโดยสมควรแก่เวลา

เริ่มต้นใน **ทุลฺลภ** ทั้งสี่นี้ว่า **ทุลฺลภญฺจ มนุสฺสตฺตํ ความได้เป็นมนุษย์เป็นของได้ยาก พุทฺธุปฺปาโท จ ทุลฺลโภ ความเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเป็นของได้ยาก** เป็นประการที่สอง **ทุลฺลภา ขณสมฺปตฺติ ถึงพร้อมด้วยขณะด้วยสมัยเป็นของได้ยาก** เป็นประการที่สาม **สทฺธมฺโม ปรมทุลฺลโภ สัทธรรมเป็นของได้ยาก** อย่างนี้เป็นประการที่สี่ **ทุลฺลภ** ทั้งสี่ประการนี้ แปลเนื้อความของพระบาลีเป็นสยามได้ความเท่านี้

ต่อแต่นี้จะอรรถาธิบายความเป็นลำดับไป ในอัตภาพเป็นมนุษย์ที่ได้ยากนั้นเป็นไฉน เพราะความบังเกิดขึ้นของมนุษย์ ต้องบริสุทธิ์ด้วยกาย บริสุทธิ์ด้วยวาจา บริสุทธิ์ด้วยใจ ไม่มีขาดตกบกพร่องเลย นั้นจึงจะได้อัตภาพเป็นมนุษย์

ความบริสุทธิ์ด้วย **กาย** นั้น เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ ไม่เบียดเบียนสัตว์ ไม่ทำลายชีวิตสัตว์ เว้นขาดจากถือเอาวัตถุที่เจ้าของมิได้ให้ ด้วยอาการแห่งขโมยและหลอกลวงต่าง ๆ ฉ้อโกงต่าง ๆ คือ

เว้นจากถือพัสดุที่เจ้าของมิได้ให้ด้วยเป็นของตน ชักชวนบุคคลอื่นไม่ให้ถือเอาพัสดุที่เจ้าของมิได้ให้ และยินดีในการที่ไม่ถือเอาพัสดุที่เจ้าของมิได้ให้และสรรเสริญการดำเนินเช่นนั้น นี้ได้ชื่อว่าไม่ถือเอาพัสดุที่เจ้าของมิได้ให้ เว้นจากประพฤติผิดในกามด้วยตนของตน เว้นจากการชักชวนบุคคลอื่นให้ประพฤติผิดในกาม และไม่สรรเสริญผู้ดำเนินด้วยกาย วาจาเช่นนั้น และไม่ยินดีพวกดำเนินประพฤติเช่นนั้นตลอดไป นี้สามข้อแยกออกเป็นข้อละสี่ ๆ เป็น ๑๒ ข้อนี้ เว้นขาดจากใจ ไม่ได้มีการกระทบจิตใจ ในกายวาจาตลอดถึงใจของตนเลย ดังนี้ได้ชื่อว่า **บริสุทธิ์กาย**

ส่วน **วาจา** ละ ไม่พูดปด พูดแต่ถ้อยคำที่จริงด้วยตนของตน ชักชวนบุคคลผู้อื่นให้พูดคำที่จริงเหมือนตน ยินดีพวกกล่าวถ้อยคำจริงเหมือนตน สั่งสอนและสรรเสริญพวกที่พูดจริงเหมือนตน สี่ข้อเป็นวาจาบริสุทธิ์ เว้นจากพูดกล่าวคำหยาบช้า ด่าชาติด่าตระกูล กล่าวคำไม่เป็นที่ไพเราะเสนาะโสต คำหยาบช้าทารุณเช่นนี้ตัวเองเว้นได้ดี ชักชวนบุคคลผู้อื่นให้เว้นด้วยเหมือนอย่างตนบ้าง ยินดีพวกเว้นจากคำหยาบเช่นนั้น สรรเสริญพวกดำเนินด้วยการไม่กล่าวคำหยาบเช่นนั้นบ้าง นี้เรียกว่าเป็นดีส่วนหนึ่ง กล่าวคำสมาน ไม่กล่าวคำแตกร้าวฉาน แล้วกล่าวคำสมานให้กลมเกลียวสนิทชิดชมในกันและกัน แล้วชักชวนบุคคลผู้อื่นให้กล่าวคำสมานเหมือนอย่างตนบ้าง ยินดีพวกกล่าวคำสมาน สรรเสริญพวกกล่าวคำสมาน นี่เป็นวาจาบริสุทธิ์ กล่าวคำเป็นหลักเป็นธรรมวินัย เมื่อต้องการหาความจริง สาวหาเหตุได้ ไม่ใช่ถ้อยคำเหลาะแหละเหลวไหล กล่าวคำเป็นหลักเป็นธรรมวินัยด้วยตนของตนแล้วชักชวนบุคคลผู้อื่นให้กล่าวถ้อยคำเป็นธรรมเป็นวินัยเหมือนตนบ้าง ยินดีพวกกล่าวถ้อยคำเป็นธรรมวินัย สรรเสริญพวกกล่าวถ้อยคำเป็นธรรมเป็นวินัยเหมือนตน นี่เรียกว่าวจีสุจริต อีกอย่างหนึ่ง บริสุทธิ์ทั้งสี่ข้อนี้ รวมเป็นข้อละสี่ ๆ เป็น ๑๖ ข้อ วาจาบริสุทธิ์ทั้ง ๑๖ ข้อนี้แล้วเรียกว่า **วจีสุจริต**

ส่วน **ใจ** ละ ส่วนใจก็ด้วยเหมือนกัน ไม่โลภอยากได้ของเขา คิดจะให้สมบัติของเราเป็นเบื้องหน้า คิดชักชวนบุคคลผู้อื่นให้สละสมบัติของตนให้แก่บุคคลผู้อื่น นี่เป็นมโนสุจริต ไม่โกรธ ไม่พยาบาท ไม่พยาบาทด้วย เป็นคนเมตตาแก่ตนและบุคคลผู้อื่นทุกถ้วนหน้า รักใครปรารถนาจะให้เขาเป็นสุข เขาเป็นสุขแล้วยินดีชอบอกชอบใจ แล้วก็ชักชวนบุคคลผู้อื่นให้ดำเนินเช่นนั้น สรรเสริญพวกดำเนินเช่นนั้น ยินดีพวกดำเนินเช่นนั้น นี่เป็นมโนสุจริต ความเห็นผิดไม่กล่าว ความเห็นผิดทางใจเลิกเสีย ให้ความเห็นถูก เห็นถูกด้วยตัวของตัวแล้วชักชวนบุคคลผู้อื่นให้เห็นถูก ยินดีในการเห็นถูก สรรเสริญในการเห็นถูก สามข้อนี้ ข้อละสี่ ๆ เป็น ๑๒ นี้เรียกว่า **มโนสุจริต เมื่อบริสุทธิ์ ไม่พิรุธ ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งใจ สามประการนี้แล้ว** เรียกว่า **เป็นหลักประธานของการประพฤติธรรมที่จะทำให้เป็นมนุษย์ เมื่อบริสุทธิ์ ไม่มีพิรุธ แตกกายทำลายขันธ์จากมนุษย์ได้กลับเป็นมนุษย์อีกทันที** เมื่อประพฤติขึ้นไปกว่านี้ ประพฤติดีขึ้นกว่าบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ ประพฤติดีขึ้นไปกว่านี้ได้ก็ได้เป็นมนุษย์สูงขึ้นไปกว่านี้ เป็นมนุษย์เกินมนุษย์ขึ้นไป นี้กล่าวเฉพาะ**ธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์เป็นของได้ยาก** ดังนี้นะ เมื่อเราปรับกับตัวของเราแล้วละก็ ขาดธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์มากนัก ขาดธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์จะไปเป็นอะไร **เมื่อขาดธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ละก็ แตกกายทำลายขันธ์จากมนุษย์ ต้องไปเกิดเป็นเปรตบ้าง อสุรกายบ้าง เป็นสัตว์เดรัจฉานบ้าง เกิดในนรก ๔๕๖ ขุมบ้าง** ขุมใดขุมหนึ่ง **อบายภูมิทั้งสี่ไม่เคลื่อนล่ะ** ไม่พ้นพ่อเคลื่อนจากการเป็นมนุษย์แล้ว ก็เป็นผู้ไปอบายภูมิทั้งสี่ทีเดียว**เพราะเหตุนี้การเกิดเป็นมนุษย์เป็นของได้ยาก** ไม่ใช่เป็นของได้ง่าย เกิดเป็นมนุษย์ ต้องประพฤติถูกธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ จึงได้ง่าย ถ้าเคลื่อนจากธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์ ก็เป็นมนุษย์ไม่ได้

เหตุนี้เราจะต้องคาดคั้นตัวเองเสียให้ดี ว่าเราได้อัตภาพเป็นมนุษย์ด้วยความบริสุทธิ์เช่นนั้นแล้วละก็ ต่อแต่นี้ไปเราจะเป็นมนุษย์อีกหรือไม่ เรา

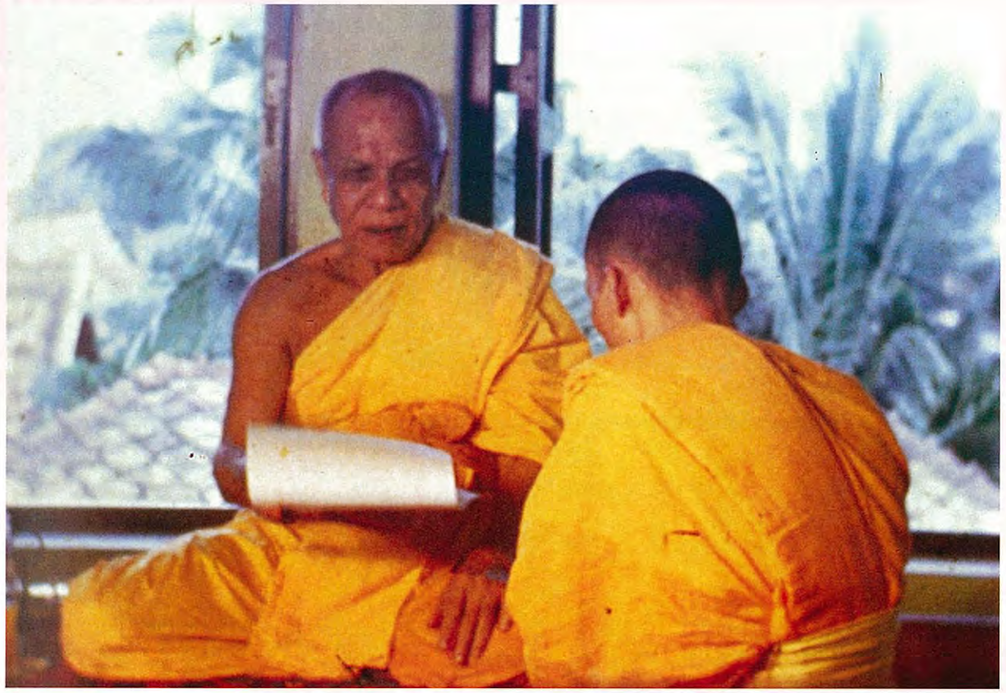

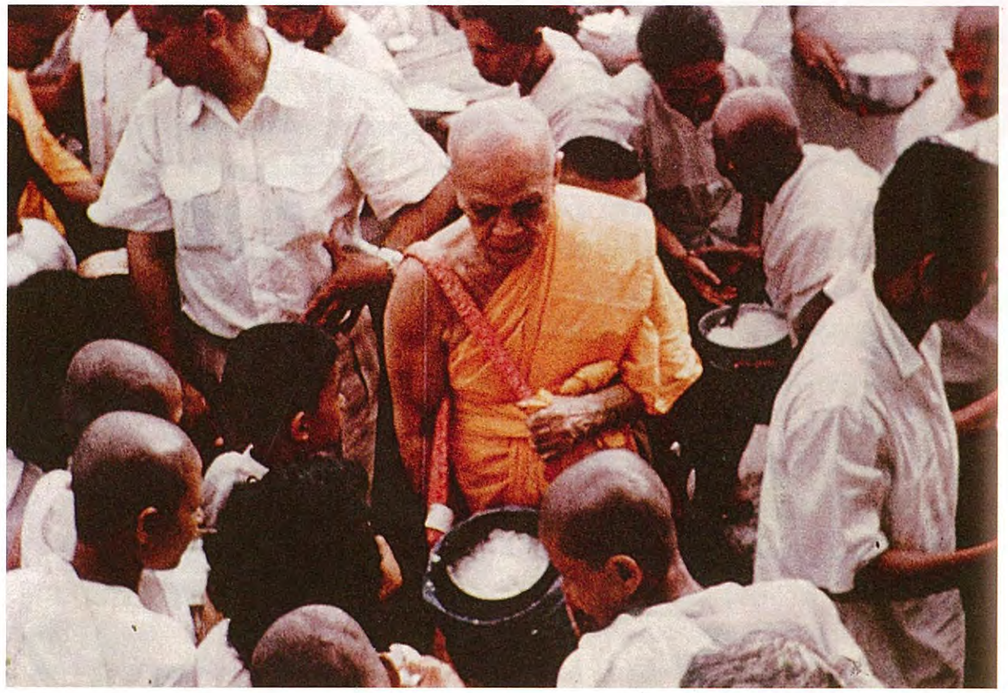

จะเป็นกับเขาอีก ต้องพินิจพิจารณา เราเกิดมาเป็นมนุษย์ แค่เราเกิดนี้ยังเป็นมนุษย์ชั้นต่ำอยู่ หรือแค่เป็นมนุษย์ชั้นกลาง หรือเป็นมนุษย์ชั้นสูงเราก็รู้ได้ เกิดเป็นมนุษย์ชั้นสูงก็เป็นพระเจ้าแผ่นดิน เป็นผู้ปกครองประเทศ เป็นเศรษฐี พวกโน้นเป็นมนุษย์ชั้นสูง ลดส่วนกว่านั้นลงมา มนุษย์ชั้นกลาง ๆ ลดส่วนจากพวกกษัตริย์ เศรษฐีลงมา เป็นมนุษย์ธรรมดา เขาเรียกว่าเป็นพลเมืองดี เป็นคนมั่งมี คหบดี มีทรัพย์สมบัติ มีบริษัท มีบริวารมากเป็นคนสุจริตนั้น บริสุทธิ์สนิทดี เป็นมนุษย์ชั้นกลาง เป็นมนุษย์ชั้นต่ำ หาเช้ากินค่ำ หยุดทำงานไม่ได้ข้าวสารไม่มีกรอกหม้อ พวกไหนหยุดทำงานไม่ได้ พวกไหนไม่มีงานทำ ไม่มีเวลาหยุด พวกนั้นแหละมนุษย์ชั้นต่ำไม่มีข้าวสารกรอกหม้อ หยุดทำงานไม่ได้ ข้าวสารไม่มีกรอกหม้อ นั้นเรียกว่ามนุษย์ชั้นต่ำ หรือต่ำลงไปกว่านั้นเป็นคนขอทานนั้นก็ต่ำมาก ชั้นต่ำก็ต้องจัดไปอีกมาก มนุษย์ชั้นต่ำของต่ำ มนุษย์ชั้นต่ำของกลาง มนุษย์ชั้นต่ำของสูง สูงในชั้นต่ำ กลางในชั้นต่ำ ต่ำในชั้นต่ำ แยกออกไปดังนี้มากมายนัก เราอยากเป็นมนุษย์ชั้นไหน เราต้องแก้ไขตัวของตัวเรา ในเวลาจะเป็นมนุษย์อีก บริสุทธิ์ด้วยกายดังกล่าวแล้ว บริสุทธิ์ด้วยวาจาดังกล่าวแล้ว บริสุทธิ์ด้วยใจดังกล่าวแล้ว เราจะต้องมีมรรยาทเพิ่มเติมอีก เราต้องการเป็นคนดี เมื่อเวลาให้ทานรักษาศีล เจริญภาวนาแต่อย่างใด อย่างหนึ่ง ต้องใช้มรรยาทให้เรียบร้อย เวลาจะให้ทาน ต้องใช้มรรยาทที่นุ่มนวลเป็นที่น่าดูน่าชมใครเห็นก็นิยม เมื่อเราอยากจะทำเช่นนั้นบ้าง เมื่อมีมรรยาทเช่นนั้นแล้ว ก็จะเป็นเหตุให้เกิดสกุลสูงมันจะให้เป็นมนุษย์ที่มีมรรยาทดีต้องแก้ไขตัวของตัว เช่นนี้ ส่วนวาจาเล่า จะพูดจาปราศรัยกับบุคคลผู้หนึ่งผู้ใด ผู้เฒ่าผู้แก่ สมณพราหมณาจารย์ก็พูดแต่ถ้อยคำที่นุ่มนวลชวนสดับ ถ้อยคำที่กักขฬะชั่วช้าหยาบคายอย่าเอาไปใช้ ถ้าใช้เข้าแล้วมันเป็นนิสัยติดไป จะไปเป็นคนปาเถื่อนเช่นนั้นบ้าง ให้ใช้วาจาที่นุ่มนวลชวนสดับทีเดียวเวลาให้ทาน จำศีลภาวนาเมื่อใช้อยู่จนกระทั่งเคยติดกาย ติดวาจา ติดใจเช่นนั้นแล้วก็จะเป็นคนดีได้ต่อไปในภายหน้า

ส่วนใจเล่า ใจก็ต้องให้นุ่มนวล ให้อ่อนโยนต้องใช้ใจที่เป็นบุญเป็นกุศล ใจเป็นอกุศลไม่เอาเข้ามาใช้ ใจที่เห็นผิด เข้าใจผิด อย่าเอามาใช้ ใจที่เห็นชอบเห็นถูก ก็เอาเข้ามาใช้อย่างชนิดนั้นเกิดไปในภายหน้าเป็นมนุษย์ชั้นสูง หรืออย่างต่ำพลาดพลั้งลงมา ก็ชั้นกลางของสูง พลาดพลั้งลงมาก็ชั้นต่ำของสูง เราจะไม่ตกไปเป็นมนุษย์ชั้นกลาง ชั้นต่ำ ให้แก้ไขตัวดังนี้ให้มั่นหมายทีเดียว ถ้าได้เช่นนั้นแล้วละก็ จะได้อัตภาพว่า เป็นมนุษย์สมมาตรปรารถนา สมด้วยบาลีว่า **ทุลฺลภญฺจ มนุสฺสตฺตํ ได้เป็นมนุษย์เป็นของได้ยาก** เราก็ได้เป็นมนุษย์สมมาตรปรารถนา

พุทฺธุปฺปาโท จ ทุลฺลโภ ความบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า เป็นของได้ยาก บังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้านะ บังเกิดอย่างไร เราฟังกันมานานแล้ว ความบังเกิดขึ้นของมนุษย์เป็นของได้ยากพุทธประวัติพระสีธาตุราชกุมาร นานกว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าได้รับพยากรณ์แล้วนะสี่อสงไขยแสนกัลป์ได้รับพยากรณ์เมื่อครั้งพระพุทธทีปังกรได้เสด็จเข้าไปในเมืองอมรวดี ทอดตัวลงในที่เปลือกตม อาราธนาให้พระพุทธทีปังกรให้เดินเป็นสะพานไปให้ข้ามเหยียบตัว **สุเมธดาบส** ข้ามไปเป็นสะพาน พระสงฆ์แสนรูปก็ข้ามไปเช่นกัน เหยียบตัวของสุเมธดาบสนั้น พอสุดหมดพระสงฆ์แล้วมนุษย์หนึ่งแสนเดินเหยียบไปได้ ถ้าว่าบารมีไม่แก่กล้าแล้ว ก็ตายคาเท้าเชียวนะ ไม่ใช่พอดีพอร้ายนะมนุษย์แสนหนึ่งนะ เอาไม้ไผ่มาเป็นแพ ๆ นะ วางไว้เกือบแหลกเชียวนะเหยียบเสียเกือบแหลกเชียวถึงแสนหนึ่งนะ ไม่ใช่น้อยนะ ที่ทนอยู่ได้ก็เพราะบารมี

สุเมธดาบส แกมีฌานสมาบัติ แกเห็นจะต้องเข้าฌานสมาบัติเวลานั้น ถ้าไม่เข้าฌานสมาบัติกายแกจะแหลกแน่ แต่ว่าแกอยู่ในเปลือกตม เหยียบลงไปมันก็หยุ่น ๆ มันไม่แข็งแรงนัก อ้ายเปลือกตมมันรองรับอยู่ข้างล่าง เหมือนอยู่บนเบาะบนฟูกก็พอทนได้ พอข้ามไปเสร็จแล้ว พระพุทธทีปังกรก็เสด็จหันพระพักตร์กลับมา พระสงฆ์กลับมาพร้อมกัน มาล้อมอยู่ที่สุเมธดาบสนั้น ทรงรับสั่งถามพระสงฆ์ทั้งหลาย

พระสงฆ์ทั้งหลายรู้จักไหม ดาบสผู้นี้นะคือใคร ไม่มีใครรู้จัก พระองค์ก็ทรงตรัสว่า ดาบสผู้นี้นะ น้องชายเราตถาคตนะต่อไปในภายหน้าอีกสี่อสงไขยแสนกัลป์ จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าเหมือนอย่างเราเช่นนี้ ทรงรับสั่งเรื่องพุทธมารดา พุทธบิดา พุทธอนุชา พุทธบุตรเสร็จทีเดียว พระสาวกซ้ายขวาเสร็จ เมื่อได้พุทธพยากรณ์เสร็จแล้วเช่นนั้น ดีอกดีใจ **สุเมธดาบส** เหมือนจะเป็นพระพุทธเจ้าในวันพรุ่งนี้ทีเดียว มันหมายความเป็นพระพุทธเจ้าทีเดียว ก็ตรึกนึกในใจว่า เออ ! นี่เราได้รับพยากรณ์แล้ว จะได้เป็นพระพุทธเจ้าแน่แล้ว แต่เรื่องความเป็นพระพุทธเจ้านะ เริ่มต้นเราจะทำอะไรกันเล่า จึงจะเริ่มต้นความเป็นพระพุทธเจ้านี่ทำอย่างไรกัน พระองค์ฉลาดปรีชา สามารถรอบรู้ทุกสิ่งทุกประการ ว่าเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารไปเกิดมาเกิดอยู่อย่างนี้ อีกสี่อสงไขยแสนกัลป์ ถ้าเราเลินเล่อเผลอตัวเมื่อไรแล้ว ต้องทนยากลำบาก ถ้าเราไม่เลินเล่อเผลอตัวแล้วละก็ เราจะเป็นคนมั่งมี เราจะทำอย่างไรเล่า นี่เราจะต้องให้**ทาน** เริ่มต้นต้องให้ทาน ต้องให้ทานกันยกใหญ่ ใครขออะไรเราให้ทั้งนั้น ถ้าไม่ขอเราก็ให้คนจนคนยากเสมอไป เกิดชาติใดภพใดไม่ขาดสายทีเดียว เรื่องให้ทานก็มั่นหมายด้วยพระทัยว่าเช่นนั้น พระโพธิสัตว์จึงได้สร้างบารมีให้ทานเป็นเบื้องหน้า เกิดมาเป็นมนุษย์ ให้ทานเป็นเบื้องหน้าทีเดียว ทานนั้นแหละจะเป็นชนกกรรมนำไปเกิดในสกุลที่มั่งมีมากเพราะผลทานส่งให้เมื่อให้ทานแล้วสมบูรณ์บริบูรณ์ ผู้ยากขัดสนก็สมบูรณ์ อ้ายความสมบูรณ์ที่ให้แก่เขานะกลับมาเป็นของตัว มากน้อยเท่าใด กลับมาเป็นของตัวทั้งหมด ปรากฏว่าพระองค์ให้ถึง**ปัญจมหาบริจาค** ให้ทานวัตถุนอกกาย เงิน ทอง ข้าวของ ตึก ร้าน บ้านเรือน เรือกสวน ไร่นา เรือแพ นาวา สมบัติพัสถาน ทรัพย์ศฤงคาร บริวารให้หมด **การให้เช่นนี้** เป็น **ทานบารมี**เท่านั้น ยังไม่เป็นทานอุปบารมี

ให้เนื้อและ**เลือดของตัวเองเป็นทานได้** นี้เป็น **ทานอุปบารมี ให้ชีวิตเป็นทานได้** นี้เป็น **ทานปรมัตถบารมี**

เมื่อให้ทานสามประการเช่นนี้แล้วยังไม่พอ ในชาติเป็นพระเวสสันดรหรือชาติใด ๆ ก็ตามที่ให้ทาน **ให้ลูกเป็นทาน ให้เมียเป็นทาน** เมื่อชูชกไปขอกัณหา ชาลีที่เขาวงกต พระราชทานกัณหา ชาลีทั้งสองให้ชูชก นั้นเรียกว่า **ปุตตบริจาค** เป็นทานข้อคำรบสี่ พระอินทร์เห็นว่าไม่ได้การสีธาตุกุมารนี้ใจกล้าหาญนัก เรื่องศรัทธาบารมีมีเต็มอยู่แล้ว ถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดมาขอมัทรีจะให้เสียอีก ถ้าให้เสียอีกเธอก็จะลำบาก หาลูกไม้บริโภคเอง ถ้าหากว่ามัทรีอยู่ก็จะได้หาผลหมากรากไม้มาให้ทรงเสวย พระอินทร์ก็แปลงเป็นอินทรพราหมณ์ลงมา ขอมัทรีเสียทีเดียว ขอก็ทรงพระราชทานพระมัทรีให้ แต่ว่าอินทรพราหมณ์ฉลาด ข้าพระพุทธเจ้าได้ขอพระมัทรี พระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ข้าพระพุทธเจ้า เป็นสิทธิ์ของหม่อมฉันแล้ว ต่อแต่นี้ไป ผู้หนึ่งผู้ใดมาขอให้ไม่ได้ แต่ว่าหม่อมฉันจะขอฝากพระองค์ไว้ กว่าเมื่อใดต้องการจึงจะมาเอา ถ้ายังไม่ต้องการ จะให้ใครผู้หนึ่งผู้ใดเป็นไม่ได้เป็นของหม่อมฉันแล้ว แกคาดคั้นไว้เสียเช่นนี้ ใครมาขออีกเท่าไรก็ไม่ได้แล้ว เพราะแกให้อินทรพราหมณ์ไปเสียแล้ว นี่พระอินทร์มาสงเคราะห์พระเวสสันดร ให้พระมัทรีอยู่พิทักษ์รักษา จะได้ไม่ลำบาก ด้วยพระกระยาหารแต่อย่างหนึ่งอย่างใด นี้ได้ชื่อว่าให้ภรรยาเป็นทานอีกแล้วจิตบริจาคอันหนึ่งเป็นห้า เรียกว่าปัญจมหาบริจาค ให้ทานจริง ๆ เช่นนี้นะ ไม่ใช่พอดีพอร้ายนะ

ถ้าให้ทาน ให้ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ของชอบใจไม่ให้เก็บเสีย ซ่อนเสีย ของไม่ดีที่ไม่เสมอใจให้เสีย ให้อย่างนี้มันเลือกให้ **ให้ของไม่ดีเป็นทานเป็นทาสทาน จัดว่ายังเข้าไม่ถึง สหายทาน** เป็นทาสทานแท้ ๆ **เพราะเลือกให้** หากว่ามีมะม่วงสักสามใบตั้งขึ้นก็จะให้ใบเล็กเท่านั้นแหละ เอามะม่วงสามใบเท่า ๆ กัน ก็จะให้ใบที่ไม่ชอบใจนั่นแหละ เอามะม่วงสามใบเสมอกัน ก็จะเลือกเอาอีกแหละ ลูกที่ไม่ชอบจึงให้ ลูกที่ชอบไม่ให้ หรือมันใกล้จะสุกแล้วไม่ให้ ให้ที่อ่อน ๆ ไปอย่างนี้ อย่างนี้เป็นทาสทาน ไม่ใช่สหายทาน

ถ้าให้สหายทานจริงแล้ว ก็ตัวบริโภคใช้สอยอย่างไรให้อย่างนั้น เป็นสหายทาน **ถ้าว่าสามีทาน**

ละก็ เลือกหัวกระเด็นให้ เลือกให้ของที่ไม่ดีกว่านั้นต่อไป ถ้าเลือกหัวกระเด็นให้เช่นนี้ละก็ เป็นสามีทานลักษณะโพธิสัตว์เจ้าให้ทานนะ ให้สามีทานนะ ให้สหายทาน สามีทานทีเดียว ทาสทานไม่ให้ นี้เราสามัญสัตว์ชอบให้แต่ของที่ไม่ประณีต ไม่เป็นที่ของที่ชอบเนื้อเจริญใจละก็ให้ มันก็เป็นทาสทานไป เสมอที่ตนใช้สอยมัน ก็เป็นสหายทานไปยิ่งกว่าตนใช้สอยมันก็เป็นสามีทานไป แต่ว่าพวกเราที่บัดนี้เป็นสามีทานอยู่ก็มี เช่น เลี้ยงพระสงฆ์องคเจ้า ตบแต่งสูปพยัญชนะเกินกว่าเราบริโภคทุกวัน ๆ ที่เกินใช้สอยเช่นนี้เป็นสามีทาน ประณีตบรรจงแล้วจึงให้ อย่างนี้เรียกว่าเป็น สามีทาน

ทานนี่แหละเป็นข้อสำคัญนัก พระโพธิสัตว์จะได้เสด็จเป็นพระพุทธเจ้า ก็อาศัยทานนี้แหละ ไม่ทานละก็เป็นไม่สำเร็จทีเดียว เพราะฉะนั้น บัดนี้วัดปากน้ำที่มีภิกษุสามเณรมารวมอยู่มากก็เพราะอาศัยเจ้าอาวาสบริจาคทาน บริจาคมานาน ๓๗ ปี บริจาคมา บริจาคเรื่อยไม่ได้ครั่นคร้ามนะ ถ้าว่าใครไม่มาบริจาค ก็บอกผู้หนึ่งผู้ใดมาบริจาคด้วยละก็ ทำไปถ้าว่าไม่พอละก็ เท่าใดก็ให้ทีเดียวเป็นหนี้เป็นสินยอมทีเดียว เขาจะบริจาคทานทำบารมีไปในอนาคตกาลข้างหน้ากันอย่างนั้น เรียกว่า **ความเป็นพุทธเจ้า** นะ **ไม่ใช่เป็นของได้ง่ายของได้ยาก**

เมื่อพระสีธาตุราชกุมารเป็นพุทธเจ้าได้ ก็เพราะอาศัยเบื้องต้นให้ทานทีเดียวทั้งเป็นสุเมธดาบส ท่านกำหนดจะเป็นพระพุทธเจ้า **นึกอยู่แต่ในใจ ๗ อสงไขย แต่ออกวาจาว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า ปรารถนาอย่างนี้แล้วก็อีก ๙ อสงไขย ได้รับพยากรณ์แล้วเมื่อครั้งเป็นสุเมธดาบส เมื่อพระพุทธทีปังกรได้ทรงพยากรณ์ไว้เช่นนั้นแล้ว ต่อไปอีก ๔ อสงไขยแสนกัลป์ รวมทั้งหมด สร้างบารมีทั้งหมด ๒๐ อสงไขยหนึ่งแสนกัลป์** ที่พระสีธาตุราชกุมารได้ทำสูงขึ้นไปกว่านี้ ปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า พิสดารออกไปแล้วก็ ๘ อสงไขยแสนกัลป์ นี้หลักการอย่างนี้ เรียกว่า ๑๖ อสงไขยแสนกัลป์นะ ต้องแยกพิสดารออกไปอีก ตามจำนวนอีกเท่าหนึ่ง เรียกว่าปรารถนาบารมีท่านสูง สามพวกนี้แหละที่

จะได้เป็นพระพุทธเจ้า แต่อย่างย่อลงไปก็ ๔ อสงไขยแสนกัลป์ ๘ อสงไขยแสนกัลป์ ๑๖ อสงไขยแสนกัลป์ สามจำนวนนี้ แต่ว่าสร้างบารมีกว่าจะเป็นพระพุทธเจ้านะ ไม่ใช่เป็นของง่าย

ทานบารมี ทานอุปบารมี ทานปรมัตถบารมี เป็นทั้งนั้น ศีลบารมี ศีลอุปบารมี ศีลปรมัตถบารมีเป็นทั้งนั้น เนกขัมมบารมี เนกขัมมอุปบารมี เนกขัมมปรมัตถบารมี ปัญญาบารมี ปัญญาอุปบารมี ปัญญาปรมัตถบารมี วิริยะบารมี วิริยะอุปบารมี วิริยะปรมัตถบารมี ขันติบารมี ขันติอุปบารมี ขันติปรมัตถบารมี สัจจบารมี สัจจอุปบารมี สัจจปรมัตถบารมี อธิษฐานความตั้งใจมั่น อธิษฐานบารมี อธิษฐานอุปบารมี อธิษฐานปรมัตถบารมี เมตตาบารมี เมตตาอุปบารมี เมตตาปรมัตถบารมี อุเบกขาบารมี อุเบกขาอุปบารมี อุเบกขาปรมัตถบารมี เต็มสามสิบทัศ

แต่ว่าบารมีหนึ่ง ๆ กว่าจะได้เป็นบารมีนะ ไม่ใช่เป็นของง่าย ทานบารมีเต็มดวงนะ ดวงบุญที่เกิดจากการบำเพ็ญทาน ได้เป็นดวงบุญ ดวงบุญใหญ่โตเล็กเท่าไหร่ไม่ว่า สร้างไปเถอะ ทำไปเถอะ แล้วเอาดวงบุญนั้นมากลั่นเป็นบารมี ดวงบุญมากลั่นเป็นบารมีนะ **บุญมีคืบหนึ่ง** เต็มเปี่ยมเท่าดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ทีเดียว **เอามากลั่นเป็นบารมีได้นิ้วเดียว** เท่านั้นเอง กลมรอบตัวเท่านั้นแหละกลั่นไปอย่างนี้แหละทุกบารมี ไปจนกว่าบารมีนั้นจะเต็มส่วน แล้วก็บารมีที่จะเป็นอุปบารมี เอา**บารมี**นั้นแหละ**คืบหนึ่ง เต็มส่วนเอามากลั่นเป็นอุปบารมีได้นิ้วเดียว** แล้วเอา**อุปบารมี**นั้นแหละ**คืบหนึ่ง** กลมรอบตัว **เอามากลั่นเป็นปรมัตถบารมีได้นิ้วเดียว**

บารมี ก็ดี **อุปบารมี** ก็ดี **ปรมัตถบารมี** ก็ดี **วัดเส้นผ่าศูนย์กลางกลมรอบตัวทุกบารมีไปมีทั้ง ๓๐ ทัศ จึงจะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า** ยากนักเรื่องนี้ยากนัก พระองค์จึงได้ทรงโปรดออกพระโอษฐ์ว่า **พุทฺธุปาโท จ ทุลฺลโภ ความบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้าเป็นของได้ยาก**ดั่งนี้

ทุลฺลภา จ ขณสมฺปตฺติ ที่จะถึงด้วยทานสมัย เป็นของได้ยากอีกประการหนึ่ง ที่ ๓ ถึงพร้อมด้วยทานด้วยสมัยเป็นอย่างใด พระพุทธเจ้ามาอุบัติตรัสขึ้นในโลกนี้ พูดถึงทานสมัยนี้ เราไปเกิดเสียบ้าน

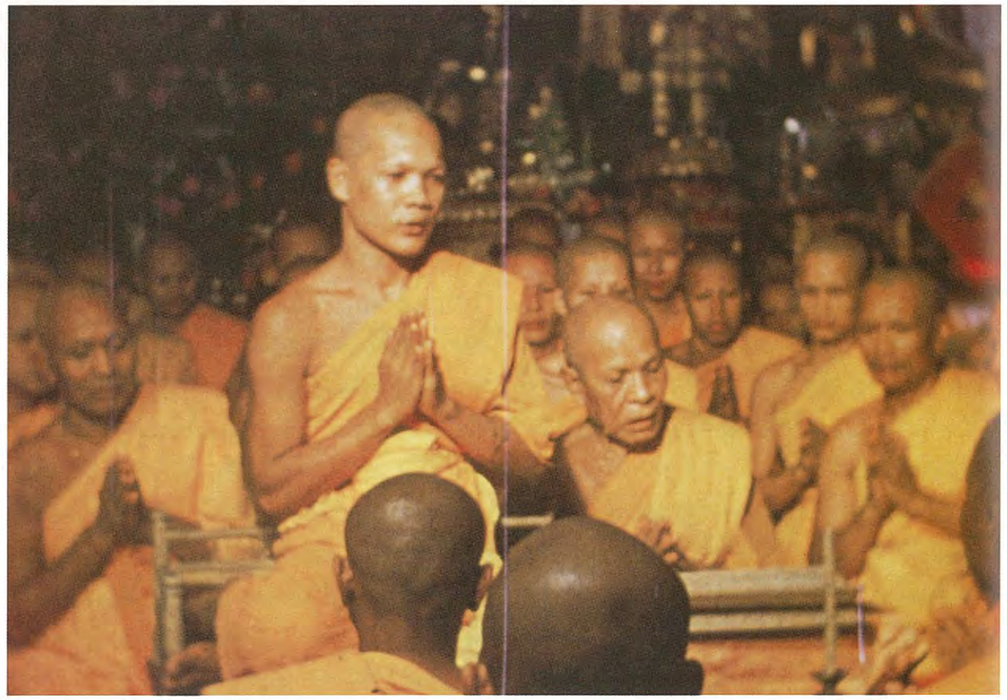

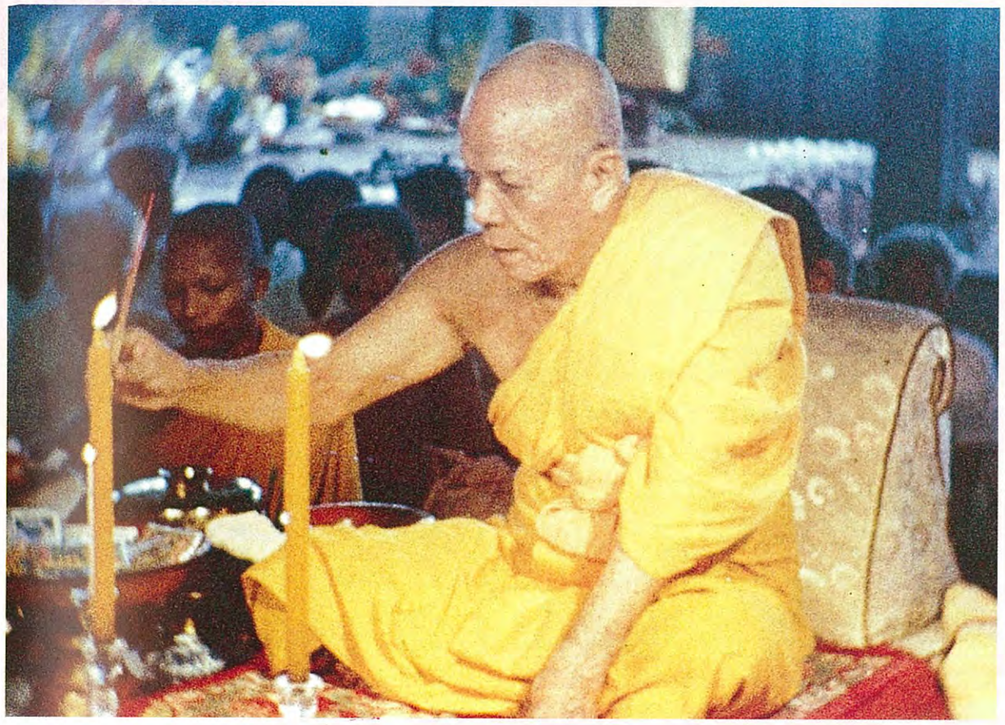

นอกเมืองดอนรอนแขมแรมไพร สิบวันพันปีไม่พบภิกษุสามเณรผ่านไปทางนั้นสักหนหนึ่ง นี่เป็นอขณะสมัยเสียข้อหนึ่งแล้ว พระพุทธเจ้ามาอุบัติเกิดในโลก โน้นไปเกิดเป็นสัตว์นรกเสีย ก็เป็นอขณะสมัยเสีย ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานเสีย พระพุทธเจ้ามาอุบัติเกิดขึ้นในโลก ก็เป็นอขณะสมัยเสีย ไปเกิดเป็นเปรต อสุรกายเสีย ก็เป็นอขณะสมัยอีกเหมือนกัน พระพุทธเจ้ามาอุบัติเกิดขึ้นในโลก ก็ไปเกิดเป็นอรูปสัตว์ ชั้นเนวสัญญานาสัญญายตนะนั้น หรืออสัญญีสัตว์โน้น พระพุทธเจ้ามาอุบัติเกิดขึ้นในโลก เกิดมาเป็นมนุษย์โลกได้เสียกำเนิด นี้ก็เป็นอขณะสมัย พระพุทธเจ้ามาอุบัติเกิดในโลก เขาเรียกว่าเป็นบ้าเสีย เอาเรื่องไม่ได้ นี้ก็เป็นอขณะสมัย พระพุทธเจ้ามาอุบัติในโลก เป็นคนดีบริสุทธิ์ตัวกลับเฉลียวฉลาด พูดจาปราศรัยไม่ได้กลัวใคร ไม่ได้ครั่นคร้ามผู้หนึ่งผู้ใด พระพุทธเจ้าก็ไม่กลัวเสียอีกกลับดูถูกดูหมิ่นพระพุทธเจ้าไปเสียอีก หาว่าตัวฉลาดกว่าพระพุทธเจ้าเข้าไปเสียอีก พูดจาปราศรัยไม่มีใครเทียมทันทั้งนั้น ผู้คนชนิดนี้เขาเรียกว่า

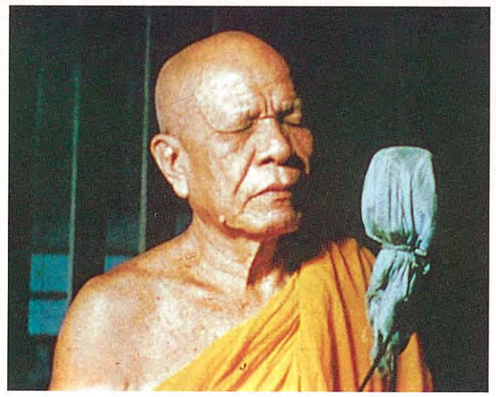

เอฬมตฺตโก บ้าน้ำลาย เอาจริงไม่ได้ ดูถูกดูหมิ่นคละไปเสียอีก เป็นเอฬมตฺตโก เป็นอขณะสมัย เหมือนกับไม่พบพุทธศาสนา ไม่พบพระพุทธเจ้าทีเดียวนั้นแหละแบบเดียวกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นก็เป็นมิจฉาทิฏฐิเสียก็ใช้ไม่ได้ก็เป็นอขณะสมัยเสียอีกเหมือนกันไม่เอาจริง พวกนี้เหลวไหลทั้งนั้นอขณะสมัยพระพุทธเจ้ามาอุบัติตรัสขึ้นในโลก ตัวเองเป็นคนสมบูรณ์บริบูรณ์อยู่

เลื่อมใสเหมือนภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา ในบัดนี้ก็เหมือนกันละนะต่างพวกเป็นคนบ้าน้ำลายเหมือนกัน เอฬมตฺตโก ดีแต่พูดไม่จริงซักอย่างหนึ่ง ไอ้ชนิดที่เขาเรียกว่าบ้าน้ำลาย เป็นอขณะสมัย มาพบพุทธศาสนาไม่ได้อะไร เสียเวลาเปล่า ให้เป็นโทษเสียอีก

ทว่าเลื่อมใสในศาสนาในพระศาสดาจริง ๆ เหมือนกับ **ท่านทั้งหลายที่ได้บริจาคทานได้ให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ปรากฏอยู่เช่นนี้ ก็ได้ชื่อว่าถึงพร้อมด้วยขณะ ด้วยสมัยไม่เสียทีที่เป็นมนุษย์ เกิดมาพบพุทธศาสนา** ได้บริจาคทานในพุทธศาสนา ได้มารักษาศีลในพุทธศาสนาโดยน้ำใสใจจริง ได้เจริญภาวนาในพระพุทธศาสนา ทำไมว่ามีเจริญภาวนา มี**ธรรมกาย**ขึ้นเรียกว่าเข้าถึงรัตนตรัย เข้าถึงแก่นพุทธศาสนาทีเดียว มีธรรมกายขึ้น เหมือนวัดปากน้ำได้มีตั้ง ๑๕๐ กว่าคน มีธรรมกายทั้งหญิงทั้งชาย ภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา มีธรรมกาย ๑๕๐ กว่าคน ไปนรก ไปสวรรค์ ไปนิพพาน ได้อย่างนี้

ทุลฺลภา ขณสมฺปตฺติ ถึงพร้อมด้วยขณะ ด้วยสมัยแท้ ๆ ทีเดียว เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วละก็ นี่แหละที่พระองค์ทรงรับสั่งว่า**ทุลฺลภา ขณสมฺปตฺติ พร้อมด้วยขณะด้วยสมัยเป็นของได้ยาก** เป็นประการที่ ๓

สทฺธมฺโม ปรมทุลฺโล สัทธรรม เป็นของได้ยากยิ่ง สัทธรรม เป็นของได้ยากอย่างยิ่ง นะเป็นไฉน สัทธรรม คือธรรม เครื่องสงบระงับ แยกบทออกไปว่า **สนฺโต ธมฺโม ธมฺโม** อันว่าธรรม **สนฺโต** ของบุคคลผู้สงบระงับ **สนฺโต ธมฺโม** อันว่าธรรมของผู้สงบระงับ ธรรมอันสงบระงับนั่นคือธรรมอะไร อยู่ที่ไหน กุศลธรรมสงบระงับเสียซึ่งอกุศลธรรม หรือสงบระงับเสียซึ่งบาปชั่วนี้สงบระงับเสียซึ่งชั่ว สุจริตสงบระงับเสียซึ่งทุจริตนี้ก็เป็นสัทธรรมส่วนหนึ่ง ภายนอกศีล ๕ เป็นสัทธรรมของทุกศีล ทั้งศีล ๕ ศีล ๘ เป็นสัทธรรมของทุกศีล ทั้งศีล ๘ ศีล ๑๐ เป็นสัทธรรมของทุกศีล ทั้งศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ เป็นสัทธรรมของทุกศีล ทั้ง ๒๒๗ ข้อนั้น นี่เป็นสัทธรรมโดยย่อ ที่เรียกว่าเป็นสัทธรรมจริงแท้แน่นอนนั่นเป็นไฉน

สัทธรรม แปลว่า **ธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์** ทำให้สัทธรรมของพวกนรก สัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย ท่วมทับธรรมให้เป็นสัตว์นรก เป็นสัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกายหายไป แทรกซอนเข้ามาไม่ได้ อยู่ด้วยความบริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ นี่เป็นสัทธรรมของมนุษย์

ถ้าเป็นดวงใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ ตั้งอยู่ที่ศูนย์กลางกายมนุษย์ ใสเป็นกระจกคันฉ่องส่องเงาหน้า สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย ด้ายกลุ่มขึงเส้นตึง ตรงกลางมาจดกันนั่นกลางกั๊ก ๆ นั่น ถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่ ดวงธรรมดวงนั้นแหละ ได้ชื่อว่าเป็นสัทธรรมแท้ ๆ เรียกว่า **สัทธรรมของมนุษย์ ธรรมเครื่องสงบ** ธรรมที่ทำให้เป็นอมนุษย์ไม่มีต่อไป เป็นมนุษย์ก็เกิดปรากฏขึ้นนั่นชั้นหนึ่ง

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด ที่นอนฝันออกไป สองเท่าฟองไข่แดงของไก่ ธรรมดวงนั้นเป็นสัทธรรมที่ทำให้เป็นมนุษย์สูงขึ้นไป

ไปถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ สามเท่าฟองไข่แดงของไก่ นั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด

เข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด สี่เท่าฟองไข่แดงของไก่ นั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์

เข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพรหม ห้าเท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัว นั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด

เข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด ๖ เท่าฟองไข่แดงของไก่ กลมรอบตัว นั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม

เข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม ๗ เท่าฟองไข่แดงของไก่ นั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด

เข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด ๘ เท่าฟองไข่แดงของไก่ นั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมหยาบ

ดวงธรรมที่ทำให้เป็น **ธรรมกาย** วัดหน้าตักเท่าหน้าตักธรรมกาย ใหญ่เท่าใด แต่ว่าหย่อนกว่า ๕ วา สูง ๕ วา นั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายธรรมละเอียด วัดเส้นผ่าศูนย์กลางกลมรอบตัว นี่เป็นสัทธรรมที่ทำให้เป็นกายธรรมกาย เป็นลำดับขึ้นไป

เข้าถึงธรรมที่ทำให้เป็นพระโสดา นั่นเป็นพระสัทธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายละเอียด ๕ วา กลมรอบตัว

เข้าถึงดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระโสดาละเอียด นั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระโสดา

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระสกิทาคา เป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระโสดาละเอียดนั้นหนักจุขึ้นไป ๑๐ วา กลมรอบตัว

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระสกิทาคา

ละเอียด ๑๐ วา นั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระสกิทาคาหยาบ

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคา วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๕ วา กลมรอบตัว นั่นเป็นสัทธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายพระสกิทาคาละเอียด

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคาละเอียด ๑๕ วา กลมรอบตัว เป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคาหยาบ

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอรหัต ๒๐ วา กลมรอบตัวเหมือนกันนั่นเป็นสัทธรรมของดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคาละเอียด

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอรหัตละเอียด เป็นสัทธรรมด้วย ต่อเป็นลำดับขึ้นไปทีเดียว

นี่สัทธรรมเป็นของได้ยากอย่างนี้ นี่นะ ไม่ใช่เป็นของได้ง่าย พอดีพอร้าย วัดปากน้ำได้ค้นพบ

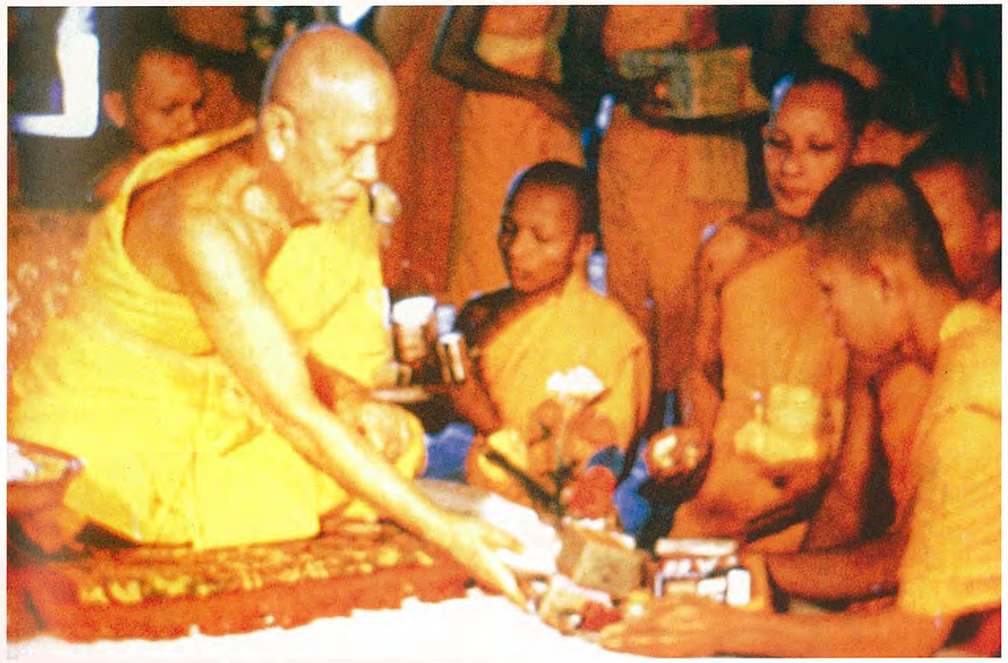

ตลอดมาหลายแล้ว หลักฐานก็ชี้ได้แน่นอนแล้ว ได้ยากนัก พระสัทธรรมนี่เป็นของได้ยากยิ่ง

พระฝรั่งวิลเลียม เป็นศาสตราจารย์ในลอนดอน เป็นผู้ได้มาบวชในโบสถ์วัดปากน้ำนี้ ผู้เทศน์นี้เป็นอุปัชฌาย์ ได้สั่งสอนให้พระวิลเลียมซึ่งเป็นฝรั่งนั้นได้บรรลุธรรมจริงอย่างนี้ ที่เห็นจริงอย่างนี้นี่แหละจะเอาไปประกาศในลอนดอน ประเทศอังกฤษ จะไปวันที่ ๘ นี้ นี่วันนี้วันที่ ๗ แล้ว บุ๊คเรือบินไว้เสร็จแล้ว แต่ว่าค่าโดยสารที่จะไปนั้นนะ และเครื่องใช้ไม้สอยด้วย ผู้เทศน์นี้ได้บริจาคไว้แล้วสามหมื่นบาท ผู้ใดจะทำบุญค่ารถค่าเรือของพระฝรั่งบ้าง จะได้เป็นนิสัยปัจจัยไป ท่านจะได้ไปประกาศศาสนา จะได้เป็นเนื้อนาบุญอันสำคัญ ต้องการจะบริจาคละก็ ให้ไปมอบกับนายประยูรที่กุฏินั่นได้ สำหรับเป็นไวยาวัจกร งบประมาณในแง่เรื่องนี้ สำหรับงบประมาณในเรื่องส่งพระฝรั่งไปประกาศศาสนาในประเทศฝรั่งโน้น ไปไม่ใช่ไปเลย ไปถ้าถึงปีหรือสมควรแก่เวลาเท่านั้น แล้วก็จะกลับมาอีก นำเอาฝรั่งมาบวชอีก **จะตั้งศาสนาในลอนดอนให้ได้ ให้เป็นวัดไทยจริง ๆ กัน** นี่เป็นข้อสำคัญอย่างนี้นะ **เรื่องวิชาธรรมกายวัดปากน้ำนะจะเป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่ไพศาลในยุโรปทีเดียว** ให้อุตสาห์ตั้งใจ บุญกุศลยิ่งใหญ่นะ ข้อนี้นะ นี้ก็ของหาได้ยากเหมือนกัน ในประเทศไทยหาได้เหมือนกัน ธรรมกายอย่างวัดปากน้ำ ธรรมสี่ประการนี้ก็หาได้ยากเหมือนกัน เราได้ฟังสมเจตนา เรื่องการกุศลนี้ก็หาได้ยากเหมือนกัน เราก็ได้ฟังสมเจตนาด้วยเหมือนกัน

ได้ชี้แจงแสดงมานี้ ตามวาระพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษา ตามมตยาธิบายพอสมควรแก่เวลา **วรญฺญํ สรณํ นตฺถิ** สิ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่งอันประเสริฐของเราทั้งหลาย **สรณํ เม รตนตยํ** พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเราท่านทั้งหลาย **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัจที่ได้อ้างธรรมปฏิบัติ ตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ **สทา โสตฺถี ภวนฺตุ เต** ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดแก่ท่านทั้งหลายทั้งคฤหัสถ์บรรพชิต บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาก็พอสมควรแก่เวลา สมมติยุติธรรมิกถา โดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้

- - - - - - - - - - - - - - - -

มรดกของหลวงพ่อ

โดย ท่านเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์
ครั้งดำรงสมณศักดิ์พระธรรมธีรราชมหามุนี

ท่านทราบไหมว่า หลวงพ่อได้ทิ้งมรดกอะไรไว้ให้แก่เรา ?

มรดกของหลวงพ่อมิใช่สมบัติธรรมดา แต่เป็นสมบัติทางธรรมซึ่งเป็นประโยชน์และมีค่าแก่บุคคลทั่วไป สมบัตินี้ก็คือ

๑. วิชาธรรมกาย

๒. การศึกษาพระปริยัติธรรม

สมบัติเหล่านี้หลวงพ่อได้พยายามศึกษาค้นคว้ามาโดยเอาชีวิตเป็นเดิมพัน และประกาศไว้ในโลกนี้ด้วยความยากลำบาก ต้องพบอุปสรรคมากมาย แต่หลวงพ่อก็ได้ต่อสู้จนกระทั่งเผยแพร่ไปถึงจิตใจประชาชนได้โดยทั่วไป และทุกคนก็ยอมรับเมื่อได้ทดลองปฏิบัติตามดูเพราะเห็นผลสมปรารถนา ดังนั้นเพื่อให้มรดกนี้มั่นคงและแพร่หลายยิ่ง ๆ ขึ้นไป หลวงพ่อจึงวางโครงการต่าง ๆ ไว้ คือ

๑. โครงการสร้างหอเจริญสมถวิปัสสนา

๒. โครงการสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม

๓. โครงการสร้างเสนาสนะสำหรับพระสงฆ์แม่ชี

๔. โครงการเลี้ยงอาหาร และอื่น ๆ

โครงการเหล่านี้หลวงพ่อหวังไว้ว่าจะเป็นทางนำมรดกของท่านให้เป็นไปด้วยดี หลวงพ่อจึงได้ดำเนินโครงการนั้นเองเรื่อยมา แต่ว่ายังไม่เสร็จสมบูรณ์ตามเป้าหมาย หลวงพ่อก็มามรณภาพเสียก่อน คณะศิษย์ของหลวงพ่อก็มิได้ทอดทิ้งโครงการนั้น ๆ ยังได้ดำเนินการต่อมาจนสำเร็จเรียบร้อยด้วยดีตามลำดับ

ทั้งนี้ เพื่อให้การเผยแพร่มรดกทางธรรมของหลวงพ่อได้เป็นไปตามที่หลวงพ่อประสงค์

แต่โครงการเหล่านี้ แม้สำเร็จไปแล้วก็เป็นเพียงถาวรวัตถุซึ่งจะต้องทรุดโทรมไปตามกาลเวลา หากไม่มีหลักประกันในการบำรุงรักษาหรือปฏิสังขรณ์แล้ว ก็อาจเป็นไปได้ไม่นานนัก ก็จะต้องมาเริ่มต้นกันใหม่ ทั้งโครงการเลี้ยงอาหารเพื่อบำรุงกำลังในการเผยแผ่ธรรม การสอนธรรม และการปฏิบัติธรรม หากไม่ดำเนินไปโดยต่อเนื่องกันแล้ว มรดกของหลวงพ่อคงไม่ดำเนินต่อไปได้ เพราะขาดกำลังดังกล่าว ด้วยเหตุนี้ คณะศิษย์ของหลวงพ่อจึงได้จัดตั้ง **"มูลนิธิหลวงพ่อวัดปากน้ำ"** ขึ้นเพื่อเป็นหลักประกันใหญ่อันมั่นคงในการรักษาโครงการ ซึ่งมีส่วนสนับสนุนการเผยแพร่มรดกที่หลวงพ่อได้มอบไว้ให้แก่เราท่านทั้งหลาย โดยการสร้างพระผงธรรมขันธ์ของหลวงพ่อเพื่อบรรจุไว้ที่ศูนย์ธรรมกาย**หอเจริญสมถวิปัสสนาแพทยพงศาวิสุทธาธิบดี ประหยัดวรณี สุนทรเวช วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ** และเปิดโอกาสให้ท่านทั้งหลายมีส่วนร่วมเป็นเจ้าภาพในการบรรจุพระในครั้งนี้ด้วย

การเป็นเจ้าภาพบรรจุพระในครั้งนี้นั้น นอกจากจะเป็นการสนองพระคุณของหลวงพ่อแล้ว ยังนับได้ว่า เราได้ปลูกสมบัติไว้ในเนื้อนาบุญอันประเสริฐคือพระบวรพุทธศาสนา โดยเฉพาะในการสนับสนุนเผยแพร่วิชาธรรมกาย ซึ่งสมบัติของเราที่ปลูกไว้แล้วนี้ จะเกิดผลงอกงามและผลอันไพบูลย์นับเท่าทวีคูณ เพราะได้ปลูกไว้ในเนื้อนาดี ประดุจได้หว่านพืชลงในนาที่อุดมด้วยน้ำและปุ๋ย ย่อมได้รับผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ฉะนั้นก่อนที่หลวงพ่อจะมรณภาพ หลวงพ่อได้ฝากมรดกไว้ให้แก่เราท่านทั้งหลาย และได้ฝากโครงการต่าง ๆ ไว้กับเราท่านด้วยความหวังเช่นกัน ดังนั้น เมื่อเราได้มีส่วนร่วมในการบรรจุพระครั้งนี้ แม้เพียง ๑ องค์ ก็เท่ากับว่าเราก็ได้มีส่วนช่วยรักษามรดกของหลวงพ่อให้คงอยู่และมั่นคงตลอดไป เพราะว่าดอกผลที่เกิดจากมูลนิธินี้จะเป็นหลักประกันอันมั่นคงในการดำเนินโครงการต่าง ๆ ของหลวงพ่อให้อยู่ได้ตลอดไป และส่วนหนึ่งจะเป็นการบำรุงรักษาปฏิสังขรณ์อาคาร และถาวรวัตถุต่าง ๆ ที่สร้างไว้แล้วให้คงสภาพเดิม เหมาะที่จะใช้เป็นที่ศึกษาธรรมและ

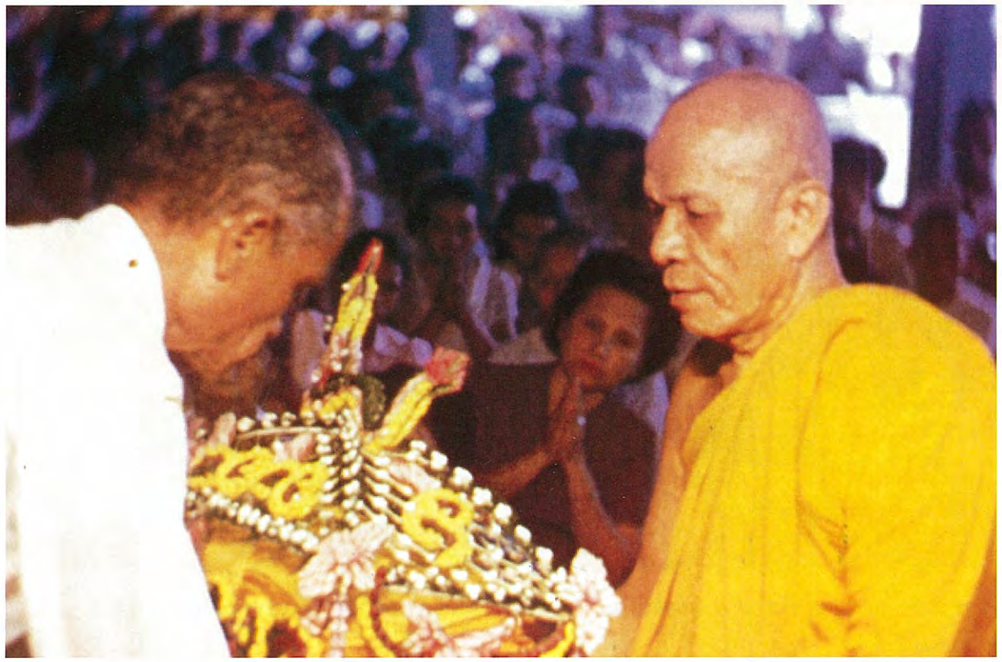

ธรรมาสน์หลวงพ่อ สร้างในงานฉลองอายุครบ ๑๐๐ ปี หลวงพ่อ ๒๓ - ๒๕ พ.ย. ๒๕๒๗

ช้าง มังกร และหงส์ ทำจากบะหมี่และวุ้นเส้น คุณวลี คุณารัตน์พานิช สร้างในงานฉลองอายุครบ ๑๐๐ ปี หลวงพ่อ

ปฏิบัติธรรมตลอดไป การที่เรามีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการนี้ ย่อมจะได้รับผลบุญเป็นสิ่งตอบแทนทุกเวลาและโอกาส คือเมื่อยามมีผู้มาใช้หอสมถวิปัสสนาเป็นที่บำเพ็ญธรรม เราก็จะได้บุญในขณะนั้น ยามเมื่อพระสงฆ์ สามเณร แม่ชี ใช้โรงเรียนพระปริยัติธรรมเป็นที่ศึกษาหาความรู้ทางธรรม เราก็ได้บุญในยามนั้น ยามเมื่อพระสงฆ์สามเณรหรือบุคคลอื่นใดมาพักอาศัยใช้เสนาสนะเป็นที่สบาย เราก็จะได้บุญในขณะที่ท่านใช้สอยเสนาสนะนั้น ๆ ยามเมื่อพระสงฆ์ สามเณร แม่ชีและบุคคลอื่นใดมาบริโภคอาหารที่วัดปากน้ำ เราก็จะได้บุญทุก ๆ คำกลืน ทั้งนี้เพราะว่าเรามีส่วนในการบำรุงรักษาและเป็นเจ้าภาพในกิจการนั้น ๆ ด้วย

หลวงพ่อเคยเป็นที่พึ่งพำนักของพวกเรา หลวงพ่อเคยเป็นเกราะแก้วอันประเสริฐคุ้มกันภัยให้แก่เราเสมอมา หลวงพ่อช่วยเรามาแล้วมากอย่าง

แล้วเราได้ช่วยหลวงพ่อบ้างหรือยัง ?

คุณสมบัติอันประเสริฐของนิธิ

คือบุญที่ฝากฝังไว้ดีแล้ว

๑. อสาธารณมญฺเญสํ ไม่ใช่เป็นของสาธารณะแก่บุคคลทั่วไปใครทำใครได้

๒. อโจรหรโณ ใคร ๆ ก็ลักขโมยเอาไปไม่ได้

๓. อนุคามิโก ติดตามให้ผลไปในที่ทุกสถาน ทุกภพ ทุกชาติ

๔. สพฺพกามทโท ให้สมบัติต่าง ๆ ที่ปรารถนาตั้งแต่มนุษย์สมบัติจนถึงนิพพานสมบัติ

บุญนิธิจะเกิดได้ก็ต่อเมื่อ

๑. ทาน มีการเสียสละทรัพย์สมบัติ เพื่อเป็นประโยชน์ทั่วไป

๒. ศีล รักษากายวาจาของตนให้บริสุทธิ์ ไม่ทำความชั่วทางกาย ทางวาจา

๓. สัญญมะ มีความสำรวมระวังกิริยามารยาท ระวังใจไม่ให้กิเลสครองใจได้

๔. ทมะ รู้จักข่มจิตใจเมื่อถูกกิเลสรบกวน ไม่ลุอำนาจแก่ความรัก ความชัง และความหลง

- - - - - - - - - - - - - - - -

บารมีหลวงพ่อ

โดย สุวรรณ ศรีสัมพันธ์

ขอเดชะ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ หลวงพ่อสด กระผมขอนมัสการขอเล่าเรื่องที่หลวงพ่อได้ปราบมารที่วัดสุวรรณ อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม เพื่อเผยแพร่เกียรติคุณของหลวงพ่อให้ประชาชนรุ่นหลังได้รู้จักเกียรติคุณของหลวงพ่อโดยถ่องแท้ว่ามีคุณประโยชน์อย่างไร จะได้ตั้งใจคารวะได้ถูกต้องมั่นคง ก่อนที่หลวงพ่อจะทำการปราบมาร หลวงพ่อได้เข้าที่พิจารณาหาต้นเหตุก่อนว่าเป็นมาอย่างไร แล้วหลวงพ่อจึงมาเล่าให้ผมฟังอีกทีหนึ่ง

ที่ที่สร้างโบสถ์นี้เดิมเป็นที่นาของนายดงและมีนายทองเป็นผู้ดูแลให้ ครั้นต่อมานายดงได้เกิดความคิดขึ้นว่าในย่านนี้ไม่มีวัดเป็นที่เคารพสักการบูชา ก็เลยจัดตั้งเป็นสำนักสงฆ์ขึ้นให้ประชาชนได้มีสถานที่ทำบุญ โดยตั้งชื่อว่า วัดตาดง (ภายหลังได้มีการเปลี่ยนชื่อวัดว่า วัดสุวรรณ) ครั้นอยู่ต่อ ๆ มาก็ได้มีคุณหญิงคนหนึ่งซึ่งนายดงได้ชักนำให้มาสร้างหอสำหรับประดิษฐานรอยพระพุทธบาทเพื่อให้ประชาชนสักการบูชา มีต้นข่อยต้นหนึ่งอยู่ติดกับหอนั้น ต่อมามีคนมาผูกคอตายที่ต้นข่อยนั้น เวลาต่อมาได้มีคนผู้หนึ่งซึ่งเป็นญาติของคนที่สร้างรอยพระพุทธบาทชื่อพระยาพิพิธ คิดสร้างโบสถ์ก็เลยรื้อมณฑปแล้วตัดต้นข่อยทิ้ง ถมดินเป็นเนินขึ้น เจ้าผีตายโหงก็เข้าอาศัยมูนดินนั้น ที่ไหนมีวัดจะต้องมีมารทุก ๆ แห่ง เจ้าพวกมารเห็นผีตายโหงมันมีกำลังดีก็เลยตั้งผีตายโหงให้เป็นนายใหญ่ เจ้าผีตายโหงได้เป็นนายใหญ่ก็แผ่อำนาจได้ทุกอย่าง

ต่อมาก็เริ่มวางรากฐานโบสถ์ขึ้น โดยพระยาพิพิธเป็นนายทุนสร้างเรื่อย ๆ มาพอถึงเพดานก็หยุดหล่อพระประธาน ตอนนี้เกิดเรื่องราวใหญ่โตเกี่ยวกับทองที่หล่อพระเลยไม่สามารถที่จะดำเนินงานต่อไปได้ ทางพระยาพิพิธก็ถอนตัวเลยพักไว้ เรื่องราวตอนนี้ถ้าจะบรรยายเรื่องมันยืดยาว เอาแต่เพียงได้เค้าเงื่อนว่ามันมีเรื่องยุ่งยากมากแล้วก็ลาโรงเพียงนี้ เป็นอันว่าโบสถ์หลังนี้ร้างอยู่สิบกว่าปี

ต่อมาก็มีผู้ศรัทธาผู้หนึ่งคือ ท่านพระครูศีลาภินันท์ เจ้าอาวาสวัดศรีประวัติ ท่านมาเจอเข้าก็อยากต่อเติมให้สมบูรณ์แบบ ท่านก็มาจองกฐินที่วัดสุวรรณเพื่อหาเงินก่อสร้างโบสถ์ที่ทำค้างไว้นี้ ท่านก็บอกบุญไปตามญาติโยมทั่วไปให้มาช่วยกันก่อสร้างอุโบสถวัดสุวรรณให้สำเร็จต่อไป เมื่อถึงกำหนดการญาติโยมก็มากันจนล้นหลามเมื่อทอดกฐินเสร็จท่านพระครูศีลาภินันท์ก็ประกาศให้ญาติโยมเข้าไปประชุมกันในโบสถ์ทุก ๆ ท่าน ญาติโยมก็พากันเข้าไปในโบสถ์จนเต็มท่านพระครูก็ห่มผ้าเดินเข้าไปในโบสถ์เพื่อเทศน์บอกอานิสงส์การสร้างอุโบสถ แต่มิทันจะเทศน์พอมาถึงหน้าธรรมาสน์ท่านก็ก้มลงกราบก่อนจะขึ้นเทศน์ทันใดนั้นเองท่านพระครูก็ชักดิ้นเหมือนปลาช่อนถูกทุบหัว ผมก็ตกตะลึง อยู่ ๆ ท่านก็มาชัก ผมก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ได้แต่บีบ ๆ นวด ๆ เพราะไม่รู้จะทำอย่างไรถูกก็บีบไปเรื่อย ๆ ประชาชนอยู่ในโบสถ์แน่นขนัดก็ไม่มีใครออกความเห็นว่าจะทำอย่างไร ได้แต่ทำหน้าตาตื่นไปตาม ๆ กัน ท่านแน่นิ่งไปราว ๆ ครึ่งชั่วโมง แล้วท่านก็ลืมตาขึ้นบอกให้จุดธูปปักหน้าพระประธาน ท่านก็พูดว่า นั่น ๆ เขายืนโบกมือให้ออกไปจากโบสถ์ถ้าขืนอยู่ตาย ผมและประชาชนนับร้อยก็ทำหน้าเลิ่กลั่กไปตาม ๆ กัน เพราะไม่เห็นตัวอยู่ที่ไหน ท่านพระครูองค์เดียวที่เห็น ท่านก็เร่งบอกอย่าชักช้าเดี๋ยวตาย ผมก็ช่วยกันประคองท่านไปพักที่หอฉัน พอดีได้เวลาฉันเพลก็นำข้าวผัดมาถวาย ท่านก็ว่าขอแตงกวามาก ๆ ผมก็เอาแตงกวาถวายอีก ท่านรับแตงกวาคว่ำลงในจานข้าวแล้วก็ชักอีกเลยไม่ได้ฉัน ท่านพูดว่าเขาตามมาไล่อีกแล้ว ต้องไปให้พ้นวัดสุวรรณ ผมก็เลยจัดการนำส่งวัดศรีประวัติทันที ต่อมาไม่นานเท่าไรก็ทราบข่าวว่าท่านพระครูมรณภาพแล้ว

เหตุการณ์ทางวัดสุวรรณก็เงียบ ตอนนี้เหมือนพระจันทร์ลับเงาเมฆ อยู่มาเป็นเวลาร่วม ๑๐ ปี ก็มีคนดีเกิดขึ้นมาใหม่ คือ ท่านพระครูสังวรวินัย วัดเสน่หา นครปฐม ท่านมาเยี่ยมในฐานะที่คุ้นเคยชอบพอกัน คุยกันไปท่านก็เอ่ยถึงเรื่องโบสถ์ขึ้น ท่านพูดหาว่าชาววัดสุวรรณใจไม้ไส้ระกำ ปล่อยให้โบสถ์ร้างจะพังแล้วไม่ก่อสร้าง ผมก็ตอบท่านทันทีเลยว่าท่านเข้าใจผิด เหตุที่ใครเขาไม่อยากทำก็เพราะว่าถ้าทำแล้วจะต้องตาย ท่านพระครูก็บอกว่า ไม่จริง ๆ มันเป็นดาวเคราะห์ของท่านพระครูศีลาภินันท์ต่างหาก มันไม่มีอะไร ในโบสถ์จะมีอะไรอยู่ พระลงสวดมนต์ทั้งปีแถมยังมีการบวชนาคอีกปีละมาก ๆ มันจะมีอะไรอยู่ ผมก็พูดว่าถ้าท่านไม่เชื่อนิมนต์ท่านมาเป็นประธาน รับเป็นคู่สัญญากับช่าง ส่วนเงินทองไม่ต้องหาทั้งสิ้น แต่ว่าผมขอสัญญากับท่านอย่างหนึ่ง ถ้าท่านมรณภาพจะเอาเวรกรรมกับกระผมไม่ได้ ถ้าท่านรับคำนิมนต์มาได้เลย เมื่อไรก็ได้ ท่านถามผมว่าพูดจริงหรือพูดเล่น ผมก็ตอบว่า ผมพูดจริงนะ ท่านพระครูก็อยากจะเห็นว่ามันจะมีจริง ๆ ดังว่าหรือไม่ ท่านก็รับปากตกลง ท่านให้ผมหาช่างไว้ อีก ๗ วันท่านจะมาพร้อมด้วยช่าง มาประมูลกันเมื่อคุยได้เรื่องแล้ว ท่านพระครูก็กลับวัด ผมก็หาช่างไว้ คอยท่าพอถึงกำหนดวันท่านพระครูก็มาพร้อมกับช่างและพระมหาองค์หนึ่งสำหรับเขียนสัญญา ก็มีการประมูลกัน ช่างของพระครูได้ไป เมื่อเสร็จธุระช่างก็กลับกรุงเทพฯ ท่านพระครูก็กลับวัดเสน่หา นครปฐม

อยู่มาไม่นานช่างก็บรรทุกสัมภาระใส่เรือมาจอดที่วัดสุวรรณ แล้วก็ขึ้นรถไฟไปหาท่านพระครูสังวรวินัย ที่วัดเสน่หา เห็นพระครูนอนลุกไม่ได้ก็ถามว่าท่านเป็นอะไร ท่านพระครูก็ตอบว่าไม่รู้ว่าเป็นอะไร กลับมาจากวัดสุวรรณมันก็เป็นเลย อาจจะเป็นดังที่นายสุวรรณแกพูดก็เป็นได้ ช่างรู้เรื่องก็กลัวไม่อยากจะทำ เพราะแกรู้เรื่องของพระศีลาภินันท์อยู่บ้างแล้ว

แต่แล้วแกก็คิดขึ้นได้ว่ามีหมอของนายประยงค์ อยู่คนหนึ่ง เพราะนายประยงค์แกสร้างโบสถ์สร้างวิหารอยู่เรื่อย ๆ ช่างก็รับปากท่านพระครูว่าจะไปตามหมอมารักษาให้ แล้วช่างก็มาหานายประยงค์ขอหมอมารักษาท่านพระครู หมอมาถึงถามท่านพระครูว่าท่านทำอะไรบอกเล่าเจ้าที่เขาบ้างหรือเปล่า ท่านบอกว่าเปล่า หมอเองก็จัดการขอธูปเทียนจุดที่วัดเสน่หาบอกเล่ามายังวัดสุวรรณ ขอโทษแทนท่านพระครูแล้วหมอก็บอกว่าอีก ๓ วันผมจะให้ท่านลุกเดินได้ เห็นอำนาจฤทธิ์มารเป็นอย่างไรเพียงแค่ทำสัญญาจะขอสร้างเท่านั้นแล่นเอาพระครูนอนจวนจะตายอีกองค์หนึ่งหมอมาขอร้องไว้จึงฟื้นขึ้นมา แต่ฟื้นขึ้นมาแล้วพูดถึงวัดสุวรรณไม่ได้นะขาอ่อนเลย ตอนนี้มารกำลังเพ่งมองว่าท่านพระครูจะทำอะไรต่อไป ท่านพระครูก็ขอร้องให้หมอช่วยเหลือให้สำเร็จลุล่วงต่อไป หมอก็รับคำ ท่านพระครูก็ขอร้องให้ทำการกำจัดพญามาร หมอก็รับอีก ท่านพระครูก็ส่งหมอมาอยู่วัดสุวรรณเพื่อจะได้ทำการกำจัดพญามาร

หมอก็มาอยู่ที่วัดสุวรรณ ให้หาคนให้เขาแปดคน หญิงสี่คนเป็นสาวพรหมจารี ชายสี่คนที่เคยถือศีลมาก่อน ผมก็รับปากหาให้ได้ หมอคนนี้เมื่อพิจารณาแล้วเป็นที่น่าเลื่อมใส นุ่งขาวห่มขาวกินข้าวมื้อเดียวกินมังสวิรัติด้วย ตามปกติถ้าไม่มีใครมาคุยแกก็จะนั่งภาวนาเป็นนิตย์ แกรับรักษาโรคต่าง ๆ อีกด้วย ขวัญข้าวใช้ผ้าสบง ส่วนเงินค่าครูอะไรแกก็โอนให้เขาสร้างโบสถ์ไป ดูแล้วน่าเลื่อมใสมาก แต่ผลที่สุดก็สู้มารไม่ได้อีกตามเคย คืออยู่มาไม่กี่วันเปรตมันร้อง เล่นเอาชาวบ้านที่อยู่ใกล้วัดขวัญหนีดีฝ่อ เสียงมันเย็นจับใจ เมื่อเปรตร้องแล้วหมอแกทำไม่รู้ไม่ชี้ แต่แกหาทางออกบอกกับผมว่าจะไปลงตะกรุดที่กลางแม่น้ำเจ้าพระยา ให้ผมหาแผ่นสามกษัตริย์ให้แก แกจะไปลงตะกรุดมาให้ ผมก็บอกว่าที่นี่ไม่มีตลาดจะเอาที่ไหน ให้หมอไปซื้อที่กรุงเทพฯ กลับมาแล้วผมจะจ่ายทรัพย์ให้ก็แล้วกัน พอรุ่งเช้าหมอก็ขึ้นรถไฟเข้ากรุงเทพฯ หายเข้ากลีบเมฆไปเลย ตอนนี้เกิดการอลเวงกันยกใหญ่ทั้งช่างและท่านพระครูสังวรวินัย

ก็ตามหากันจ้าละหวั่น แต่ไม่พบร่องรอย ช่างก็ขอเลิกสัญญา ท่านพระครูก็บอกว่ายังเลิกไม่ได้ต้องไปพบกับนายสุวรรณก่อน บางทีเขาอาจจะมีทางช่วยในทางใดทางหนึ่ง เมื่อไม่ต้องเลิกสัญญาท่านพระครูกับช่างก็มาหาผมที่วัดสุวรรณ มาถึงยังไม่ทันจะนั่งพระครูก็เอ่ยถามว่าทำอย่างไรล่ะหมอหายไปหมดแล้วนายสุวรรณพอมีทางไหมหรือยังมีใครที่มีวุฒิวิชาดีกว่าหมอคนนั้นบ้างถ้าไม่มีก็จะต้องเลิกกันไปเลย

ระหว่างนั้นคล้าย ๆ กับมีอะไรมาดลจิตใจให้ผมพูดออกไปว่าก็เห็นแต่หลวงพ่อวัดปากน้ำเท่านั้นที่อาจจะช่วยได้ แต่ผมก็ยังไม่อาจจะทราบได้เลยว่าหลวงพ่อสดจะช่วยได้หรือเปล่า ไม่รู้มีอะไรมาทำให้ผมพูดพรวดออกไปอย่างนั้น อาจจะเป็นเพราะว่าหลวงพ่อสดกำลังส่งกระแสญาณออกไปพอดี จะทำให้ผมพูดถึงหลวงพ่อสด ท่านพระครูก็เลยทึกทักตกลงแล้วมอบหน้าที่ให้เป็นผู้มาติดต่อกับหลวงพ่อสด ท่านพระครูก็เลยบอกกับช่างว่าถ้าอย่างนั้นไม่ต้องเลิกสัญญา คอยฟังข่าวจากนายสุวรรณก่อน ช่างก็รับว่าจะรอถึงไหน อุปกรณ์ก็ขนมาพร้อมอยู่แล้ว ท่านพระครูจึงกำชับให้ผมรีบหน่อยเพราะช่างเขาได้ขนอุปกรณ์มาพร้อมอยู่แล้ว ถ้าขืนช้าไปก็แย่แน่ ๆ เลย ตอนนั้นเป็นเวลาเดือน ๑๒ แต่จำไม่ได้ว่าขึ้นหรือแรมกี่ค่ำ เมื่อสนทนากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว วันรุ่งขึ้นผมก็ได้ขึ้นรถมาหาหลวงพ่อสด พอดีหลวงพ่อกำลังฉันเพลอยู่ ผมก็ก้มลงกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อถามว่ามีธุระอะไรหรือ ผมก็บอกหลวงพ่อว่ามาเรื่องโบสถ์วัดสุวรรณ พอบอกเท่านั้นแหละหลวงพ่อก็พูดว่า เอาไปเสียองค์หนึ่งแล้วใช่ไหม เรื่องนี้ผมยังไม่ทันได้มาหาหลวงพ่อเลย ท่านรู้ได้อย่างไรก็ไม่รู้ เพียงแค่ผมพูดบอกเรื่องโบสถ์เท่านั้นยังไม่ทันได้บรรยายอะไรทั้งหมด หลวงพ่อท่านรู้หมดแล้ว เวลาท่านนั่งรับแขกจะต้องมีแม่ชีอยู่คอยรับใช้คนหนึ่ง หลวงพ่อหันไปสั่งให้แม่ชีเข้าที่นั่งดูซิว่ามันมีอะไรกัน เวลานั้นผมก็นั่งฟังอยู่ที่นั่นด้วยจึงได้รู้เรื่องทั้งหมด

แม่ชีได้รับคำสั่งก็นั่งเข้าที่ทันทีชั่วระยะเวลาประมาณ ๕ นาที แม่ชีก็ลืมตาโพลงจะเป็นด้วยความกลัวหรืออย่างไรไม่ทราบ รีบบอกหลวงพ่อทันทีว่ามันดุเหลือเกินดุเสียยิ่งกว่ายักษ์อีก หลวงพ่อถามว่าทำไม กลัวมันหรือ ข้าอยู่ทั้งคนไปถามมันดูซิทำไมจึงไม่ให้เขาทำ มีเหตุผลอย่างไรบอกมา แม่ชีกลัวก็กลัว จำใจต้องไปถามอีก พญามารก็ตอบมาว่าเขาไม่ต้องการให้ทำ คือเขาเป็นมารศาสนา สถานที่แห่งนี้ต่อไปจะเจริญทางศาสนาแห่งหนึ่ง ถ้าให้ทำลงไปแล้วต่อไปจะมีลูกศิษย์หลวงพ่อมาอยู่ที่นี่พวกเขาก็อยู่ไม่ได้ ฉะนั้นจึงไม่ต้องการให้สร้าง หลวงพ่อได้ฟังคำมารแล้วจึงตอบไปว่าถ้าเช่นนั้นแลกที่อยู่กันเอาไหม มารตอบว่าไม่ต้องการให้สร้างอย่างเดียว หลวงพ่อจึงบอกว่า ดีละหนักไม่เอาเบาก็ไม่สู้ มีแต่ถ่วงความเจริญของพระศาสนา เอาไว้ไม่ได้แล้ว ท่านก็หันมาถามผมว่า เอ็งรอ ๒ โมงกลับบ้านทันไหม ผมก็ตอบว่าทันเท่านั้นเอง หลวงพ่อก็เข้ากุฏิไป ส่วนผมก็นั่งเฝ้าหน้าประตู

พอได้เวลาบ่าย ๒ โมง หลวงพ่อก็ออกมาบอกว่าได้ตัวคุยเก่งจับไปขังไว้แล้วไม่มีทางกลับมาได้ แต่บริวารของมันซิแน่นขนัดเลยภายในวัดแน่นไปหมด เจ้าพวกนี้ไม่มีฤทธิ์เดชอะไร แต่มันเข้าดลจิตคนได้ เช่น มีคนพกเงินมาร่วมสร้างโบสถ์พันบาทเจ้าพวกนี้ก็จะเข้าดลจิต จากเงินจำนวนพันก็จะเหลือเงินเข้าทำบุญเพียงร้อยบาทมันจะทำกันอย่างนี้ พอจะใช้วิชาจับพวกมัน มันก็เงียบมองไม่เห็นสักตัว ชั่วพริบตาเดียวมันก็มาเต็มไปหมดเหมือนเดิม พวกมันมากมายก่ายกองเหลือเกินจำเป็นจะต้องจับไว้จะปล่อยไว้ก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะไอ้พวกนี้มันคอยบั่นทอนคนที่จะมาทำบุญอยู่ตลอดเวลา เอ็งก็ทำงานไม่ได้ เพราะไม่รู้จะหาเงินมายังไง เอาอย่างนี้ก็แล้วกันไปลงมือทำเอากลางเดือน ๖ ผมก็บอกหลวงพ่อว่าช่างเขาจะยอมหรือเพราะเวลานี้เขาได้เตรียมอุปกรณ์ในการก่อสร้างมาพร้อมอยู่ที่วัดแล้ว ตลอดทั้งคนงาน หลวงพ่อบอกว่า เอาอย่างนี้ให้ช่างทำสิ่งที่จะติดตั้งกับตัวโบสถ์ทุก ๆ อย่างเรื่อยไป แต่ห้ามไปทำอะไรที่ตัวโบสถ์ สิ่งที่ต้องทำมันมีมากเหมือนกันนะ เช่น กระเบื้องก็เยอะ ช่อฟ้า ใบระกา หางหงส์ คันทวย อะไรต่าง ๆ

มันก็มากอยู่แล้ว อาจจะพอดีกับกาลเวลาก็ได้น่ะ เท่าที่บรรยายมานี้ชี้ให้เห็นว่าหลวงพ่อพูดโต้กับพญามารอย่างไร ทุก ๆ คนคงจะเอะใจว่า พญามารมีตัวตนจริงหรือ นี้เป็นความนึกคิดของบุคคลทั่วประเทศ มิใช่เพียงคนสองคน ถึงท่านผู้ทรงคุณวุฒิต่าง ๆ ก็คงสงสัย แต่ท่านไม่ต้องสงสัยเรื่องมันมีจริง ทุก ๆ ท่านคงจะหาว่าหลวงพ่อสดมรณภาพไปแล้วตั้งนานเอานิทานมาเล่าให้ฟัง อย่างนี้คงมีมากทีเดียว แต่ท่านต้องนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าสู่นิพพานไปแล้วเป็นเวลาตั้งเท่าไร พุทธบริษัทของพระองค์ก็ยังมีความทรงจำในเรื่องการผจญมารที่เห็นตัวบ้างไม่เห็นตัวบ้างก็เช่นเดียวกัน หลวงพ่อท่านก็ได้เรียนวิชาตามแบบของพระพุทธเจ้าโดยไม่ผิดเพี้ยน และไม่วอกแวกออกนอกทาง แล้วทำไมจะไม่เห็นตัวมารและจะคุยกับมารไม่ได้ ที่ผมพูดเช่นนี้ก็พูดถึงคนไม่เชื่อหลวงพ่อ ผมเองในเรื่องนี้ได้คลุกคลีมากับหลวงพ่อตลอดจึงรู้ว่าอะไรเป็นอะไร ผู้เล่าและเขียนเดี๋ยวนี้มีอายุ ๘๓ ปี ถ้าใครอยากจะสัมภาษณ์ก็เชิญได้ยินดีต้อนรับเสมอก่อนตาย ถ้าใครสนใจก็สอบถามที่อยู่ได้ที่สำนักงานวัดปากน้ำว่าบ้านนายสุวรรณ ศรีสัมพันธ์อยู่ที่ไหน พูดไปพูดมาเรื่องก็ยังไม่จบ ขอเล่าเรื่องต่อไปเมื่อหลวงพ่อได้บอกเล่าทุกอย่างแล้วผมก็ได้นมัสการลาหลวงพ่อนำความที่ท่านบอกมาเล่าให้ทุกคนฟังเหตุผล ช่างก็ตกลงรับทำตามคำสั่งของหลวงพ่อลงมือทำกลางเดือน ๖ แล้วช่างก็ลงมือทำสิ่งต่าง ๆ ตามคำของหลวงพ่อจนกว่าจะถึงกลางเดือน ๖

ส่วนทางหลวงพ่อก็ลงมือปราบมารและลูกน้องมารทุก ๆ วันเป็นเวลา ๖ เดือน แต่ก็ไม่หมดคงเหลือน้อยลงไปทุกที ทุก ๆ ท่านลองนึกแล้วใช้วิจารณญาณดูเถิดว่า หลวงพ่อจับทุกวันเป็นเวลา ๖ เดือน แต่ก็ไม่หมด ดูซิว่ามันมีมากน้อยสักเท่าไร ฝ่ายช่างก็ทำทุกวันพอได้ ๔ เดือนก็หมดงานที่จะทำ มาร้องทุกข์ว่าตายแน่ ๆ เหลือเวลาอีกร่วม ๒ เดือนกว่าจะถึงกำหนดของหลวงพ่อ ครั้นจะทำนอกคำสั่งก็กลัวไม่รู้จะทำอย่างไร ผมก็เลยพาช่างเข้าร้องทุกข์กับหลวงพ่อ หลวงพ่อก็เห็นใจเลยย่นเวลาให้นิดหน่อยโดยให้ลงมือเดือน ๖ ขึ้น ๑ ค่ำ ช่างก็ดีใจได้ลดเวลาเข้ามาสิบห้าวัน แต่พอถึงเวลาช่างก็เอาฆ้อนไปตอกที่ตัวโบสถ์ ๓ ที เป็นปฐมฤกษ์ แล้วก็ดำเนินงานเรื่อยมาโดยไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น ช่างมีความเลื่อมใสในหลวงพ่อเป็นอย่างยิ่ง ตอนแรก ๆ ก็ระแวงอยู่เหมือนกันไม่นึกว่าหลวงพ่อจะศักดิ์สิทธิ์ถึงเพียงนี้

เรื่องของเรื่องถ้าจะพรรณนาให้ถ้วนถี่คนอ่านอาจจะเบื่อจะเป็นเรื่องนิยายไป ขอท้าวไปตอนยกช่อฟ้านะครับ ตอนนี้งานมากสักหน่อยเพราะผมดำเนินงานคนเดียวไม่มีใครเข้าร่วมด้วยเลยสักคนเพราะเขากลัวตาย มีคนถามผมว่า ทำไมแกไม่กลัวตายหรือ ผมก็ตอบเขาว่าผมมีหลวงพ่อสดคอยดูแลถ้าผมหกล้มก็ยังมีหลวงพ่อคอยอุ้มจึงไม่กลัวตาย ตอนก่อนจะยกช่อฟ้าไม่มีเวลามาบอกหลวงพ่อ ตอนนั้นเลือดตาแทบออกแต่ก็ยังกัดฟันสู้ถ้าพูดถึงว่าผมไม่สู้โบสถ์ก็คงไม่เป็นโบสถ์แน่นอนที่สุดร้อยเปอร์เซ็นต์ ทุก ๆ ท่านลองนึกดูสิว่างานใหญ่ ๆ มีผู้ดำเนินงานคนเดียว ท่านจะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจท่าน สาเหตุมีอยู่ว่าการงานของวัดสุวรรณเวลานั้นร่วมคิดตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปไม่ได้ มารมันสิงให้ทะเลาะกันและอีกประการหนึ่งทุก ๆ คนกลัวตายจึงไม่มีผู้ร่วมคิดด้วย เพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างจึงต้องเหน็ดเหนื่อยมาก แต่ต้องสู้จนถึงที่สุด

งานยกช่อฟ้ามีกำหนด ๓ วัน วันแรกมีเทศน์ปุจฉาวิสัชชนา ๓ ธรรมาสน์ เรื่องมัคคมาณพ องค์เทศน์คือพระมหาเกษม พระมหาสมควร พระมหาประพัตร ตอนกลางดึกมีลิเก รุ่งขึ้นทำการยกช่อฟ้า วันที่สามงานต้อนรับพระผู้ใหญ่ งานวันที่หนึ่งทั้งที่มีเทศน์ แต่เงินที่ประชาชนปิดทองช่อฟ้าตลอดวันได้เงินไม่ถึงพันบาท เพราะไอ้มารมันคอยสิงผู้ที่มาในงานให้มีศรัทธาน้อยที่สุด เพราะเหตุที่ผมไม่มีเวลาไปบอกหลวงพ่อสดท่านก็เลยไม่ได้คุมมันไว้ นี้เป็นฤทธิ์ของลูกน้องมัน หลวงพ่อบอกแล้วว่าลูกน้องมันคอยสิงคนที่จะมาทำบุญไม่ให้มีศรัทธา หลวงพ่อจึงใช้เวลาจับมันตั้ง ๖ เดือน พอตกเวลากลางคืนมีเรื่องอีก

พอเวลาพระเทศน์จบลงก็รวบรวมเงินกัณฑ์เทศน์เงินปิดทองทั้ง ๒ รายการได้เงินไม่ถึงพันบาทผมก็ร้อนใจเพราะจะต้องจ่ายให้ช่างพันห้าร้อยบาท ผมก็เลยให้พระที่มาเทศน์ประกาศขอร้องญาติโยมที่มาในงานทั้งหมด ขอความช่วยเหลือเพราะทางวัดเก็บเงินได้ไม่พอที่จะให้ช่าง โดยบอกว่าพวกที่ดูลิเกคืนนี้ขอให้ช่วยเหลือทางวัดคนละ ๑๐ สตางค์ โปรดอย่าหาว่าทางวัดเล่นตลก ไหนว่าให้ดูฟรีกลับมาเก็บเงิน ถ้าคิดเช่นนั้นก็จะเป็นคนใจอกุศลไป

พอพระพูดจบเกิดเรื่องทันที มีกำนันท้องที่พูดตะโกนออกมาว่าไม่ให้เก็บ ๆ แล้วกำนันก็วิ่งตรงมาที่พระทันที เวลานั้นท่านพระครูองค์หนึ่งที่เป็นประธานในงานก็อยู่กับพระองค์ที่พูดด้วย กำนันก็พูดคล้าย ๆ กับคนกินเหล้าเมามาท้าพระ ท่านพระครูก็ออกมาต้อนรับกำนันแล้วพูดว่าอย่าถืออะไรเลยกับพระเด็ก ๆ พอผมได้ยินเท่านั้นก็นึกเอาแล้วมารมันเข้าสิงอาละวาดแล้ว ผมก็นึกว่าถ้าผมไม่ไปห้ามไว้เดี๋ยวพระจะต่อยกันก่อนจึงเข้าไปถามท่านพระครูว่าผมนิมนต์ท่านมาเป็นประธานในงานนี้นะ ทำไมท่านจึงทำอย่างนี้ เมื่อตอนท่านมหาพูดก็อยู่ด้วยกันแนะนำให้ท่านมหาพูดอย่างโน้นอย่างนี้พอกำนันมาโวยวายเข้าท่านกลับพูดกับกำนันว่าพระเด็ก ๆ พูดโดยไม่ได้นึกอะไร ท่านลองนึกถึงตัวท่านเองว่าได้ฟังคำเช่นนั้นแล้วเจ็บใจไหม ผมจึงจับท่านมหาไว้แล้วพูดว่าท่านอยู่เฉย ๆ เป็นหน้าที่ของผมโต้เอง

ผมจึงหันไปทางกำนันว่ากำนันไม่ควรจะก่อเรื่องเอะอะโวยวายอะไรขึ้นมาเลยกำนันเป็นหัวหน้าประชาชน เวลานี้ประชาชนกำลังตั้งใจทำบุญกุศลแล้วหัวหน้าเป็นอย่างนี้เสียเองทำให้ประชาชนเสื่อมศรัทธา กำนันเขาก็สะบัดหน้าแล้วพูดว่าอ้ายธรรมะธรรมโมอะไร ๆ เขาก็รู้ทั้งนั้น ว่าแล้วเขาก็วิ่งไปที่สถานีรถไฟพร้อมด้วยลูกน้อง อยู่ทางนี้ผมก็โต้กับท่านพระครูเข้าอีกว่าทำไมท่านจึงทำอย่างนั้นท่านก็ตอบว่าเอาใจเขาหน่อย เพราะเห็นว่าเขามีชื่อช่วยวัดพันบาท พอสักพักกำนันก็วิ่งกลับมาหาผมอีก แล้วพูดว่าเรื่องอะไร ๆ เขาก็รู้ทั้งนั้นแล้วแกก็วิ่งกลับไปที่สถานีรถไฟอีก ผมเห็นท่าทีจะไม่ได้เรื่องเลยนิมนต์ท่านมหาไปจำวัดที่บ้านผมเองก็เลยเก็บตัวอยู่ที่บ้านให้ทางวัดอลเวงไปตามเรื่อง

พอรุ่งเช้าท่านมหาก็ขึ้นรถไฟกลับวัดระฆัง ผมก็มาคอยต้อนรับท่านเจ้าคณะจังหวัดตอนนั้นเป็นธรรมยุติคือเจ้าคุณปฐมนัคฆราจารย์ วัดสัมปะทวนนครชัยศรี มาฉันเช้าผมก็ไปคอยต้อนรับท่าน ทางฝ่ายกำนันเห็นเจ้าคุณมาเขาก็ขึ้นไปหาแล้วเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นตอนกลางคืน เจ้าคุณก็ถามว่า กำนันกินเหล้าหรือเปล่า กำนันก็ตอบว่าปกติเขาไม่กิน เจ้าคุณก็ถามว่า ถ้ากำนันไม่ได้กินเหล้าแล้วมาพูดอย่างนั้นก็ผิดอย่างมาก เพราะกำนันเป็นหัวหน้าหมู่คณะทำให้หมู่คณะเสื่อมศรัทธานะซิ กำนันเขาก็ว่าไม่รู้มันเป็นอย่างไร ถ้าเขาไม่พูดไม่เถียงหัวสมองมันปวดเต็มทนถ้าเถียงกับคนอื่นมันค่อยยังชั่ว เห็นไหมว่ามารมันทำได้อย่างไร พอกำนันรับผิด ทันใดนั้นช่างก็ขึ้นไปพอดีช่างก็พูดว่ากำนัน ๆ โดนมารมันสิงเข้าเต็มเปาเลย เพราะงานนี้นายสุวรรณไม่ได้เข้าไปบอกหลวงพ่อสด เพราะแกคนเดียวไม่มีใครที่จะช่วยแกเลย งานก่อสร้างโบสถ์หลังนี้ก็ได้มีบารมีหลวงพ่อวัดปากน้ำคอยควบคุมอยู่ไม่มีหลวงพ่อคุมทำไม่ได้แน่ ๆ กำนันแกก็รู้ตัวว่าแกผิดไปจริง ๆ แล้วยังบอกว่าตอนแรกเดี๋ยแกก็ช่วยงานกับพระยาพิพิธมาก็เคยมีแต่เรื่องมากมาย พูดแล้วแกก็ควักเงินออกมาหนึ่งพันบาทที่ลงชื่อไว้มอบให้ต่อหน้าเจ้าคุณ เจ้าคุณก็เรียกผมไปรับเงินทางผมก็เรียกช่างไปหาแล้วจ่ายเงินให้ทันที ต่อ ๆ มาก็ไม่รู้เรื่องอะไรเกิดขึ้นเกี่ยวกับเรื่องโบสถ์แต่เรื่องทางวัดมันยังมีอยู่เรื่อย ๆ ผมก็ผจญมาเรื่อย ๆ เป็นเวลา ๓๐ กว่าปี วัดก็เจริญรุ่งเรืองมาเรื่อย ๆ เพราะอาศัยบารมีหลวงพ่อ หลวงพ่อได้ปราบมารตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๓ โบสถ์มาเสร็จสิ้นเรียบร้อยในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ สิ้นเงินทั้งหมดราว ๕,๐๐๐ บาท ช่างรับเหมา ๔,๕๐๐ บาท ตอนนั้นข้าวเปลือกราคาเกวียนละ ๑๗ บาท ถึง ๒๐ บาท ราคาทองคำบาทละ ๒๐ ในระยะนั้นหาเงินพันบาทแสนยาก

เรื่องอภินิหารของหลวงพ่อสดยังมีอีกหลาย

ประการขอเล่าเรื่องที่ประสบกับตัวผม ระยะนั้นผมกับหลวงพ่อพูดติดต่อกันได้ทางโทรศัพท์ คราวหนึ่งพ่อผมไม่สบายมากมาหาหมอทุก ๆ คนบอกว่าตายแน่ ผมก็ได้ต่อโลงไว้ วันหนึ่งผมเดินไปจ่ายยาที่วัดงิ้วราย ระหว่างที่เดินผมตั้งใจนึกถึงหลวงพ่อสด ถามหลวงพ่อว่าพ่อของผมจะหายหรือจะตาย หลวงพ่อก็ตอบว่าเอ็งทำใจดี ๆ ไว้พามาหาหลวงพ่อ ผมกลับจากจ่ายยาก็มาเล่าให้พ่อผมฟังพ่อแกก็พูดว่าตามแต่เอ็ง ผมก็เตรียมเรือจ้างอุ้มเอาพ่อลงเรือแจวมาที่วัดปากน้ำ ตอนนั้นเรือยนต์ไม่มี ออกจากบ้านเวลาเพลแล้วแจวเรื่อย ๆ มาถึงปากคลองบางระมาดเวลาค่ำ น้ำในคลองก็น้อย แจวแรง ๆ น้ำก็ดูดดิน เดือนก็จะตก ผมก็นึกถึงหลวงพ่อสดว่าอย่าให้เดือนตกก่อนจะถึงวัด ระยะทางจากปากคลองบางระมาดมาวัดปากน้ำไม่ใช่ใกล้ ๆ แต่มาถึงวัดปากน้ำเดือนยังไม่ตกเป็นที่น่าอัศจรรย์ไม่รู้ว่าหลวงพ่อจับเดือนไว้ได้อย่างไร นอนอยู่ในเรือ พอเช้าก็ขึ้นไปหาหลวงพ่อบอกว่าผมได้พาพ่อมาแล้ว ท่านก็บอกคุณประยูรให้นิมนต์พระ ๙ องค์มาสวดมนต์ แต่พระทั้ง ๙ องค์นั้นเป็นพระธรรมกายหรือไม่ผมก็ไม่รู้เพราะเป็นหน้าที่ที่หลวงพ่อท่านจะสั่ง

พอได้เวลาพระทั้ง ๙ องค์ ก็ลงมาศาลาพร้อมด้วยหลวงพ่อ หลวงพ่อให้เอาด้ายสายสิญจน์ไปคล้องที่ตัวพ่อผมแล้วหลวงพ่อก็ให้ศีล พอให้ศีลจบลงท่านก็บอกพระทุกองค์ให้สวดมนต์บทอะไรผมก็จำไม่ได้ พอสวดมนต์จบลงหลวงพ่อก็บอกให้พระทั้ง ๙ องค์ ให้นั่งเข้าหาที่ต่ออายุให้พ่อผมให้อยู่อีก ๓ ปี หลวงพ่อก็พูดกับพ่อผมว่าอยู่ ๓ ปีนะ ยาไม่ต้องกินนะ เสร็จแล้วผมก็พาพ่อลงเรือกลับมาบ้าน อาการของพ่อก็หายวันหายคืนโดยไม่ต้องกินยาอะไรเลย โลงก็ค้างคอยเวลาอีก ๓ ปี พอครบกำหนด ๓ ปีแกไม่ได้เป็นอะไรอยู่ ๆ ก็ปัสสาวะไม่ออก มีอาการปวด สวนออกแล้วสักพักก็เป็นอีกจนหมอก็หมดปัญญา ผมจึงมาหาหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกว่าถึงกำหนดแล้วอีก ๖ วันจึงกำหนด ๓ ปีแล้วท่านก็บอกให้ผมค้างคืนคุยกับท่านผมก็ต้องอยู่

พอเย็นลงหมดแสงแดดหลวงพ่อก็ออกไปนั่งตากอากาศ ผมกับนายประยูร (ไวยาวัจกรของท่าน) ก็ไปนั่งคุยกับท่าน ตอนนั้นเป็นเวลาข้างขึ้นดาวเต็มฟ้า หลวงพ่อก็บอกผมว่าแหงนดูบนท้องฟ้าซิมีดาวไหม ผมก็แหงนดูเห็นมีดาวอยู่ดวงเดียวตรงศีรษะของหลวงพ่อ ผมจึงถามหลวงพ่อว่าหลวงพ่อจะทำอะไร ท่านบอกว่าข้ากำลังใช้ลูกศิษย์เก็บดาว มีอยู่ดวงเดียวที่ตรงศีรษะข้ามันแข็งมาก พอให้หรี่ลงเหลือแสงเท่าหิ่งห้อยมันก็มีแสงมาช่วยให้สว่างอีก เล่นกันอยู่อย่างนี้มันไม่ยอม ข้าเก็บดาวได้แล้วก็จะเก็บแสงเดือนอีก เมื่อเก็บแสงเดือนได้แล้วก็จะเก็บแสงอาทิตย์อีกจะมืดเจ็ดวันเจ็ดคืน ถ้าทำสำเร็จคนแก่ในเมืองไทยจะไม่มีจะเป็นคนหนุ่มหมด ผมเสียดายเหลือเกินที่งานของหลวงพ่อไม่ทันเสร็จเป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง

ยังมีอีกหลายอย่างเท่าที่ผมมีประสบการณ์มากับหลวงพ่อ ปีไหนฝนแล้งจัดหลวงพ่อจะทำให้ฝนตก ๕ วัน เรื่องฝนตกผมก็โดนมาแล้ว บ้านผมกำลังมีงานบวชนาคมีลิเกแต่ไม่มีคนดู ผมไม่รู้พอนิมนต์หลวงพ่อไปเทศน์หลวงพ่อพูดขึ้นจึงรู้เรื่อง ครั้นผมจะบรรยายต่อ ๆ ไปเท่าที่มีประสบการณ์มาบางคนที่เขาไม่เชื่อก็จะหาว่าผมโม้เกินเหตุเพราะหลวงพ่อสิ้นไปนานแล้วเอาอะไรมาโกหกให้ฟัง เพราะว่าทุก ๆ คนไม่เคยทำงานกับหลวงพ่อ ยังมีคนเก่งที่เขาจะทำให้หลวงพ่อต้องสยบเขาแต่หลวงพ่อท่านไม่ยอมแพ้ เรื่องนี้ไม่มีใครล่วงรู้แต่หลวงพ่อได้เล่าให้ผมฟัง เป็นเรื่องเหลือวิสัยหลวงพ่อไม่เคยเล่าให้ใครฟังเพราะเป็นเรื่องลึกลับมาก ผู้คนทั่วไปพร้อมทั้งพุทธบริษัทก็ใฝ่ฝันถึงกันทุกท่าน ทุก ๆ ประเด็นที่ผ่านมาได้เล่าตามความเป็นจริงที่ได้ไปมาหาสู่หลวงพ่อและไปนอนค้างกับนายประยูรไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ขอนมัสการเพียงเท่านี้

ความปรารถนาของหลวงพ่อ

โดย ตรีธา เนียมขำ

บรรดาลูกศิษย์ที่ใกล้ชิดในพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี (สด จันทสโร มหาเถระ) ต่างก็ซาบซึ้งดีว่า ตลอดเวลาที่หลวงพ่อท่านยังมีชนม์ชีพอยู่นั้น ท่านไม่เคยอยู่นิ่งเฉยเลย ท่านทำงานตลอดเวลานอกเหนือจากการบริหารกิจการในวัดในฐานะเจ้าอาวาสและบำเพ็ญวิปัสสนากัมมัฏฐานแล้ว ท่านยังช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ที่ได้รับความเดือดร้อนจากโรคภัยไข้เจ็บ ความคับข้องใจนานาชนิดโดยไม่เลือกหน้า ทั้งยังต้องการเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้คนทั่วไปมีความรู้ความเข้าใจในหลักการทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ เป็นแนวทางช่วยเหลือตนเองและผู้อื่นให้พ้นทุกข์ หลวงพ่อท่านย้ำเสมอว่า *"วรญฺญํ สรณํ นตฺถิ สิ่งอื่นไม่ใช่ที่พึ่งอันประเสริฐของเราทั้งหลาย สรณํ เม รตนตยํ พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งอันประเสริฐของเราท่านทั้งหลาย"*

นอกจากนี้ หลวงพ่อท่านยังต้องการเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายไปยังหมู่ชนผิวขาวชาวตะวันตกอีกด้วย ทั้งนี้เพราะกุศลเจตนาจะช่วยชี้แนะมนุษย์ทุกคนได้รู้วิธีช่วยตนให้พ้นทุกข์นั่นเอง ดังนั้น เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ลูกศิษย์รุ่นเก่า ๆ จึงได้เห็นหลวงพ่อจัดพิธีอุปสมบทให้ชาวอังกฤษผู้หนึ่งชื่อ ศาสตราจารย์วิลเลียม ออร์กัส เปอร์เฟิสต์ ที่พระอุโบสถวัดปากน้ำได้ฉายาว่า กปิลวฑฺโฒภิกขุ หลวงพ่อท่านได้อบรมสั่งสอนอย่างใกล้ชิด จนกปิลวฑฺโฒภิกขุบรรลุวิชาธรรมกาย

เมื่อได้วิชาธรรมกายแล้ว หลวงพ่อท่านก็สนับสนุนให้กปิลวฑฺโฒภิกขุหรือศาสตราจารย์วิลเลียม ออร์กัส เปอร์เฟิสต์ กลับไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายยังประเทศอังกฤษ อันเป็นบ้านเกิดเมืองนอน หลวงพ่อท่านมีดำริที่จะประดิษฐาน

พระพุทธศาสนาโดยสร้างวัดไทยในประเทศอังกฤษ เพราะในสมัยนั้นพระพุทธศาสนายังหาได้ประดิษฐานในประเทศอังกฤษและยุโรปไม่ หลวงพ่อท่านได้ประกาศเจตนารมณ์เรื่องนี้เสมอ แม้แต่ขณะแสดงพระธรรมเทศนา เห็นได้จากพระธรรมเทศนาเรื่อง **"ของที่ได้โดยยาก"** เมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๗ ท่านได้กล่าวว่าจะประกาศพระพุทธศาสนาในประเทศอังกฤษ มีใจความว่า

"...พระฝรั่งวิลเลียมเป็นศาสตราจารย์ในลอนดอน เป็นผู้ได้มาบวชในโบสถ์วัดปากน้ำนี้ ผู้เทศน์นี้เป็นอุปัชฌาย์ ได้สั่งสอนให้พระวิลเลียมซึ่งเป็นฝรั่งนั้นได้บรรลุธรรมจริงอย่างนี้ ที่เห็นจริงอย่างนี้นี่แหละจะเอาไปประกาศในลอนดอน ประเทศอังกฤษ จะไปวันที่ ๘ นี้ นี่วันนี้วันที่ ๗ แล้ว บุ๊คเรือบินไว้เสร็จแล้ว แต่ว่าค่าโดยสารที่จะไปนั้นนะและเครื่องใช้ไม้สอยด้วย ผู้เทศน์นี้ได้บริจาคไว้แล้วสามหมื่นบาท ผู้ใดจะทำบุญค่ารถค่าเรือของพระฝรั่งบ้าง จะได้เป็นนิสสัยปัจจัยไป ท่านจะได้ไปประกาศศาสนา จะได้เป็นเนื้อนาบุญอันสำคัญ ต้องการจะบริจาคละก็ให้ไปมอบกับนายประยูร ไวยาวัจกร พระฝรั่งที่ไปประกาศศาสนาในประเทศฝรั่งนั้น ไม่ใช่ไปเลยไปถ้าถึงปีหรือสมควรแก่เวลาเท่านั้น แล้วก็จะกลับมาอีก นำเอาฝรั่งมาบวชอีก จะตั้งศาสนาในลอนดอนให้ได้ ให้เป็นวัดไทยจริง ๆ กันนี้เป็นข้อสำคัญอย่างนี้นะเรื่องวิชาธรรมกายวัดปากน้ำนะจะเป็นประโยชน์ยิ่งใหญ่ไพศาลในยุโรปทีเดียว ให้อุตส่าห์ตั้งใจ บุญกุศลยิ่งใหญ่นะ นี่ก็ของหาได้ยากเหมือนกัน..."

เป็นที่น่าเสียดายที่โครงการของหลวงพ่อยังไม่ทันจะบรรลุผล ท่านก็อาพาธและมรณภาพเสียก่อน แต่ก็เป็นที่น่าปลาบปลื้มยินดีที่หลวงพ่อท่านยังมีศิษยานุศิษย์ที่มีความศรัทธามั่นคงในพระคุณท่าน และเห็นความสำคัญของวิชาธรรมกายอีกเป็นจำนวนไม่น้อยและนับวันจะทวีปริมาณยิ่งขึ้น เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคนว่า คณะศิษย์ที่ใกล้ชิดในหลวงพ่อ มีพระธรรมธีรราชมหามุนี เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบันเป็นประธาน หาได้เพิกเฉยหรือทอดทิ้งโครงการของท่านไม่ ทุกคนต่างก็พยายามช่วยกันดำเนินการให้โครงการทุกโครงการของหลวงพ่อสัมฤทธิผลอย่างรวดเร็ว

โครงการเผยแผ่วิชาธรรมกายในประเทศได้ลงมือกระทำแล้วมีคณะศิษย์ได้แยกย้ายกันไปตั้งสาขา

จัดสอนและอบรมการฝึกกัมมัฏฐานหลายแห่งจนเป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย รวมทั้งทางสื่อมวลชนด้านต่าง ๆ ด้วย และทางวัดปากน้ำอันเป็นสถานที่ต้นกำเนิดของวิชาธรรมกายก็ได้ดำเนินโครงการของหลวงพ่ออีกโครงการหนึ่ง คือโครงการเผยแผ่วิชาธรรมกายและให้ทุนการศึกษาแก่ภิกษุ สามเณรทั่วประเทศ สำเร็จเรียบร้อยแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๙ ซึ่งเป็นวันที่คณะวัดปากน้ำและสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำได้จัดงานทอดผ้าป่าปัญญาบารมีเพื่อรวบรวมทุนทรัพย์ตั้งเป็นทุนมูลนิธิพระมงคลเทพมุนี สนับสนุนการศึกษาบาลีของพระภิกษุสามเณรทั้งหมดในประเทศไทย ทั้งยังได้จัดพิมพ์หนังสืออัตชีวประวัติและงานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ และหนังสือคู่มือสมภารแจกวัดทุกวัดทั่วประเทศอีกด้วย

หนังสือคู่มือสมภารเป็นหนังสือสอนวิธีปฏิบัติสมถวิปัสสนาแนววิชาธรรมกาย หนังสือเรื่องนี้หลวงพ่อท่านได้เคยจัดพิมพ์เพื่อแจกจ่ายเจ้าอาวาสทุกวัด เนื่องจากท่านมีความเห็นว่าพระภิกษุควรจะมีความรู้ในหลักการสำคัญอันเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนาซึ่งมีศีลเป็นเบื้องต้น มีสมาธิเป็นท่ามกลาง และมีปัญญาเป็นเบื้องปลาย สำหรับเรื่องศีลนั้น พระภิกษุมักจะได้ศึกษามาแล้ว แต่เรื่องการปฏิบัติสมาธิอย่างถูกวิธีทำให้ความทุกข์สิ้นไปได้อันเป็นปัจจัยให้เกิดปัญญารู้แจ้งเห็นจริงนั้น มีภิกษุจำนวนน้อยที่เห็นความสำคัญและมีความรู้อย่างถูกต้อง หลวงพ่อท่านเป็นภิกษุที่มองเห็นการณ์ไกล ท่านต้องการให้เจ้าอาวาสหรือสมภารซึ่งมีหน้าที่ปกครองดูแลพระภิกษุสามเณร ลูกวัด มีความรู้ความเข้าใจและเห็นคุณประโยชน์ของการปฏิบัติสมาธิ เพื่อจะได้นำวิธีการไปสั่งสอนอบรมพระภิกษุสามเณรลูกวัด และชาวบ้านในพื้นที่ใกล้เคียงต่อไป หลวงพ่อท่านพูดเสมอว่า ถ้าไม่มีศีล สมาธิ ปัญญา ไม่มีทางไปนิพพาน

ในงานทอดผ้าป่าปัญญาบารมีเมื่อวันที่ ๒๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๙ นั้น มีลูกศิษย์และผู้ที่เคารพนับถือในหลวงพ่อ ตลอดจนผู้มองเห็นคุณค่าของการให้การศึกษาแก่พระภิกษุ สามเณรได้สละทรัพย์ตั้งมูลนิธิเพื่อการศึกษานี้เป็นจำนวนมาก บางท่านก็สละมากน้อยตามกำลังศรัทธา บางท่านก็รับเป็นเจ้าของทุนทั้งจังหวัดเลย โดยบริจาคทุนละหนึ่งแสนบาท และยังบริจาคค่าพิมพ์หนังสืออัตชีวประวัติผลงานของหลวงพ่อ และหนังสือคู่มือสมภารอีกห้าหมื่นบาทรวมบริจาคทุนละหนึ่งแสนห้าหมื่นบาทถ้วน มีผู้มีจิตศรัทธาสูงหลายท่านที่รับเป็นเจ้าภาพคนละหลายจังหวัด การจัดตั้งทุนมูลนิธิครั้งนี้รวมทั้งสิ้น ๗๒ ทุน แจกไปยังวัดที่มีสำนักเรียนบาลีทั่วประเทศ ๖๖ จังหวัด ๗๒ วัดเป็นวัดในกรุงเทพมหานคร ๗ วัด

ท่านที่ได้ร่วมบริจาคทรัพย์ทอดผ้าป่าปัญญาบารมีครั้งนี้ไม่ว่าท่านจะบริจาคมากน้อยเท่าใด ท่านก็ได้ชื่อว่าได้สร้างปัญญาให้บังเกิดขึ้นแก่ตัวท่านและผู้อื่นแล้ว เพราะการที่ท่านให้ความรู้ให้การศึกษาทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติแก่พระภิกษุ สามเณรผู้เป็นทายาทสืบอายุพระบวรพุทธศาสนา ท่านได้ชื่อว่าเป็นผู้สร้างปัญญา ทำให้ผู้อื่นมีชีวิตสุกสว่างรุ่งโรจน์ หลวงพ่อท่านเคยกล่าวว่า *"มีวิชาเหมือนมีสมบัติจักรพรรดิ กินใช้ไม่หมด"* ผลบุญนั้นย่อมบังเกิดขึ้นแก่ตัวท่านเช่นกัน แสงสว่างใดหรือจะเทียบเท่าแสงสว่างแห่งดวงปัญญา ดังพุทธวัจนะว่า **ปญฺญา นรานํ รตนํ ปัญญาคือรัตนะของนรชน**

พิธีมอบทุนมูลนิธิเพื่อการศึกษาและเผยแผ่วิชาธรรมกายได้จัดขึ้นในวันพฤหัสบดีที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๙ ตรงกับวันแรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ วันทางจันทรคตินี้ตรงกับวันครบรอบวันเกิดหลวงพ่ออายุครบ ๑๐๒ ปี พิธีนี้จัดขึ้นที่พระอุโบสถ วัดปากน้ำ โดยมีพระธรรมธีรราชมหามุนี (ช่วง ป.ธ.๙) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ เป็นประธาน ได้นิมนต์เจ้าอาวาสวัดที่ได้รับทุน รวมทั้งสิ้น ๗๒ รูป มารับมอบทุน เพื่อเจ้าอาวาสจะได้พิจารณาคัดเลือกพระภิกษุ สามเณรมารับทุนการศึกษาต่อไป

แม้ว่าจะได้มีการเผยแผ่วิชาธรรมกายไปแพร่หลายเกือบจะทั่วประเทศแล้วก็ตาม แต่คณะศิษย์ใน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำก็หาได้หยุดยั้งการเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายไม่ เพราะงานยกระดับจิตใจเป็นงานละเอียดอ่อนที่ต้องใช้เวลานาน และต้องกระทำต่อเนื่องสม่ำเสมอจึงจะเห็นผล สำหรับภายในประเทศก็ได้มีบุคลากรแยกย้ายกันจัดอบรมการนั่งกัมมัฏฐานแนววิชาธรรมกายยังสถานที่ต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก

ส่วนในต่างประเทศนั้น ท่านเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ พระธรรมธีรราชมหามุนี และรองเจ้าอาวาส พระภาวนาโกศลเถรก็ได้ทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับการเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายเช่นกัน ท่านเจ้าอาวาสและรองเจ้าอาวาสจึงต้องเดินทางไปต่างประเทศเสมอ ๆ ทั้งในทวีปเอเชีย ยุโรป สหรัฐอเมริกา และออสเตรเลีย

ขณะนี้โครงการสร้างวัดไทยในประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาของคณะศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำได้รุดหน้าอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีพิธีเปิดวัดหลวงพ่อวัดปากน้ำ คือ วัดมงคลเทพมุนีแล้ว แม้ว่าจะยังไม่สำเร็จบริบูรณ์นักก็ตาม แต่ก็คาดว่าคงจะอีกไม่นานเพราะคณะศิษย์ในพระเดชพระคุณหลวงพ่อและพุทธศาสนิกชนชาวไทยที่ไปตั้งรกรากในประเทศสหรัฐอเมริกาได้ช่วยเหลือร่วมมือกันอย่างจริงจัง

ข้าพเจ้าจะขอเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับการเดินทางไปทำพิธีเปิดวัดมงคลเทพมุนี ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย มลรัฐเพนซิลเวเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา และการรับมอบที่ดินสร้างวัดไทยที่ประเทศญี่ปุ่น ให้ท่านผู้อ่านได้ทราบเรื่องราวโดยสังเขป ดังต่อไปนี้

- คณะเดินทางซึ่งเป็นศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ มีพระธรรมธีรราชมหามุนี เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ เป็นหัวหน้าคณะ และภิกษุอีก ๖ รูป ได้แก่
- พระราชวิสุทธิโมลี เจ้าอาวาสวัดราชโอรสาราม
- พระภาวนาโกศลเถร รองเจ้าอาวาสและอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดปากน้ำภาษีเจริญ
- พระครูพิมลสรภาณ วัดพระเชตุพนฯ
- พระมหาศิริ ปญฺญาวฑฺฒโน วัดปากน้ำภาษีเจริญ
- พระมหาศิริพงศ์ อริยวํโส วัดปากน้ำภาษีเจริญ
- พระครูวินัยธรธีระศักดิ์ วัดเขาตะเกียบ หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์ และฆราวาสอีก ๘ คน ได้แก่
- ตัวข้าพเจ้าผู้เล่าเรื่องนี้
- น.ส.ยิ่งอาย ไชยสุต
- น.ส.ผุสดี เพชรพลาย
- เรือเอก อุดม เปลี่ยนสมาน
- นางสุพรรณ เปลี่ยนสมาน
- นางกาญจนา จิเจริญ
- น.ส.วันทนา บุญมาก
- น.ส.วลี คุณารัตน์พานิช

ข้าพเจ้าจะขอเรียกชื่อคณะเดินทางทั้งหมดในคราวนี้ว่า คณะมงคลยาตรา ได้ออกเดินทางจากประเทศไทย โดยสายการบินเจแปนแอร์ไลน์ เมื่อวันที่ ๑ พ.ค. ๒๕๒๙ การเดินทางครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ๔ ประการ คือ

๑. ไปรับมอบที่ดินเพื่อสร้างวัดไทยในประเทศญี่ปุ่น และทำพิธีถวายพระพุทธรูปที่วัดอึนยือหยิ กรุงโตเกียวด้วย

๒. ไปร่วมพิธีฉลองวันเกิดครบ ๘๐ ปี ท่านประธานอิโตซินโจ แห่งนิกายซินโยะเอ็น

๓. ไปร่วมพิธีมงคลสมรสและขึ้นบ้านใหม่ให้นายพีรัชย์ เปลี่ยนสมาน กับ น.ส.จุไรรัตน์ มีศิริ

๔. ทำพิธีเปิดวัดมงคลเทพมุนี เมืองฟิลาเดลเฟีย มลรัฐเพนซิลเวเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา

มูลเหตุแห่งการสร้างวัดไทยในประเทศญี่ปุ่นนั้น สืบเนื่องมาจากสัมพันธภาพอันดีงามระหว่างวัดปากน้ำกับชาวญี่ปุ่น เริ่มดำเนินมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ สมัยที่หลวงพ่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ได้มีชาวญี่ปุ่นมาบวชเพราะสนใจศึกษาพุทธศาสนาและ

ต้นผ้าป่าของหลวงพ่อ เป็นต้นที่ใหญ่ที่สุด เพราะลูกศิษย์นำเงินและของมาต่อกิ่งก้าน

สาธุชนมาร่วมกันถวายผ้าป่าในวันมรณภาพ ๓ กุมภาพันธ์ของทุกปี

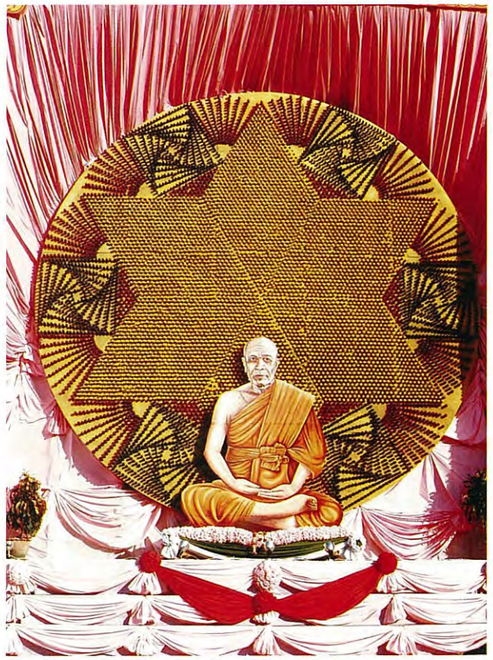

ไฟประดับหน้าวัดปากน้ำ ในงานฉลองอายุครบ ๑๐๐ ปี หลวงพ่อวัดปากน้ำ โดยช่างไฟฟ้าจากประเทศศรีลังกา ๒๓ - ๒๕ พ.ย. ๒๕๒๗

ศาลาสตมานุสรณ์ เรือนไทยไม้สัก สร้างในปี พ.ศ. ๒๕๒๗

พิธีเปิดวัดมงคลเทพมุนี ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลเวเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ๒๕ พ.ค. ๒๕๒๙

การปฏิบัติสมถวิปัสสนาเป็นจำนวนไม่น้อย ระยะนั้นหลวงพ่อท่านอาพาธแล้ว ดังนั้น สมเด็จพระสังฆราชปุ่น ปุณณสิริ มหาเถระ ครั้งดำรงตำแหน่งที่พระธรรมวโรดม จึงเป็นพระอุปัชฌาย์ ทำพิธีอุปสมบทให้ชาวญี่ปุ่นเหล่านั้น หลวงพ่อท่านเห็นว่ามีชาวญี่ปุ่นเป็นจำนวนไม่น้อยที่มีความตั้งใจมั่นที่จะศึกษาและปฏิบัติสมถวิปัสสนา แม้ว่าจะเดินทางกลับไปประเทศญี่ปุ่นแล้วก็ยังชักนำชาวญี่ปุ่นคนอื่นๆให้มาศึกษาและปฏิบัติธรรมที่วัดปากน้ำสืบต่อกันมาเรื่อย ๆ หลวงพ่อท่านจึงดำริจะประดิษฐานพระพุทธศาสนาเป็นการถาวรในประเทศญี่ปุ่น โดยสร้างวัดไทยในขั้นแรก แต่หลวงพ่อท่านมรณภาพเสียก่อนในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ โครงการของท่านจึงเป็นเพียงดำริเท่านั้นยังหาได้เป็นรูปเป็นร่างแต่อย่างใดไม่ และหลังจากนั้นก็ยังมีชาวญี่ปุ่นมาศึกษาธรรมปฏิบัติและบวชที่วัดปากน้ำเสมอมา นับจำนวนได้ถึงบัดนี้ก็มีถึง ๘๐ กว่าคนแล้ว

หลังจากหลวงพ่อมรณภาพแล้ว พระภาวนาโกศลเถร (วีระคณฺตฺตโม) ซึ่งเป็นรองเจ้าอาวาสและอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดปากน้ำ ก็ได้เป็นผู้ประสานสัมพันธภาพและเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้ชาวญี่ปุ่นมีความรู้ความเข้าใจถูกต้องแพร่หลายยิ่งขึ้น เพราะท่านมีบิดาเป็นชาวญี่ปุ่น สามารถพูดและเขียนภาษาญี่ปุ่นได้อย่างดี และยังได้ธรรมกายอีกด้วย ท่านจึงรับภาระงานด้านนี้ทั้งหมดและท่านก็ปรารถนาจะทำโครงการของหลวงพ่อให้เป็นความจริงให้ได้ ท่านจึงพยายามติดต่อหาผู้เลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาเป็นผู้ดำเนินการ

ในที่สุดก็ได้รับความช่วยเหลือจากนายแพทย์ณรงค์ นิ่มสกุล ศัลยแพทย์ฝีมือเยี่ยมชาวไทย ซึ่งศึกษาจบและทำงานในประเทศญี่ปุ่น เป็นผู้ประสานงาน นายแพทย์ณรงค์ฯ ได้ติดต่อแจ้งความประสงค์จะสร้างวัดไทยกับนายแพทย์โนบูชิมะ ฮิโรชิ นายแพทย์โนบูชิมะมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับคนไทยมาตั้งแต่สมัยบิดาบิดาของท่านเคยช่วยเหลือและอุปการะนักเรียนไทยที่ไปศึกษาในประเทศญี่ปุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่ไปตกระกำลำบากเป็นจำนวน

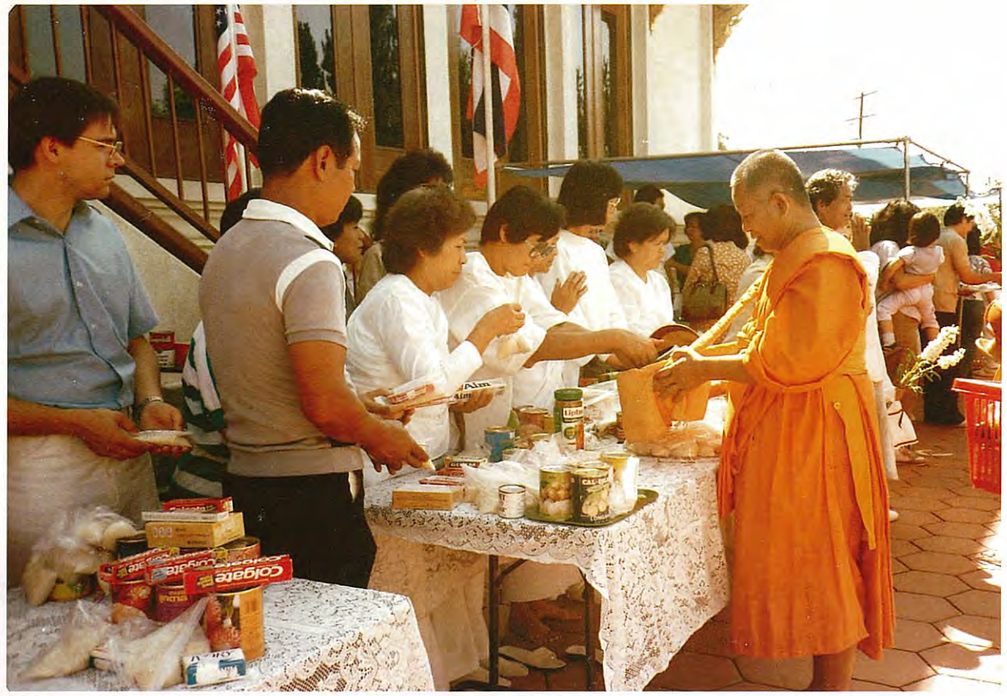

สาธุชนกำลังตักบาตรพระธรรมธีรราชมหามุนี เจ้าอาวาสวัดปากน้ำที่วัดมงคลเทพมุนี ๒๕ พ.ค. ๒๕๒๙

มาก กิตติศัพท์ความมีอุปการคุณต่อชาวไทยทราบถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระองค์จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ประกาศเกียรติคุณแก่บิดาของนายแพทย์โนบูชิมะ

ครั้นมาถึงสมัยของนายแพทย์โนบูชิมะก็ยังคงมีน้ำใจไมตรีต่อคนไทยเป็นพิเศษอีกเช่นเดียวกับบิดา เมื่อทราบจากนายแพทย์ณรงค์ฯ ว่าทางวัดปากน้ำต้องการจะสร้างวัดเพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาและการปฏิบัติสมถวิปัสสนาแนววิชาธรรมกาย แต่ยังติดขัดเรื่องสถานที่ นายแพทย์โนบูชิมะก็วิ่งเต้นช่วยเหลือด้วยความเต็มใจ ถึงกับยกที่ดินทั้งของตนเองและของหลานชายที่เมืองอิบารานิถวายให้สร้างวัด เป็นจำนวนถึง ๗ ไร่

ท่านเจ้าอาวาสวัดปากน้ำกับพระภาวนาโกศลเถร รองเจ้าอาวาส จึงเดินทางไปรับมอบที่ดินเมื่อวันที่ ๒ พ.ค. ๒๕๒๙ และเป็นประจักษ์พยานในการรังวัดที่ดิน หลังจากนั้น ได้มีการประชุมปรึกษาหารือเรื่องการออกแบบสร้างโบสถ์และศาลา มีสถาปนิกชาวไทย ๓ ท่าน เป็นผู้ออกแบบ คือ อาจารย์ภิญโญ สุวรรณคีรี คุณอิฐ และคุณสุธาน สุขยางค์ ขณะนี้มีงบประมาณอยู่แล้วประมาณ ๒ ล้านบาทเศษ และมีเงินมูลนิธิอีก ๓ แสนบาทเศษ จะเริ่มก่อสร้างศาลาก่อนเพื่อเป็นที่ทำการอเนกประสงค์ หลังจากสร้างศาลาเสร็จแล้วจึงจะสร้างโบสถ์ต่อไป

นายแพทย์โนบูชิมะและคนไทยซึ่งมีนิวาสสถานในประเทศญี่ปุ่นยังได้ติดต่อขอความช่วยเหลือจากบริษัทต่าง ๆ ให้เป็นผู้อุปถัมภ์ด้านทุนทรัพย์ด้วย ซึ่งขณะนี้ได้ติดต่อไว้แล้วถึง ๔๐๐ กว่าแห่ง คาดว่าโครงการต่าง ๆ คงจะเสร็จเรียบร้อยในเวลาไม่นานนี้ วัดไทยแห่งนี้มีชื่อเป็นทางการว่า **"สมาคมมิตรภาพไทย-ญี่ปุ่น" ตั้งอยู่ที่ตำบลยามาโตะบุระ อำเภอมะกาเบะงึน จังหวัดอิบาราคิเกน** สาเหตุที่ตั้งชื่อว่าสมาคมมิตรภาพไทย-ญี่ปุ่น ไม่ตั้งชื่อว่าวัดไทย ก็เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการขออนุมัติดำเนินการ

หลังจากเสร็จเรื่องที่ดินและประชุมตกลงเกี่ยวกับการวางแผนผังการก่อสร้างแล้ว ท่านเจ้าคุณธรรมฯ เจ้าคุณราชวิสุทธิโมลี และเจ้าคุณภาวนาฯ ได้รับนิมนต์ไปในงานฉลองวันเกิดครบ ๘๐ ปีของท่านประธานอิโตชินโจแห่งนิกายชินโยะเอ็น ส่วนผู้ร่วมคณะที่เหลือก็เดินทางไปทัศนศึกษาชมสถานที่ต่าง ๆ เพื่อรอท่านหัวหน้าคณะ

เมื่อเจ้าคุณธรรมฯ เสร็จกิจพิธีร่วมงานฉลองวันเกิดท่านประธานอิโตชินโจแล้ว คณะมงคลยาตราทั้งหมดก็ออกเดินทางต่อไปยังเมืองนิวยอร์กประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อไปร่วมพิธีมงคลสมรสระหว่างนายพีรัชย์ เปลี่ยนสมาน กับ น.ส.จุไรรัตน์ มีศิริ รวมเวลาที่พักอยู่ในประเทศญี่ปุ่นขาไป เป็นเวลา ๗ วัน

คณะของเราออกเดินทางจากประเทศญี่ปุ่นเมื่อวันที่ ๗ พ.ค. ๒๕๒๙ ไปถึงนิวยอร์กเป็นวันเดียวกัน เพราะเวลาทางซีกโลกตะวันตกช้ากว่าทางด้านตะวันออกหนึ่งวันเต็ม ที่สนามบินนิวยอร์กมีคนไทยซึ่งเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อและเจ้าคุณธรรมฯ ไปรอรับที่สนามบินหลายคน เท่าที่ข้าพเจ้าจำได้มีคุณนันทนา ปิณฑวิหค คุณสิทธิ สิทธิกุล คุณณรงค์ศักดิ์ คุณรัตนา โชติกเวชชกุล คุณจินตนา โพธิวิหค คุณบุญช่วย เอี่ยมนิรมิตร ลูกศิษย์ทุกคนล้วนแต่มีพาหนะส่วนตัวขับมา ต่างคนจึงต่างแย่งกันบริการคณะมงคลยาตราเพื่อนำคณะทั้งหมดไปส่งยังบ้านคุณบุญส่ง คุณจรุงจิต มีศิริ บิดามารดาของเจ้าสาว และบ้านคุณวไลพร สุริยาชัยวัฒน์ น้าของเจ้าสาว ที่บัลติมอร์ (Baltimore) รัฐแมริแลนด์

คุณบุญส่งและคุณจรุงจิต มีศิริ ซึ่งเป็นบิดามารดาของเจ้าสาว เดิมมีนิวาสสถานอยู่ที่ท่าไฟไหม้ ข้างวัดปากน้ำ เป็นลูกศิษย์ของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำมานานหลายสิบปี และมีความคุ้นเคยเป็นอันดีกับท่านเจ้าคุณธรรมฯ และคณะมงคลยาตราทุกคน คุณบุญส่งกับคุณจรุงจิต พาครอบครัวไปประกอบอาชีพอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาหลายปีมาแล้ว เมื่อบุตรสาวจะแต่งงานคุณบุญส่งกับคุณจรุงจิตซึ่งเคารพนับถือเจ้าคุณธรรมฯ มาก จึงนิมนต์ท่านมาเป็นประธานในพิธีมงคลสมรส

พิธีมงคลสมรสนายพีรัชต์ เปลี่ยนสมาน กับ น.ส.จุไรรัตน์ มีศิริ ๘ พ.ค. ๒๕๒๙

ส่วนเจ้าบ่าวคือนายพีรัชย์ เปลี่ยนสมาน เป็นบุตรของ เรือเอก อุดมและคุณสุพรรณ เปลี่ยนสมาน ทั้งเรือเอก อุดมและคุณสุพรรณก็เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ บิดาของคุณสุพรรณนั้นเป็นทั้งญาติและศิษย์ของหลวงพ่อด้วย ความสัมพันธ์ของคู่สมรสทั้งสองจึงแน่นแฟ้นเป็นพิเศษ เพราะบิดามารดาและญาติพี่น้องของทั้งสองฝ่ายต่างก็เป็นลูกศิษย์ใกล้ชิดของหลวงพ่อวัดปากน้ำและได้ทุ่มเทกำลังกาย กำลังทรัพย์เพื่องานของวัดปากน้ำเสมอมา

พิธีแต่งงานจัดขึ้นในวันที่ ๘ พ.ค. ๒๕๒๙ มีพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์รวม ๙ รูป เป็นพระสงฆ์ที่เดินทางไปในคณะมงคลยาตรา ๗ รูป อีก ๒ รูป คือ พระมหาไพโรจน์ ภทฺทโก กับ พระมหายุทธนา ปริชาโน ซึ่งเดินทางจากวัดปากน้ำไปจำพรรษาอยู่ที่วัดมงคลเทพมุนีล่วงหน้าก่อนแล้ว

คณะมงคลยาตราพักอยู่ที่บ้านคุณวไลพร ๒ วัน แล้วจึงออกเดินทางต่อไปยังเมืองโอเลนโด (Orlendo) รัฐฟลอริดา โดยเครื่องบิน ที่เมืองโอเลนโดพวกเราได้รับความเอื้อเฟื้อจากคุณพิชัย ตู้จินดาและภรรยา ซึ่งไปเปิดร้านอาหารไทยชื่อ Bangkok Restaurant คุณพิชัยกับภรรยาปีติยินดีมากที่ได้มีโอกาสนมัสการเจ้าคุณธรรมฯ และพระสงฆ์ที่มากับคณะ รับเป็นเจ้าภาพถวายภัตตาหารพระและเลี้ยงคณะของเราทั้งหมดด้วยความเต็มใจ ทั้งที่เป็นวันปิดร้าน แต่ก็ยังอุตส่าห์มาเปิดร้านประกอบอาหารถวายพระและเลี้ยงพวกเรา

หลังจากนั้น ชาวคณะก็ออกเดินทางข้ามรัฐแอละแบมา ต่อไปยังเมืองนิวส์ออร์ลีน รัฐลุยเซียนา โดยรถตู้ซึ่งเช่ามา มีคุณสุรพงษ์ รองรัตน์ สละเวลาทำธุรกิจมาช่วยขับรถให้ ที่เมืองนี้คณะมงคลยาตราก็ได้รับความเอื้อเฟื้อจากพุทธศาสนิกชนไทยที่ไปทำงานอยู่ที่นั่นอีกเช่นเคย คือคุณชาติชาย ภู่พานิช คุณชาติชายได้ข่าวจากญาติว่าคณะมงคลยาตราจะเดินทางมาสหรัฐอเมริกาจึงรีบโทรศัพท์มานิมนต์เจ้าคุณธรรมฯ ตั้งแต่ ๒ ยาม และต้องลงมือปรุงอาหารเลี้ยงพระและฆราวาสทุกคนกับบุตร ๒ คน

วันที่ ๑๔ พ.ค. ๒๕๒๙ ชาวคณะมงคลยาตราออกเดินทางต่อไปยังเมืองฮิวส์ตัน (Houston) รัฐเทกซัส เพื่อไปเยี่ยมชมวัดไทยชื่อวัดพุทธาวาส มีพระมหาประชัน ชุตินฺธโร เป็นเจ้าอาวาส ที่เมืองฮิวส์ตัน คณะมงคลยาตราได้รับความกรุณาจากคุณรังสิมา ต่อประดิษฐ์ ซึ่งเดิมมีอาชีพเป็นพยาบาล ได้ไปเปิดร้านขายเครื่องเพชรพลอยที่นั่น คุณรังสิมาเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารทั้งพระและฆราวาสทุกคนทั้งมื้อเช้าและเพล

จากเมืองฮิวส์ตัน คณะของเราขึ้นเครื่องบินไปเมืองลอสแองเจลีสเลย เพื่อไปร่วมพิธีวิสาขบูชาที่วัดไทย มีท่านเจ้าคุณเทพโสภณเป็นเจ้าอาวาส พิธีวิสาขบูชาที่วัดไทยจะจัดให้ตรงกับวันอาทิตย์ทุกครั้ง เพราะต้องการอำนวยความสะดวกแก่คนไทยที่อยู่ในเมืองลอสแองเจลีสและเมืองใกล้เคียง พิธีวิสาขบูชาปีนี้ตรงกับวันอาทิตย์ที่ ๑๘ พ.ค. ๒๕๒๙ ก่อนวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ ๔ วัน (วันวิสาขะตรงกับวันที่ ๒๒ พ.ค.) ถ้าจัดตรงกับวันวิสาขะจะเป็นวันพฤหัสบดีซึ่งเป็นวันที่ทุกคนต้องทำงานไม่สะดวกแก่ผู้จะมาทำบุญและเวียนเทียน เพราะคนไทยที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกานั้น ส่วนใหญ่ต้องทำงานหนัก มีทั้งงานประจำและงานพิเศษ บางคนก็ต้องทำงานด้วยเรียนด้วย ถ้าจะได้หยุดงานก็ได้หยุดในวันอาทิตย์เพียงวันเดียว

หลังจากเสร็จพิธีเวียนเทียนแล้ว เจ้าคุณเทพโสภณได้อาราธนาเจ้าคุณธรรมฯ แสดงพระธรรมเทศนา เจ้าคุณธรรมฯ แสดงพระธรรมเทศนาเรื่องความสำคัญของวันวิสาขะ ท่านกล่าวถึงพระพุทธประวัติ เริ่มตั้งแต่การประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน

เจ้าคุณเทพโสภณท่านต้อนรับคณะมงคลยาตราอย่างดี ท่านเอาใจใส่ดูแลต้องการให้กินอยู่สะดวกสบาย ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณท่านเจ้าคุณเทพฯ ในนามของคณะมงคลยาตราไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง ตลอดเวลาที่คณะมงคลยาตราเดินทางอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาและพักอยู่ในเมืองลอสแองเจลีส พวกเราได้พบว่าคนไทยที่พำนักในประเทศนี้ส่วนใหญ่มีความเคารพนับถือ ยึดมั่นในพระพุทธศาสนาอย่างแน่นแฟ้น สังเกตจากทุกคนมีความปีติยินดีที่ได้พบพระภิกษุ ปรารถนาจะทำบุญและถวายภัตตาหาร มีการจองนิมนต์ไปฉันที่บ้านหรือที่ร้านอาหารของตนเป็นรายการยาวเหยียด จนพระภิกษุในคณะมงคลยาตราไม่สามารถรับนิมนต์ได้หมด จำเป็นต้องปฏิเสธไปเป็นส่วนใหญ่ เพราะต้องรีบเดินทางต่อไปอีกมีคนไทยไปเปิดร้านอาหารที่นั่นมากมายหลายสิบร้าน ล้วนแต่อยากนิมนต์คณะเจ้าคุณธรรมฯ ไปฉันภัตตาหารที่ร้านของตนเพื่อความเป็นสิริมงคลทั้งสิ้น ในที่สุดก็ต้องแบ่งพระภิกษุแยกกันไปฉันที่ร้านโน้นบ้างร้านนี้บ้าง พวกเราเห็นแล้วรู้สึกยินดีและสบายใจที่ได้เห็นคนไทยที่ไปตั้งถิ่นฐานในต่างแดนยังไม่ลืมวัฒนธรรมและศาสนาประจำชาติ แม้จะไปอยู่ต่างประเทศกันนานนับสิบปีก็ตาม

ที่เมืองลอสแองเจลีส พวกฆราวาสแยกไปพักที่บ้านคุณอยุธชัยและคุณจันทิมา รุ่งอุทัยศิริ คุณอยุธชัยได้ลงทุนซื้อบ้านใหญ่ขนาด ๕ ห้องนอน ๔ ห้องน้ำ เพื่อไว้บริการคณะวัดปากน้ำโดยเฉพาะ คุณอยุธชัยบอกข้าพเจ้าว่า ตั้งใจไว้นานแล้ว เพิ่งจะสมเจตนาคราวนี้ ส่วนพระภิกษุทั้งหมดพักที่วัดไทย ระหว่างที่พักอยู่ในเมืองนี้ คณะมงคลยาตราได้รับความเอื้อเฟื้อจากคุณสุเทพ จิเจริญ คุณมณี หงส์ทอง และน้องสาวน้องเขย ได้กรุณาพาพวกเราไปเที่ยวชมสถานที่ต่าง ๆ เป็นการเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ คุณมณีและคณะยังถวายอาหารพระและเลี้ยงคณะของเราทุกคน นอกจากนี้ยังซื้อเครื่องใช้ต่าง ๆ ถวายพระอีกเป็นจำนวนมาก

หลังจากเสร็จพิธีวิสาขบูชาแล้ว คณะมงคลยาตราทั้งหมดก็เดินทางกลับไปยังเมืองบัลติมอร์ รัฐแมริแลนด์อีกครั้งหนึ่งโดยเครื่องบิน เพื่อทำพิธีขึ้นบ้านใหม่ของคู่สมรสซึ่งได้กล่าวแล้วในตอนต้น คณะทั้งหมดพักที่บ้านคุณวิไลพร สุริยาชัยวัฒน์ และบ้านคู่สมรสในคืนวันที่ ๒๓ พ.ค. ส่วนคืนวันที่ ๒๔ พ.ค. พระภิกษุทั้งหมดย้ายไปพักที่วัดมงคลเทพมุนี เพื่อเตรียมพิธีเปิดวัดในวันรุ่งขึ้น ฆราวาสทั้งหมดยังพักที่เดิมยกเว้นข้าพเจ้าย้ายไปพักที่บ้านคุณนันทนา ปิณฑวิหค ตามคำเชิญ พวกฆราวาสทั้งหมดออกเดินทางไปร่วมพิธีเปิดวัดมงคลเทพมุนี ในเช้าวันที่ ๒๕ พ.ค.

ตลอดเวลา ๒ วันที่พวกเราพักที่นี่ เราได้รับการต้อนรับอย่างดีเลิศจากคุณบุญส่ง คุณจรุงจิต มีศิริ คุณวไลพร สุริยาชัยวัฒน์ คุณสายพิณ หอมแช่ม นอกจากจะให้ที่พัก บริการเรื่องอาหารและพาไปชมสถานที่ต่าง ๆ ทั้งที่แมริแลนด์ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.แล้ว ยังซื้อของที่ระลึกให้ข้าพเจ้าอีกมากมายจนข้าพเจ้าเกรงใจ ไม่กล้าเอ่ยปากชื่นชมข้าวของสิ่งใดอีกเลย เพราะไม่ว่าจะเอ่ยปากพูดถึงของสิ่งใด ท่านเหล่านี้ก็คิดว่าข้าพเจ้าคงจะพอใจ ต้องการ ก็รีบหาซื้อให้ทันที ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงคำพูดของหลวงพ่อ เพราะสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นั้น ท่านมักจะพูดกับพวกที่ได้ธรรมกายที่สับเปลี่ยนกันเข้ามาทำวิชาในโรงงานว่าให้ทุกคนขยันนั่ง อย่าขี้เกียจ ของกินของใช้ต่าง ๆ ทุกอย่างรวมอยู่ในนี้แหละ สมัยนั้นข้าพเจ้ายังไม่ค่อยเข้าใจความหมายของหลวงพ่อนัก เพิ่งจะเข้าใจลึกซึ้งก็ในตอนหลังที่พระคุณท่านมรณภาพไปแล้วและข้าพเจ้าได้ประสบการณ์ที่ท่านพูดด้วยตัวเอง

ตลอดระยะเวลาที่คณะมงคลยาตราเดินทางไปยังเมืองต่าง ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้รับความอนุเคราะห์จากคุณไกรวิทย์ คุณจันทนา คล่องวิชา และคุณวุฒิไวทย์-คุณจินตนา โพธิวิหค ซึ่งพำนักอยู่ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์และคุณสุรพงษ์ รองรัตน์ ท่านเหล่านี้ได้หยุดธุรกิจการงานทุกชนิดเป็นเวลาหลายวันมาช่วยบริการขับรถและเป็นมัคคุเทศก์พาไปชมสถานที่ต่าง ๆ ทำให้คณะของเราได้รับความสะดวกสบายเหมือนกับมาทัวร์ที่มีชื่อเสียง

ปฐมเหตุในการสร้างวัดมงคลเทพมุนีนั้น ข้าพเจ้าขอเล่าให้ท่านผู้อ่านทราบโดยย่อ ดังนี้ เริ่มแรกนั้นมีคนไทยซึ่งนับถือพุทธศาสนา ตั้งถิ่นฐานในเมืองฟิลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลเวเนีย มีความปรารถนาจะฝึกปฏิบัติสมถวิปัสสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามแนววิชาธรรมกายของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ได้ปรึกษาขอความช่วยเหลือจากเจ้าคุณธรรมฯ ครั้งที่ท่านเดิน

ทางไปดูกิจการพระพุทธศาสนาที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ พุทธศาสนิกชนไทยเหล่านี้ได้ขอร้องให้ท่านเจ้าคุณธรรมฯ ส่งพระภิกษุจากวัดปากน้ำมาจำพรรษาที่เมืองนี้สัก ๒ รูป เพื่อสอนปฏิบัติธรรม เจ้าคุณธรรมฯ ท่านก็ไม่ขัดข้องจึงได้ส่งพระครูสมณธรรมสมาทาน (สวัสดิ์ โชติปาโล ป.ธ.๔ น.ธ.เอก) กับพระมหาไพโรจน์ ภทฺทโก (ป.ธ.๗ M.A.) ไปปฏิบัติศาสนกิจตามคำเรียกร้องของคนไทยในเมืองฟิลาเดลเฟีย ทั้งนี้ ได้ขออนุมัติต่อมหาเถระสมาคมอย่างถูกต้องเรียบร้อยทุกประการ

ในระยะแรกพระภิกษุทั้ง ๒ รูปนี้ไปจำพรรษาที่วัดวชิรธรรมปทีป ในเมืองนิวยอร์ก มีเจ้าคุณวิสุทธิสมโพธิเป็นเจ้าอาวาสและยังดำรงตำแหน่งเป็นเลขาธิการสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกาด้วย เหตุที่ต้องจำพรรษาในเมืองนิวยอร์กก่อนเพราะยังไม่สามารถหาที่พักในเมืองฟิลาเดลเฟียได้ ส่วนคนไทยในเมืองฟิลาเดลเฟียก็มิได้นิ่งนอนใจ ได้จัดตั้งคณะกรรมการขึ้นดำเนินการก่อสร้างวัดไทย คณะกรรมการชุดแรกมีนายแพทย์อุดม สุวรรณศรี เป็นประธานกรรมการ มีคุณบุญช่วย เอี่ยมนิรมิต เป็นรองประธาน คุณมนัส โอวาทสาร เป็นเลขานุการและเหรัญญิก คณะกรรมการชุดนี้ได้ทำเรื่องราวขออนุญาตสร้างวัดไทยชื่อว่า วัดมงคลเทพมุนี ตามสมณศักดิ์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพื่อเป็นอนุสรณียวัตถุถึงพระคุณท่าน

ตลอดเวลาที่พระครูสมณธรรมฯ กับพระมหาไพโรจน์ จำพรรษาและสอนปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดวชิรธรรมปทีป ทางคณะกรรมการในเมืองฟิลาเดลเฟียก็ได้พยายามจัดหาบ้านให้เป็นที่พำนักของภิกษุทั้ง ๒ รูปนี้ และได้พยายามจัดหาทุนทรัพย์ไว้เป็นทุนสร้างวัดโดยจัดงานขึ้นหลายครั้ง ต่อมานายแพทย์อุดม สุวรรณศรี ขอลาออกจากตำแหน่งประธานกรรมการเพราะมีธุรกิจการงานมาก ขอเป็นเพียงที่ปรึกษาและผู้อุปถัมภ์ จึงมีการเลือกตั้งประธานกรรมการกันใหม่ ก็ได้คุณณรงค์ศักดิ์ โชติกเวชชกุล มาเป็นประธานกรรมการ คุณบุญช่วย เอี่ยมนิรมิต เปลี่ยนตำแหน่งไปเป็นเหรัญญิก ได้คุณวีรวัฒน์ ทองพานิช เป็นผู้ช่วยเหรัญญิก คุณฉวีวรรณ ณ นคร เป็นเลขานุการ คณะกรรมการชุดใหม่นี้ต่างก็ทุ่มเทกำลัง ความสามารถ เสียสละอย่างเข้มแข็งเพื่อก่อตั้งวัดมงคลเทพมุนีให้สำเร็จโดยมีพุทธศาสนิกชนไทยในเมืองฟิลาเดลเฟียและรัฐใกล้เคียงให้ความร่วมมือสนับสนุนอย่างเต็มที่

วันนั้นไม่อาจทำให้คิดได้เลยว่าเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา เพราะคนไทยทุกคนได้สวดมนต์ รับศีล ๘ ฟังพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์ มีพระพุทธรูปและรูปหล่อหลวงพ่อตั้งเด่นเป็นสง่าเป็นประธานในงาน อีกทั้งอาหารของคาว ของหวาน ก็เป็นแบบไทยทั้งสิ้น ทุกคนต่างมีใบหน้าสดชื่น ยิ้มแย้ม แจ่มใส

เวลา ๑๓.๐๐ น. พระสงฆ์ ๙ รูป พร้อมกัน ณ ปะรำพิธี ได้แก่

- พระธรรมธีรราชมหามุนี เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ
- พระราชวิสุทธิโมลี เจ้าอาวาสวัดราชโอรสาราม
- พระราชรัตนาภรณ์ เจ้าอาวาสวัดไทยในเมืองชิคาโก และประธานสมัชชาสงฆ์ไทยในประเทศสหรัฐอเมริกา
- พระภาวนาโกศลเถร รองเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ
- พระวิสุทธิสมโพธิ เจ้าอาวาสวัดวชิรธรรมปทีป และรองประธานสมัชชาสงฆ์ไทยในประเทศสหรัฐอเมริกา
- พระครูพิมลสรภาณ วัดพระเชตุพนฯ
- พระมหาศิริพงศ์ อริยวํโส วัดปากน้ำ
- พระมหายุทธนา ปริชาโน วัดปากน้ำ
- พระครูวินัยธรธีระศักดิ์ วัดเขาตะเกียบ หัวหิน จ.ประจวบคีรีขันธ์

ฯพณฯ เอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศสหรัฐอเมริกา คือ ม.ร.ว.เกษมสโมสร เกษมศรี จุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย เสร็จแล้วพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์ หลังจากนั้น คุณณรงค์ศักดิ์ โชติกเวชชกุล ประธานกรรมการสร้างวัดมงคลเทพมุนีกล่าวรายงานการดำเนินการสร้างวัด เจ้าคุณธรรมฯ กล่าวตอบแล้ว ฯพณฯ เอกอัครราชทูตไทยกล่าวนำถวายวัดและถวายโฉนดที่ดิน

เวลา ๑๔.๐๐ น. ท่านเจ้าคุณธรรมฯ เปิดแพรคลุมป้ายวัดมงคลเทพมุนีพระสงฆ์เจริญชัยมงคลกถา ฆราวาสทั้งหมดกล่าวถวายผ้าป่าสามัคคีและกรวดน้ำรับพร

ประมาณเดือน พ.ย. ๒๕๒๗ พระครูสมณธรรมฯ ได้เดินทางกลับประเทศไทยก่อน เพื่อมาร่วมงานฉลองอายุครบร้อยปีของหลวงพ่อวัดปากน้ำ คงเหลือแต่พระมหาไพโรจน์อยู่เผยแผ่วิชาธรรมกายต่อไป

เมื่อวันที่ ๑ ต.ค. ๒๕๒๘ คณะกรรมการสร้างวัดไทยกับพระมหาไพโรจน์ได้ตกลงซื้อบ้านพร้อมที่ดิน ๕.๓ เอเคอร์ ประมาณ ๑๓ ไร่เศษ ตั้งอยู่ที่เลขที่ ๓๓๐๔ Knights Road Bensalem รัฐเพนซิลเวเนีย เป็นบ้านชั้นเดียว ๓ ห้องนอน มูลค่า 135,000$ ตอนเซ็นสัญญาซื้อวางเงินมัดจำ หนึ่งหมื่นเหรียญ ครั้นวันที่ ๓ มี.ค. ๒๕๒๙ ได้ชำระเงินที่เหลือทั้งหมดและโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นของวัดมงคลเทพมุนีเรียบร้อย

ปัจจุบันนี้มีภิกษุจำพรรษา ๓ รูป ได้แก่ พระมหาศิริ ปญฺญาวฑฺฒโน (ป.ธ.๔) พระมหาไพโรจน์ ภทฺทโก (ป.ธ.๗, M.A.) (ทั้ง ๒ รูปนี้มรณภาพแล้ว) และพระมหายุทธนา ปริชาโน (ป.ธ.๙) (ลาสิกขาแล้ว) พระสงฆ์ทั้ง ๓ รูปนี้เป็นพระจากวัดปากน้ำทั้งหมด พระมหายุทธนาเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาตั้งแต่วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๘ ในระยะแรกไปจำพรรษาที่วัดไทยในเมืองลอสแองเจลีส และเพิ่งไปอยู่ที่วัดมงคลเทพมุนีเมื่อก่อนมีพิธีเปิดวัดประมาณหนึ่งเดือน ส่วนพระมหาศิริได้เดินทางไปพร้อมกับคณะมงคลยาตราคราวนี้

วัดมงคลเทพมุนีตั้งอยู่ในภูมิประเทศที่สงบสบาย ล้อมรอบด้วยต้นไม้ใหญ่มีเนื้อที่กว้างขวาง ตัวบ้านตั้งอยู่กลางสนามหญ้าเรียบเขียวขจีเย็นตา ให้ความรู้สึกร่มเย็น ปลอดโปร่งใจแก่ผู้พบเห็นเป็นอันมาก เหมาะแก่การอบรมธรรมและปฏิบัติธรรมอย่างยิ่ง

ในวันอาทิตย์ที่ ๒๕ พ.ค. ๒๕๒๙ ซึ่งเป็นวันทำพิธีเปิดวัดมงคลเทพมุนีพุทธศาสนิกชนชาวไทยในรัฐเพนซิลเวเนียและรัฐใกล้เคียง ทยอยกันเดินทางมาถึงแต่เช้า มีคนจำนวนมากที่ต้องขับรถมาร่วมพิธีเป็นระยะทางไกลหลายร้อยไมล์ บางคนต้องใช้เวลาขับรถนานถึง ๘ ชม. และบางคนก็ต้องพาครอบครัวมาค้างบ้านญาติสนิทมิตรสหายล่วงหน้า แต่ทุกคนเต็มไปด้วยความแช่มชื่นเบิกบาน เต็มอกเต็มใจยินดีมาร่วมงาน ทักทายปราศรัยกันด้วยไมตรีจิต มีหลายคนที่ยอมสละภาระธุระ โดยเฉพาะรายได้เพื่อหยุดงานมาร่วมพิธี และเต็มใจที่จะสมาทานศีล ๘ บูชาพระรัตนตรัยและหลวงพ่อของเราด้วย คนไทยที่มาร่วมงานทั้งหมดประมาณ ๖๐๐ กว่าคน มี ฯพณฯ เอกอัครราชทูตไทยประจำประเทศสหรัฐอเมริกา คือ ม.ร.ว.เกษมสโมสร เกษมศรี และภริยามาเป็นประธาน

พิธีเริ่มเมื่อเวลา ๑๐.๐๐ น. พุทธศาสนิกชนชาวไทยทุกคนสวดมนต์ทำวัตรเช้า สมาทานศีล ๘ แล้วนั่งเจริญภาวนา โดยมีเจ้าคุณภาวนาฯ เป็นผู้สอน

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารแด่พระสงฆ์ ๑๑ รูป เป็นพระภิกษุที่เดินทางไปกับคณะมงคลยาตรา ๗ รูป อีก ๔ รูป คือ พระราชรัตนาภรณ์ประธานสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกาและเป็นเจ้าอาวาสวัดไทยในเมืองชิคาโกด้วย พระวิสุทธิสมโพธิ เจ้าอาวาสวัดวชิรธรรมปทีป ในเมืองนิวยอร์กและรองประธานสมัชชาสงฆ์ไทยในสหรัฐอเมริกา พระมหาไพโรจน์ และพระมหายุทธนา

หลังจากพระสงฆ์ฉันภัตตาหารแล้ว ผู้มาร่วมงานทุกคนร่วมรับประทานอาหาร อาหารในวันนั้นเป็นอาหารไทยทุกชนิดรสเลิศ โดยคนไทยที่มาร่วมงานต่างก็ทำอาหารมาร่วมทำบุญและเลี้ยงกันด้วยตามลักษณะนิสัยของคนไทย ซึ่งไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใดก็เปลี่ยนแปลงนิสัยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ชอบทำบุญสุนทานเสียมิได้ เท่าที่ข้าพเจ้าจำได้ อาหารในวันนั้นมี แกงเนื้อ

แกงเขียวหวานไก่ ขนมจีนน้ำยา ขนมจีนน้ำพริก ไข่พะโล้ หมี่กรอบ ลาบ ห่อหมก น้ำพริกจิ้มผักต่าง ๆ หลายชนิด ขนมหวานก็เป็นแบบไทย ๆ เช่นกัน ได้แก่ สังขยา ขนมหม้อแกง ทองหยิบ ทองหยอด ฝอยทอง วุ้นกะทิ ขนมชั้น ตะโก้ และผลไม้ต่าง ๆ ความจริงของคาวและของหวานมีอีกมากมาย แต่ข้าพเจ้าจำไม่ได้หมด และก็ไม่สามารถรับประทานครบทุกชนิด เพราะมีมากจริง ๆ บรรยากาศในเวลา ๑๔.๓๐ น. ท่านเจ้าคุณธรรมฯ แสดงพระธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์ ว่าด้วยความสำคัญและหลักการปฏิบัติสมถวิปัสสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้เน้นถึงการประพฤติปฏิบัติตนของพระภิกษุที่ต้องเดินทางไปปฏิบัติกิจพระศาสนายังสถานที่ต่าง ๆ ว่าควรจะระลึกถึง "อภิณหธรรม" อยู่เนือง ๆ (อภิณหธรรม หมายถึงธรรมที่ควรระลึกถึงอยู่เสมอ) เพื่อป้องกันมิให้ตนตกไปในที่มัวหมอง อภิณหธรรมที่เจ้าคุณธรรมฯ ให้ภิกษุปฏิบัติมีหลักสำคัญ ดังนี้

๑. เราจะประคองสีลสามัญญตาและทิฏฐิสามัญญตา

๒. เราจะระวังสตรีและสตางค์

๓. เราจะรักษาสามัคคี

๔. เราจะไม่เหินห่างและทอดทิ้งประชาชน

๕. เราจะไม่สนหาแต่ลาภ

จากพระธรรมเทศนานี้จะเห็นได้ว่า ท่านเจ้าคุณธรรมฯ มีความเป็นห่วงพระภิกษุที่ไปจำพรรษาเผยแผ่พระพุทธศาสนาในต่างแดนยิ่งนัก ท่านเกรงว่าจะพลั้งเผลอประพฤติตนมัวหมองเป็นที่ครหาเพราะอยู่ห่างไกลสายตาผู้ใหญ่ ท่านจึงสั่งสอนด้วยความหวังดีและห่วงใย หลังจากที่กล่าวเรื่องอภิณหธรรมแล้ว เจ้าคุณธรรมฯ ท่านกล่าวกับสาธุชนว่าท่านมีตำรายาดีจะแจกแก่ญาติโยมทั้งหลาย บรรดาสาธุชนพากันยินดีเตรียมหยิบปากกา กระดาษ คอยจดยากันถ้วนหน้า ปกติตำรายาดีก็เป็นที่ปรารถนาแก่ทุกคนอยู่แล้ว ยิ่งท่านเจ้าคุณธรรมฯ ท่านบอกว่าเป็นตำราของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ วัดสามพระยา ทุกคนก็ยิ่งอยากได้เป็นทวีคูณ ตำรายาที่เจ้าคุณธรรมฯ ท่านให้แก่ผู้มาร่วมงานในวันนั้นมีส่วนผสมดังนี้

ซื่อสัตย์สุจริตเป็นนิจ ขยัน ประหยัดให้มั่นหันหลังทางอบาย

เจ้าคุณธรรมฯ ท่านเติมของท่านอีกข้อต่อท้ายคือ ไม่วายสามัคคี เพราะท่านเห็นว่าธรรมข้อนี้สำคัญมาก พระพุทธองค์ทรงจัดไว้ในอปริหานิยธรรม ๗ ประการ คือธรรมอันเป็นที่ตั้งแห่งความเจริญ

เวลา ๑๕.๓๐ น. ทำพิธีเวียนเทียนวิสาขบูชา

พวกเราซึ่งเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำทุกคนยินดีได้ว่าพระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายได้ประดิษฐานอย่างถูกต้องเป็นทางการในประเทศสหรัฐอเมริกาเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พ.ค. ๒๕๒๙ (ค.ศ. ๑๙๘๖) สมดังเจตจำนงของพระเดชพระคุณหลวงพ่อของเราทุกประการ เพียงแต่เปลี่ยนจากประเทศที่ท่านตั้งใจไว้แต่แรก คือประเทศอังกฤษเป็นประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งมีประชากรอยู่มากกว่าโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีคนไทยไปศึกษาและทำงานอยู่เป็นจำนวนมากกว่าประเทศอื่น ๆ และอีกประการหนึ่งหลวงพ่อท่านก็มีความปรารถนาจะเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายไปทั่วทุกหนทุกแห่งในโลกอยู่แล้ว

เป็นที่น่ายินดีกับพุทธศาสนิกชนชาวไทยในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้มีโอกาสศึกษาพระพุทธศาสนา แม้จะอยู่ในต่างแดน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กไทยรุ่นหลังซึ่งกำเนิดในประเทศสหรัฐอเมริกาย่อมจะคุ้นเคยกับวัฒนธรรมและศาสนาต่างชาติ ถ้าไม่ได้ศึกษาวัฒนธรรมและศาสนาประจำชาติอย่างถูกต้องย่อมจะเกิดความสับสนและเข้าใจผิด ทำให้ถูกกลืนวัฒนธรรมไปได้ในที่สุด ข้าพเจ้าเห็นว่าการดำรงชีวิตในต่างแดนนั้นเป็นภาระหนักมากทีเดียว ถึงแม้ว่าประเทศสหรัฐอเมริกาจะเป็นประเทศที่เจริญกว่าประเทศไทยก็ตาม แต่ก็เป็นความเจริญทางด้านวัตถุเป็นส่วนใหญ่ ทางด้านจิตใจนั้น เรากล้าพูดได้เต็มปากทีเดียวว่า เรามีความเจริญไม่แพ้ประเทศอื่น ๆ ในโลกนี้เพราะเรามีพระพุทธศาสนาเป็น

ศาสนาประจำชาติ เรามีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง มีการทำบุญ ให้ทาน รักษาศีล สวดมนต์และเจริญภาวนา เพื่อยกระดับจิตใจ และคนไทยในประเทศสหรัฐอเมริกาก็ได้มีโอกาสประพฤติปฏิบัติตนตามแนวพระพุทธศาสนาได้อย่างสมบูรณ์ เพราะมีวัดไทยหลายวัดในประเทศนี้ ให้เป็นที่พึ่งพิง และแนะนำการปฏิบัติในทางที่ถูกต้อง

เรื่องที่ข้าพเจ้าจะอดเล่าเสียมิได้อีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องพระประธานประจำวัดมงคลเทพมุนี เป็นพระพุทธรูปปางธรรมกาย หน้าตัก ๔๐ นิ้ว ทำพิธีเททองหล่อที่วัดปากน้ำ เสร็จเรียบร้อยส่งไปล่วงหน้าก่อนแล้ว ๑ เดือน พระพุทธรูปองค์นี้สมบูรณ์แบบด้วยพุทธลักษณะ หล่ออย่างประณีต มีสีสันงดงามหาร่องรอยด่างพร้อยไม่ได้เลยแม้สักนิดเดียว เป็นประกายสว่างสุกใสอร่ามด้วยแสงสีทอง งามจับตาจับใจจนไม่อยากจะถอนสายตาจากองค์ท่าน ทุกคนมีความรู้สึกเดียวกันคือชื่นใจที่ได้พินิจองค์ท่าน เพราะให้ความรู้สึกเอิบอิ่มอย่างสุดจะพรรณนา เป็นองค์แทนพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สมบูรณ์แบบ สามารถอวดชนต่างชาติต่างศาสนาอย่างภาคภูมิใจในความประณีตของช่างฝีมือชาวไทยว่า แม้เราเป็นประเทศเล็ก ๆ ที่ยากจน แต่ใช่ว่าจะไร้ฝีมือศิลปินสร้างสรรค์งานที่ละเอียดอ่อน พระประธานองค์นี้มีผู้ร่วมกันเป็นเจ้าภาพสร้างหลายคน ได้แก่ คุณบุญส่ง-คุณจรุงจิต คุณกมลทิพย์ คุณจิตติพล คุณบัณฑิต คุณราตรี มีศิริ คุณวไลพร ด.ช.นพพร สุริยาชัยรัตน์ คุณสายพิณ หอมแช่ม คุณนันทนา คุณจารุนันท์ คุณพจนารถ คุณนิธิ คุณเมทินี ปิณฑวิหค คุณพีรัชย์ คุณจุไรรัตน์ เปลี่ยนสมาน

ท่านทั้งหมดนี้นอกจากจะสร้างพระประธานแล้ว ยังสร้างรูปเหมือนหลวงพ่อขนาดหน้าตัก ๓๐ นิ้ว พระพุทธรูปปางธรรมกาย ขนาดหน้าตัก ๕ นิ้ว ๑๐ องค์ รูปเหมือนหลวงพ่อขนาดหน้าตัก ๕ นิ้ว ๑๐ องค์ โต๊ะหมู่บูชา ขนาด ๘ นิ้ว ๑ ชุด และขนาดหน้า ๙ นิ้ว อีก ๑ ชุด และยังมีเหรียญหลวงพ่อวัดปากน้ำชื่อเหรียญอุดมสมบูรณ์พูนสุขอีก ๑,๐๐๐ เหรียญ คุณณรงค์ศักดิ์กับคุณรัตนา โชติกเวชชกุล รับเป็นเจ้าภาพสร้างพระจำลองขนาดหน้าตัก ๒๐ นิ้วอีกหนึ่งองค์ สำหรับปิดทอง ท่านเจ้าภาพทั้งหมดที่ได้กล่าวนามมานี้ยังรับออกค่าขนส่งทั้งทางเรือและทางเครื่องบิน รวมทั้งค่าธรรมเนียมทุกอย่าง

ส่วนเครื่องใช้อื่น ๆ ที่วัดจำเป็นต้องใช้ ข้าพเจ้าและคุณวลี คุณารัตน์พานิช ได้จัดถวายเท่าที่จำเป็นก่อน และยังได้รับความอนุเคราะห์จากคุณละเอียด ตินตมุสิก เจ้าของและผู้อำนวยการโรงเรียนเทคนิคศรีวัฒนาและศรีวัฒนาพานิชยการ ถวายเครื่องพิมพ์ดีดไฟฟ้า ราคา ๔ หมื่นบาทเศษ อีกหนึ่งเครื่อง

หลังจากที่ภารกิจสำคัญคือการเปิดวัดมงคลเทพมุนีอันเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการเดินทางครั้งนี้เสร็จเรียบร้อยแล้ว คณะมงคลยาตราก็ออกเดินทางกลับมาที่เมืองนิวยอร์กเพื่อเตรียมเดินทางกลับ พวกเราค้างคืนที่วัดวชิรธรรมปทีปหนึ่งคืน เจ้าคุณวิสุทธิสมโพธิเจ้าอาวาส พระภิกษุและพุทธศาสนิกชนไทยที่ไปทำบุญเป็นประจำที่วัดนี้ได้เลี้ยงอาหารมื้อกลางวันของวันที่ ๒๗ และมื้อเช้าวันรุ่งขึ้น เป็นอาหารไทยทั้งหมดเพราะคงจะทราบว่าคณะมงคลยาตราไม่ชอบรับประทานอาหารฝรั่ง ทั้ง ๆ ที่คณะของเราอิ่มแสนอิ่มแต่ก็ยังมีผู้เอื้อเฟื้อคะยั้นคะยอพาคณะของเราไปเลี้ยงอาหารอีกเป็นพิเศษ ถึงพวกเราจะปฏิเสธอย่างไรก็ไม่ยอม ท่านผู้นั้นคือ คุณประมูล สมบูรณ์ธรรม

คณะมงคลยาตราออกเดินทางจากสนามบินนิวยอร์กเวลา ๑๓.๓๐ น. วันที่ ๒๘ พ.ค. ๒๕๒๙ กลับมาแวะกรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อทำพิธีเบิกพระเนตรพระพุทธรูปปางธรรมกาย ขนาดหน้าตัก ๕๐ นิ้ว ซึ่งคุณอัครพลและคุณวราภรณ์ ทิศุธิวงศ์ เป็นเจ้าภาพสร้างถวายวัดอินยือหยิ เมืองฮาจิโอหยิ กรุงโตเกียว พวกเราเดินทางมาถึงกรุงโตเกียวเวลา ๑๖.๑๕ น. วันที่ ๒๙ พ.ค. วัดอินยือหยิเป็นวัดในพระพุทธศาสนา นิกายโซโตเซน เป็นวัดที่ใหญ่โตกว้างขวางมาก มีสถานสงเคราะห์คนชรา

ทั้งประเภทช่วยตัวเองได้และช่วยตัวเองไม่ได้ถึง ๖ แห่ง คนชราซึ่งช่วยตัวเองได้จะได้รับเงินอุปถัมภ์เดือนละหนึ่งแสนเยน ส่วนคนชราซึ่งช่วยตัวเองไม่ได้จะได้รับเงินอุปถัมภ์เดือนละสองแสนเยน เป็นสวัสดิการสงเคราะห์ของรัฐบาลที่ประเทศญี่ปุ่น คณะมงคลยาตราก็ได้รับความอนุเคราะห์จากคนไทยซึ่งไปตั้งหลักแหล่งอยู่ที่นั่นเหมือนกับที่เราได้รับจากพุทธศาสนิกชนไทยในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ประเทศญี่ปุ่นเราได้คุณพิมใจซึ่งมีสามีเป็นชาวญี่ปุ่น ข้าพเจ้าขออภัยที่จำชื่อสามีคุณพิมพ์ใจไม่ได้ จำได้แต่ว่าท่านเจ้าคุณธรรมฯ ท่านตั้งชื่อให้เป็นภาษาไทยว่าคุณอาทิตย์และคุณกฤษณาอีกคนหนึ่งที่บริการทุกอย่างทั้งเที่ยวไปและกลับ

ท่านผู้อ่านคงจะทราบแล้วว่า ไม่ว่าคณะมงคลยาตราจะเดินทางไปแห่งใด จะได้รับความช่วยเหลือความอนุเคราะห์เป็นอย่างดียิ่งจากคนไทยซึ่งส่วนใหญ่เป็นลูกศิษย์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อและเจ้าคุณธรรมฯ และยังมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มาถึงชาวคณะทุกคนข้าพเจ้าขอขอบพระคุณทุกท่านที่ได้กล่าวนามมาข้างต้นแทนชาวคณะมงคลยาตราทุกคนอีกครั้งหนึ่ง และขออภัยที่อาจจะตกหล่นชื่อบางท่านไปบ้าง

ในเที่ยวเดินทางกลับมีพระภิกษุ ๕ รูปในคณะ ขาดพระมหาศิริกับพระมหาศิริพงศ์ไป ๒ รูป พระมหาศิริอยู่จำพรรษาที่วัดมงคลเทพมุนี ส่วนพระมหาศิริพงศ์ไปจำพรรษาอยู่ที่วัดวชิรธรรมปทีป เมืองนิวยอร์ก เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกาย คณะมงคลยาตราออกเดินทางจากกรุงโตเกียวเวลา ๑๒.๕๐ น. วันที่ ๓๑ พ.ค. ๒๕๒๙ กลับถึงสนามบินดอนเมืองเวลา ๑๗.๐๐ น. วันเดียวกัน รวมเวลาในการเดินทางครั้งนี้ ๓๑ วันเต็ม

ท่านผู้อ่านคงจะทราบแล้วว่า ทางวัดปากน้ำภาษีเจริญ มีพระธรรมธีรราชมหามุนี เจ้าอาวาส พระภาวนาโกศลเถร รองเจ้าอาวาส และสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำซึ่งมีข้าพเจ้า น.ส.ตรีธา เนียมขำ เป็นนายกฯ ประกอบด้วยฆราวาส และแม่ชีธัญญาณี สุดเกษ และคณะพระภิกษุ-สามเณร-แม่ชี-ฆราวาส เป็นศิษยานุศิษย์ในหลวงพ่อวัดปากน้ำนั้นหาได้อยู่เฉยหรือนิ่งนอนใจไม่ ทุกคนต่างขวนขวายและร่วมมือกัน เสียสละทั้งกำลังกาย กำลังทรัพย์ เพื่องานของพระศาสนาอย่างไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย ความลำบากยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านเจ้าคุณธรรมธีรราชมหามุนี เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ท่านต้องเหน็ดเหนื่อย ลำบากตรากตรำยิ่งกว่าผู้ใด เพราะต้องบริหารกิจการต่าง ๆ ในวัด ในฐานะเจ้าอาวาสและยังดำรงตำแหน่งเจ้าคณะภาคและรองแม่กองงานพระธรรมทูตรูปที่ ๒ อีกด้วย นอกจากนี้ยังเป็นประธานโครงการต่าง ๆ อีกหลายโครงการ ท่านต้องเดินทางทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อปฏิบัติศาสนกิจตามที่ได้รับนิมนต์เสมอ ถึงจะเหน็ดเหนื่อยกับภาระเหล่านี้เพียงไร ท่านก็ไม่เคยย่อท้อ เพราะท่านได้อุทิศชีวิตเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชาธรรมกายสมกับที่หลวงพ่อท่านได้มีเจตนาไว้วางใจให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดปากน้ำสืบต่อจากท่าน

ท่านผู้อ่านที่รัก หลวงพ่อวัดปากน้ำได้มรณภาพไปแล้วถึง ๒๗ ปี แต่ก็เหมือนกับพระคุณท่านยังมีชีวิตอยู่ดำเนินโครงการต่าง ๆ ที่ท่านดำริไว้ด้วยตนเอง ทั้งนี้เพราะโครงการต่าง ๆ สำเร็จได้ด้วยบรรดาสานุศิษย์ที่อยู่ใต้บารมีธรรมของพระคุณท่านนั่นเอง หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านเกิดมาเพื่อประโยชน์และความสุขแก่คนเป็นอันมากอย่างแท้จริง ตรงตามพระพุทธวัจนะว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย คนดี (สัตบุรุษ) เมื่อเกิดมาในสกุล ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก คือ ๑. แก่มารดา บิดา ๒. แก่บุตร ภรรยา ๓. แก่ทาส กรรมกรและชาวเมือง ๔. แก่มิตรและอำมาตย์ ๕. แก่สมณะและพราหมณ์

เสมือนหนึ่งเมฆฝนใหญ่ เมื่อทำให้ข้าวกล้าสมบูรณ์ก็ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก

(ปัญจกนิบาต อังคุตตรนิกาย ๒๒/๕๐)

- - - - - - - - - - - - - - - -

เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ ประธานในพิธีพิมพ์พระของขวัญหลวงพ่อวัดปากน้ำ สืบสานงานนี้ต่อจากที่หลวงพ่อเคยทำไว้

ระหว่างพิมพ์พระ ก็มีพระสงฆ์ทรงสมณศักดิ์เจริญพระพุทธมนต์ตลอดเวลา

พระของขวัญวัดปากน้ำ ที่เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์พิมพ์แล้ว

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ แม่ชีธัญญาณี สุดเกษ แม่ชีรัมภา โพธิ์คำฉาย ในพิธีพิมพ์พระของขวัญปฐมฤกษ์

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ พิมพ์พระของขวัญต่อจากพระสงฆ์ทรงสมณศักดิ์ ใคร ๆ ก็อยากพิมพ์พระร่วมกับอาจารย์ตรีธา

บารมีหลวงพ่อ

■ โดย ชาลี อินทรวิจิตร

กว่าจะรู้ว่าชีวิต ไม่เหมือนอะไร หรือเหมือนอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ผมไม่รู้จัก จนแล้วจนรอด ชีวิตมันก็ยังผูกติดกับผม เป็นคู่กัดกันมา จนถึงทุกวันนี้ กาลเวลาปลิวไป ๆ ทำให้อายุและวัยของผมเพิ่มขึ้น ๆ กลายเป็นนักเลงชีวิต เก่า ๆ แก่ ๆ ที่แผนที่ความทรงจำ ยุเปื่อยลางเลือน กระดาษชีวิตบางตอนขาดหาย ลบเลือนไปบ้าง แต่ที่งดงามอยู่ในสำนึกของหัวใจตลอดไป คือ บารมีของหลวงพ่อสด วัดปากน้ำ เท่านั้น

ครับ... ผมจะเล่าให้ฟัง

ปี พ.ศ. ๒๕๐๔ มีโทรเลขฉบับหนึ่งจาก พี่ ส. อาสนจินดา ถึงผม ขอตัว ศรินทิพย์ ศิริวรรณ หรือไพลิน ภรรยาของผมให้เดินทางไปแสดงภาพยนตร์เรื่อง "๑ ต่อเจ็ด" ที่ชุมทางหาดใหญ่ พร้อมกับส่งตั๋วเครื่องบินมาให้ ๑ ที่ เป็นการบังคับกลาย ๆ ถึงไงผมก็ยินยอมอยู่แล้วแม้จะไม่ได้ไปด้วยเพราะค่าเครื่องบินแพง ภาพยนตร์เรื่องนี้ฉายต้อนรับตรุษจีนที่โรงภาพยนตร์พัฒนาการ

เช้าตรู่วันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๐๔ ผมออกจากบ้านในตรอกศาลเจ้า-แซซิ้มไปเอารถที่ฝากไว้หน้าโรงเรียนอนุบาลฝั่งตรงข้าม เป็นรถเฟียตเล็ก สีกะปิ เป็นพาหนะพาเราทั้งสองคนเดินทางไปสู่ดอนเมือง

ถนนสายพหลโยธินเก่า ทอดเงาครึ้มไปด้วยต้นมะฮอกกานีเป็นระยะ ๆ สองข้างทางเวลา ๕.๐๐ นาฬิกาเศษ มีแสงไฟของรถ ที่สวนทางกับเราเป็นทิวแถว ถี่บ้าง...ห่างบ้าง และทันใดนั้นผมขนลุกซู่ขึ้นมาเฉย ๆ เมื่อได้ยินเสียงกระซิบข้างหูว่า **"ระวังรถชน"** ตัวเองพยายามคิดว่าเป็นอุปาทานของหัวใจอันวอกแวกของเราเองต่างหาก แต่ยิ่งใกล้เข้าไปเสียงกระซิบนั้นยิ่งย้ำหนักขึ้นถี่ขึ้นผมตัดสินใจหักพวงมาลัยรถจอดแอบข้างทาง เอาหัวรถบังต้นมะฮอกกานีต้นใหญ่ต้นหนึ่งไว้

ภรรยาผมยังถามว่า *"อ้าว จอดทำไม"* เดี๋ยวไปขึ้นเครื่องไม่ทัน ผมตอบว่า มีรถสวนมามาก ผมขอจอดสูบบุหรี่ ๑ มวนก่อนแล้วค่อยไป ทันถมเถ

ท่านเชื่อไหมครับ ทันใดนั้นมีรถบรรทุกถั่วงอกคันหนึ่งวิ่งข้ามฟากตรงเข้ามาชนส่วนท้ายของรถผมจนได้ ไฟท้ายรถกระเด็นหายไปเลย เจ้าของรถบรรทุกเป็นคนจีน ร้องแรกแหกกระเชอว่าเขาไม่ได้หลับใน ทางมันมืดเอง รถเลยวิ่งหลงทางมาชน

ผมบอกเขาว่าให้ตำรวจตัดสินดีกว่า คุณจะแก้ตัวยังไงกับผมคงไม่มีประโยชน์อันใดหรอก ในที่สุดเมื่อตำรวจมาถึงจดบันทึกอะไรต่อมิอะไรตามหน้าที่ของเขาเสร็จ เขาก็อนุญาตให้ผมไปส่งภรรยาผมที่สนามบินทันพอดี

ผมกลับมาที่สถานีตำรวจ เจอเจ้าของรถกระบะเขายอมรับผิด แล้วงัดเอาพระของขวัญของหลวงพ่อออกมาพนมมือเหนือหัว ปากก็พร่ำว่าหลวงพ่อช่วยแท้ ๆ เลยเจ้าประคุณเอ๊ย ถ้าคุณไม่จอดรถไว้ผมคงต้องประสานงากัน หลวงพ่อวัดปากน้ำช่วยชีวิตผมไว้จริง ๆ

ผมนิ่งตะลึงงัน ขนลุกขนชันไปทั้งตัว โอ้นี่เป็นเพราะบารมีของหลวงพ่อแท้ ๆ ที่ย้ำเตือนเหมือนอุปาทานให้ผมจอดรถก่อนอะไรจะเกิดขึ้น

จำเป็นไหมที่ผมจะต้องเอาพระของขวัญของหลวงพ่อในคอโชว์ให้เขาดู จำเป็นไหมจะต้องบอกให้เจ้าของรถคู่กรณี หรือนายร้อยเวรคนนั้นรู้ว่า ผมก็มีหลวงพ่อวัดปากน้ำคุ้มครองชีวิตผมเหมือนกัน

แต่จำเป็นที่สุด ในหัวใจของผมคือ ภาวนาถึงพระคุณหลวงพ่อทันที สัมมาอรหัง สัมมาอรหัง สัมมาอรหัง

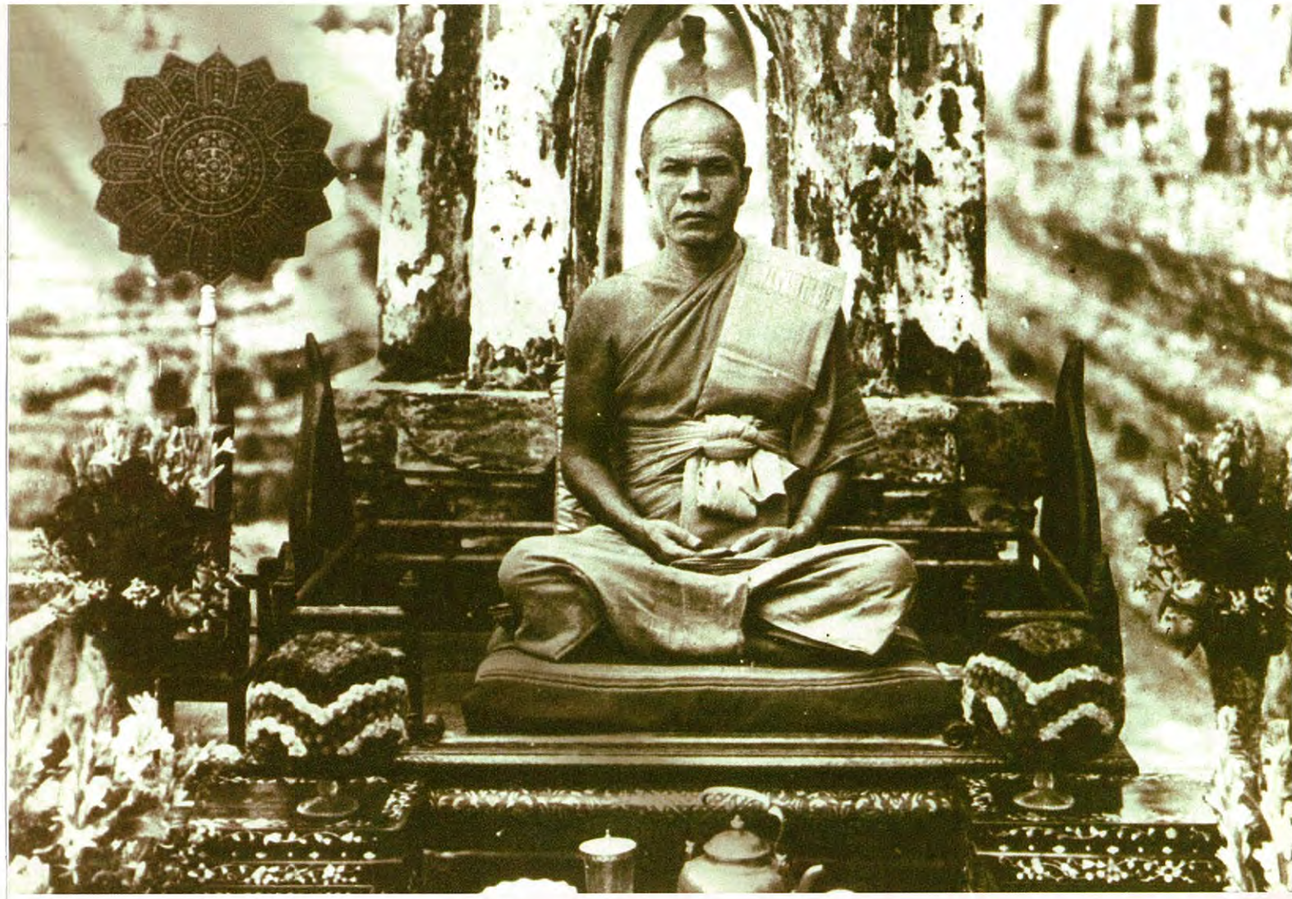

รูปหลวงพ่อบนหิ้งพระ

■ โดย ชาลี อินทรวิจิตร

คืนนั้นฟ้ามืด เสมือนผ้าดำผืนใหญ่มหึมาประดับประดาด้วยเกล็ดแก้วดารดาษที่แท้ก็คือ แสงวาววับของดวงดาวนั่นเอง เมื่อเด็ก ๆ ผมมักชอบตะกายขึ้นไปนอนบนเนินหญ้าแหงนหน้ามองท้องฟ้านับดาวเล่น แม้จะไม่เคยนับได้ครบถ้วน แต่ผมก็รู้ว่าตรงช่องว่างระหว่างดาวกับดาวนั้นเป็นช่วงที่มืดที่สุดของท้องฟ้า ดาวตกอยู่ทุกคืนแต่ท้องฟ้าไม่เคยหมดดาว

ดึกดื่นคืนเดียวกันนั้นเอง ผมแอบเข้านอนแต่หัวค่ำ เพราะกินยาแก้ไข้หวัดเข้าไป มีอาการง่วงสะลึมสะลือ ความอ่อนเพลียบวกแพ้อาการไข้ ทำให้ผมหลับสนิท ***"คุณชาลี ไฟไหม้บ้าน" "คุณชาลี ไฟไหม้ เร็ว ๆ เข้าไฟลุกข้างฝาบ้านแล้ว"*** เป็นเสียงผู้หญิงบ้านตรงข้ามตะโกนบอกสุดเสียง เหมือนมีมือมหายักษ์กระชากผมลงจากเตียงมายืนงงอยู่กลางห้อง ผมเงยหน้ามองขึ้นไปดูบนหิ้งพระ จึงรู้ว่าไฟไหม้หิ้งพระหมดแล้วกำลังลุกลามไปถึงฝาห้อง ไฟสะท้อนกระจกรูปหลวงพ่อวัดปากน้ำแวบเดียวนั้นผมกระโดดคว้าได้ทันที แต่รูปหลวงพ่ออีกองค์หนึ่งที่พี่สุรสิทธิ์มอบมาให้บูชาไหม้เป็นจุณไม่เหลือเลย

ที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก ก็คือรูปหลวงพ่ออยู่ในกรอบไม้ฉำฉาแท้ ๆ เหมือนถูกหลอมด้วยกรอบเพชร ไฟอันร้อนแรงไม่สามารถทำลายได้แม้สักนิดเดียว หิ้งไหม้หมดแล้ว ฝาบ้านกำลังจะไหม้ ตอนนี้ภรรยาผมพร้อมทั้งพวกข้างบ้านกรูขึ้นมาเอาน้ำสาด เอาผ้าห่มชุบน้ำเปียก ๆ มาฟาดไปที่ข้างฝาจนไฟค่อย ๆ มอดและดับลงในที่สุด...แต่อารมณ์ความตื่นเต้นและศรัทธา

ที่มีในองค์หลวงพ่อยังซู่ซ่าในสำนึกของผม ศรินทิพย์ ภรรยาผมร้องไห้ไปด้วย หัวเราะไปด้วยทั้งน้ำตา ร้องไห้เพราะตกใจกลัวผัวติดคุก ยังอยู่ในระหว่างกฎอัยการศึก จอมพล สฤษดิ์ท่านยิงเป้าเอาง่าย ๆ หัวเราะทั้งน้ำตาเพราะตำรวจไม่ระแคะระคายเลย เพื่อนบ้านใกล้เคียงช่วยกันดีเหลือเกิน

เหตุการณ์ผ่านมา ประมาณ ๑ ปี ช่วงนั้นผมกำลังสร้างภาพยนตร์เรื่อง ๗ พระกาฬอยู่ที่แหลมฟาน อ.ศรีราชา เพื่อนนักแสดงคนหนึ่งชื่อสมถวิล มุกดาประกร ภายหลังชีวิตการแสดงของเขาตกต่ำมาก เขาติดผงเป็นทาสยาเสพติด หลังจากที่โดนเพื่อนฝูงญาติมิตรทั้งปลอบทั้งขู่ว่า ถ้าไม่เลิกอนาคตดับแน่ หนังก็จะไม่ได้แสดง ละครก็ปิดโรงไปหมดแล้วจะทำมาหากินอะไร เขาหายไปพักหนึ่งปรากฏว่าไปบวชที่วัดแห่งหนึ่ง วัดนี้มีดาราและคนกรุงเทพฯ ขึ้นมาก (ขอสงวนชื่อวัดไว้ก่อน) หลวงพ่อองค์นั้นบอกกับเขาว่า ถ้าบวชครบ ๗ วันอาจจะเลิกก็ได้หรือไม่เลิกก็ได้ถ้าใจไม่แข็งพอ แต่ถ้าบวชครบ ๑ เดือนเลิกได้เด็ดขาด สมถวิลเองบอกว่า ตั้งใจบวชตลอดไปเพื่อจะเลิกเด็ดขาด *"แต่ฉันบวชได้แค่ ๓ วันก็แหกผ้าเหลืองสึกออกมาสูบอีก"* ผมตะคอกเขา สมถวิลปล่อยโฮ ร้องไห้ออกมา เขาสารภาพกับผมว่า...

คืนฟ้ามืดคืนนั้นเขาจำได้ เขาเดินจงกรมไปรอบวัดเพื่อต้องการให้ร่างกายเหน็ดเหนื่อยจะได้ลืมและตัดความอยากออกไป แค่ ๓ วันเท่านั้น เขาจะกลับไปสูบอีกไม่ได้ เขาต้องอดทนให้ผ่าน ๗ วันให้ได้ และจะผ่านไปจนถึงเดือน เพื่อจะได้เลิกเด็ดขาด เขากะจะเดินอีก ๓ รอบแล้วจะไปอาบน้ำ กินยา แล้วนอน เขาเดินเรื่อยเปื่อยไปจนถึงกุฏิแม่ชีพราหมณ์หน้าตาดีคนหนึ่งชีวิตครอบครัวคงจะมีปัญหาจึงมาบวชชีพราหมณ์ เพิ่งมาบวชได้ ๒ วันเท่านั้น กุฏิแม่ชีพราหมณ์คนนี้อยู่นอกเขตวัด-เขตถ้ำ สมถวิลเล่าไปน้ำตาซึม กรามทั้งสองข้างถูกกัดจนเส้นคอปูดโปนเพื่อจะระงับอารมณ์เครียด

"หง่า เชื่อไหม" เขาเรียกชื่อเดิมผม

"หลวงพ่อองค์นั้นกำลังปล้ำแม่ชีพราหมณ์คนสวย มีตัดพ้อต่อว่า มีลงไม้ลงมือเหมือนเคยเป็นคู่ขามาก่อน"

เราถอยหลังออกมาจากที่ตรงนั้น เราเหมือนคนบ้าหนีเสือปะจระเข้ คืนนั้นเองที่อั๊วสึก สึกแม่งมันที่ต้นโพธิ์เลย แล้วอั๊วก็หนีมาหาแกนี่แหละ เสื้อผ้าชุดเดียวนี้เท่าที่มี ที่สุดของที่สุดผมก็ปลอบใจเขาแล้วหาบทให้เขาแสดงเป็นเจ้าพ่ออิทธิพลในเรื่องนี้ ผมสั่งให้ธุรกิจไปหาเสื้อผ้าดี ๆ ให้เหมาะสมมาให้เขาแต่งเข้าฉาก สมถวิลเล่นหนังเรื่องสุดท้ายคือ ๗ พระกาฬแล้วก็หายสาบสูญไปอีกไม่เคยเจอกันจนทุกวันนี้

เรื่องของเขาจบลงแล้วแต่เรื่องราวของผมยังไม่จบ ผมทบทวนย้อนความไปถึงวันที่ไฟไหม้บนหิ้งพระ อนิจจา พระปาราชิกองค์นี้เอง ที่พี่สุรสิทธิ์มอบรูปมาให้ผมไปบูชาไปตั้งคู่กับรูปหลวงพ่อไม่พ้นถึง ๗ วัน ไฟก็ไหม้หิ้งพระรูปพระปาราชิกองค์นั้น ไหม้เป็นจุณมหาจุณแต่รูปหลวงพ่อผู้บริสุทธิ์ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา เพียบพร้อมด้วยมรรค ๘ หลวงพ่อผู้สำเร็จสุดยอดด้วยธรรมกาย พระปาราชิกองค์นั้นบังอาจมาร่วมหิ้งเดียวกันได้ ฉันใด

ทุกอย่างในโลกนี้ มีสองด้านเสมอ ขวา-ซ้าย-จน-มี-ดี-ชั่ว มีทั้งมืดและสว่าง แต่ความลำบากมันอยู่ที่ว่าคนยังไม่รู้จักอะไรคือความมืด อะไรคือความสว่าง เมื่อเรารู้ความสว่างอยู่ที่ไหนเราก็เดินไปสู่ที่นั้น ความมืดก็จะปลายนาการไปชั่วกัลปาวสาน เมื่อเรามีหลวงพ่อเป็นที่ยึดเหนี่ยว เป็นแสงสว่างของเราแล้ว ทำไมเล่าเราจะต้องไปแสวงหาความมืดมาสู่ชีวิตเราโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ *"ทรายเหลือบสี ก็เพราะอาศัยแสงของตะวันสาดส่องต่างหาก สิ้นแสงตะวันทรายก็ไร้สี"*

ขอชีวิตนี้จงมีหลวงพ่อเป็นที่พึ่งเถิด สัมมาอรหัง สัมมาอรหัง สัมมาอรหัง

- - - - - - - - - - - - - - - -

อภินิหาร ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

โดย ประมวล อิทธิกุล

ดิฉันยังไม่เคยเขียนเรื่องหรือบทความใด ๆ เลยในชีวิตแต่มีเหตุจูงใจให้ดิฉันอยากเขียนเรื่องเกี่ยวกับอภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำขึ้นมา ก็เพราะวันหนึ่งคุณพี่ตรีธา เนียมขำมาปรารภกับดิฉันว่า

"พี่รู้สึกว่าเวลาของพี่เหลือน้อยเต็มที ถ้าพี่สามารถจะทำอะไรที่เป็นการเผยแพร่ความสำคัญอภินิหาร หรือบารมีของหลวงพ่อแล้วพี่จะทำทุกอย่าง"

ศรัทธาของคุณพี่ตรีธาทำให้ดิฉันเกิดความคิดว่า เราก็ได้พบอภินิหารของหลวงพ่อด้วยตนเองตั้งหลายครั้ง ทั้งยังเมตตาช่วยชีวิตไว้แล้วทำไมเราจึงไม่พยายามทำอย่างคุณพี่ตรีธาบ้าง ถึงจะได้เพียงหนึ่งในหมื่นของคุณพี่ตรีธาก็ยังดี และเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดกับดิฉันทั้งสิ้น

ดิฉันเป็นชาวธนบุรี บ้านอยู่ใกล้วัดปากน้ำ แต่ไม่เคยรู้จักและไม่เคยไปที่นั่นด้วย ดิฉันเรียนที่โรงเรียนซางตาครูส คอนแวนต์ ซึ่งเป็นโรงเรียนคริสตังจึงไม่ค่อยสนใจในพุทธศาสนา จนสวดมนต์ก็แทบจะไม่เป็น เป็นคน "อ่อนวัด" มาเรื่อยกระทั่งแก่ตัวลง คิดแล้วน่าเสียดายยิ่งนัก

ต่อมา เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐ สามีของดิฉันถึงแก่กรรมทิ้งภาระและปัญหาหนัก ๆ ไว้ให้ดิฉันเหลือตัวคนเดียว ลูกสองคนก็ยังเล็กอยู่ ความวุ่นวายทั้งหลายแหล่ ทำให้ดิฉันกลายเป็นคนคิดมาก เกิดความกังวลต่าง ๆ นานา ทั้งโรคภัยไข้เจ็บพลอยผสมเข้ามาอีก เลยทำให้ทุกข์หนักยิ่งขึ้น

วันหนึ่ง มีเพื่อนมาเยี่ยม ดิฉันจึงระบายความทุกข์ให้เขาฟัง เขาก็ดี แนะนำว่า

"ไปหาพี่ตรีธาที่วัดปากน้ำกันดีกว่า ไปเล่าเรื่องให้ท่านฟัง ท่านคงจะช่วยขจัดทุกข์ แล้วก็เลยขอให้ท่านตรวจดวงชะตาเสียด้วย"

ดิฉันค่อยสบายใจรีบไปหาพี่ตรีธากับเพื่อนในวันนั้นเอง เมื่อแจ้งความประสงค์ให้ท่านทราบแล้ว พี่ตรีธากลับจ้องหน้าดิฉัน ทักขึ้นว่า

"ทำไมมาหาช้านัก"

"ดิฉันยังไม่เคยรู้จักวัดนี้เลย เพิ่งทราบก็รีบมาทันที" ดิฉันตอบ

พี่ตรีธาให้ดิฉันจดเรื่องราวที่ขอให้เธอช่วยเรียบร้อยแล้ว ก็นัดให้ดิฉันไปในวันรุ่งขึ้น

ปรากฏว่าเมื่อพบพี่ตรีธาอีกครั้ง พี่ตรีธากลับไม่สนใจในเรื่องเมื่อวานนี้ พูดว่า

"ที่พี่บอกคุณว่ามาช้า ก็เพราะเวลานี้คุณกำลังมีเคราะห์อย่างแรง พี่มองเห็นคุณนอนอยู่โรงพยาบาล มาบวชอยู่ที่วัดนี้สัก ๗ วันนะ"

เพราะความที่ไม่คิดเรื่องบวชมาก่อน จึงเกิดลังเล ด้วยเป็นห่วงลูก และห่วงบ้าน ไม่มีผู้ใหญ่ช่วยดูแล เหลือแต่เด็ก ๆ ทั้งนั้น เลยบ่ายเบี่ยง (เพิ่งมาทราบตอนหลังว่า ถ้าไม่บวชในครั้งนี้มีเคราะห์อาจถึงตายได้)

"ถ้าไม่สะดวกในการเข้าบวชที่วัดตั้ง ๗ วัน จะขอแก้ทำอย่างอื่นได้ไหมคะ" ดิฉันถามอย่างเกรงใจ

พี่ตรีธาอธิบายว่า *"คิดดูก็แล้วกัน ตัวคุณก็เหลือคนเดียว ถ้ามาบวช ๗ วัน เท่ากับตายจากลูกไปเจ็ดวันเท่านั้น กับตายไปเลย คุณจะเลือกเอาอย่างไหน ซึ่งถ้าคุณตายไปจริง ๆ ก็จะไม่มีใครไปดูแลลูกคุณเลยนะ"*

ดิฉันกลับมาเล่าให้ลูก ๆ ฟัง ลูกกลัวแม่จะตายจึงให้แม่รีบไปบวชโดยไม่ต้องห่วง เขาอยู่กันตามลำพังเองได้ ดิฉันจึงตัดสินใจบวช ลางานพักร้อน ๗ วัน ชวนเพื่อนอีก ๒ คนบวชพร้อมกัน คือ คุณวนิดา ศรีพิพัฒน์ และคุณทัศนีย์ ศรีอำไพ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนสอนคนตาบอด

เราเริ่มบวชตั้งแต่วันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๒๐ และลาสิกขาวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๒๐ การบวชนั้นเราต้องรักษาศีลแปด พอเวลา ๑๘.๓๐ - ๑๙.๓๐ น. ไปนั่งสมาธิที่โบสถ์บ้าง ที่โรงเรียนสอนธรรมบ้าง หลังจากเลิกนั่งสมาธิแล้ว เราจะไปเก็บดอกพิกุลรอบ ๆ โบสถ์ถวายหลวงพ่อเป็นประจำทุกคืนก่อนนอน ถึงวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันสุดท้าย รุ่งขึ้นก็เตรียมตัวไปหาท่านเจ้าคุณพระธรรมธีรราชมหามุนีเจ้าอาวาส เพื่อกราบลาสิกขา ขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายท่านไปทำวัตรในโบสถ์ เรามีเวลาว่างจึงไปเก็บดอกพิกุลกันก่อน กะว่าจะไปถวายหลวงพ่อตอนกลางคืนเช่นเคย

คืนนั้น เรานั่งสมาธิเลิกราว ๑๙.๓๐ น. เกิดฝนตกหนัก ดิฉันปรึกษากับเพื่อนว่าควรจะไปกราบหลวงพ่อบนหอหรือไม่ เพราะฝนตกมากเหลือเกิน เพื่อนไม่ยอมล้มความตั้งใจ ตกลงไปด้วยกันสองคน (เพื่อนคนหนึ่งลาสิกขาไปก่อน ๑ วันแล้ว) ดิฉันกับคุณวนิดา ศรีพิพัฒน์ ตามปกติบนหอหลวงพ่อจะมีคนไปกราบท่านตั้งแต่เช้าจนดึก แต่วันนั้นอาจเป็นเพราะฝนตกหนักก็ได้ จึงมีเพียงคนทำความสะอาดนั่งทำความสะอาดกระถางธูปอยู่ห่างจากสวิตซ์ไฟฟ้ามาก และชายคนหนึ่งนั่งสมาธิอยู่บริเวณหน้าศพหลวงพ่อ ไฟฟ้าบนหอมีอยู่ทั้งหมดราว ๑๕ ดวง เห็นเปิดไว้ดวงเดียวตรงหน้ารูปเหมือนหลวงพ่อ ดิฉันเกิดกลัวความมืดขึ้นมา กำลังคิดอยู่ในใจว่า ทำไมจึงเปิดไฟเพียงดวงเดียวมืดจัง ทันใดนั้นเอง ไฟฟ้าตรงหน้าดิฉันก็สว่างจ้าขึ้น ๑ ดวง แล้วต่อไปไฟตรงรูปเหมือนสมเด็จป๋าวัดโพธิ์ ก็สว่างขึ้นอีก ๑ ดวง ดิฉันตกใจรีบหันไปถามเพื่อนว่าทำไมไฟถึงเปิดเองได้ เพียงเราคิดอยู่ในใจว่าทำไมจึงมืดเท่านั้นเอง หลวงพ่อท่านเมตตาเลยเปิดไฟให้สว่างแก่เราหรือ ที่น่าประหลาดอีกก็คือไฟฟ้าเปิดได้เองทีละดวง ๆ จนครบ ๑๕ ดวง สว่างไสวไปทั่วหอ ดิฉันก้มมองดูที่สวิตซ์ไฟซึ่งเป็นแผงอยู่ตรงบันได ก็ไม่เห็นใครอยู่ที่นั่นเลยสักคน เรารู้สึกซู่ซ่าไปหมดทั้งตัวและเกิดความเลื่อมใสในอภินิหารของท่าน ก้มลงกราบด้วยความปีติ

รุ่งขึ้น ดิฉันไปเล่าเรื่องนี้ให้พี่ตรีธาทราบ พี่ตรีธาหัวเราะแล้วว่า *"นี่แหละ เพราะคุณมวลไม่ค่อยเชื่อถืออะไร หลวงพ่อท่านจึงแสดงอภินิหารให้ดูล่ะ แล้วคุณจะต้องเจอดี ๆ อีก"*

ดิฉันไม่ได้ซักพี่ตรีธาต่อว่า ที่ว่าดี ๆ คืออะไร เพราะถ้ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นกับเรา พี่ตรีธาจะบอกให้ทราบล่วงหน้าโดยไม่ทันต้องถาม แต่ไม่มีเรื่องก็จะยังไม่พูด

ต่อมาถึงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๒๐ (เดือนเดียวกับที่ไปบวช) เวลาประมาณ ๖.๓๐ น. ดิฉันขับรถไปส่งลูกชายที่โรงเรียนเตรียมอุดมจากบ้านสำโรงมาถึงหน้าโรงแรมดุสิตธานี พอดีรถติดไฟเหลือง ดิฉันจึงหยุดรถไม่กล้าฝ่าไฟแดง มีรถสิบล้อขับตามหลังมาและไม่ยอมหยุดเขาคงจะคิดว่าดิฉันคงไม่หยุดด้วย จึงชนท้ายรถดิฉันอย่างเต็มแรง รถกระเด็นไปอยู่คนละช่อง พอรู้สึกตัวดิฉันนึกถึงหลวงพ่อทันที มือกำหลวงพ่อที่ห้อยคออยู่ อธิษฐานให้ช่วยลูกด้วย ที่ไม่คอหักก็เป็นบุญแล้ว ขอให้ช่วยลูกต่อไปอีกเถอะ ให้ลูกได้พูดกับเจ้าของรถให้เขายอมชดใช้ค่าเสียหายแก่ลูกด้วย เมื่อดิฉันไปพบกับคนขับรถสิบล้อเขาก็พูดด้วยดีและขอให้เราเลื่อนรถแอบไปข้างถนนก่อน และไม่ต้องแจ้งตำรวจ ดิฉันหลงเชื่อจึงขับรถตามเขาไป แต่แล้วเหตุการณ์กลับผิดคาด คนขับรถได้ขับหนีไปอย่างเร็ว ดิฉันจึงตัดสินใจขับตามติดไปทันกันที่สี่แยกเพราะติดไฟแดงสามย่าน ดิฉันถามเขาว่าทำไมไม่หยุดรถ เขาแก้ตัวว่าจะรีบไปส่งของปากคลองตลาด เพราะใกล้หมดเวลาแล้ว รถบรรทุกจะวิ่งไม่ได้ ดิฉันเลยขับตามไปถึงปากคลองตลาด และต้องรอเจ้าของรถอีกนาน ระหว่างนั้นใจคอไม่สู้ดี เกรง

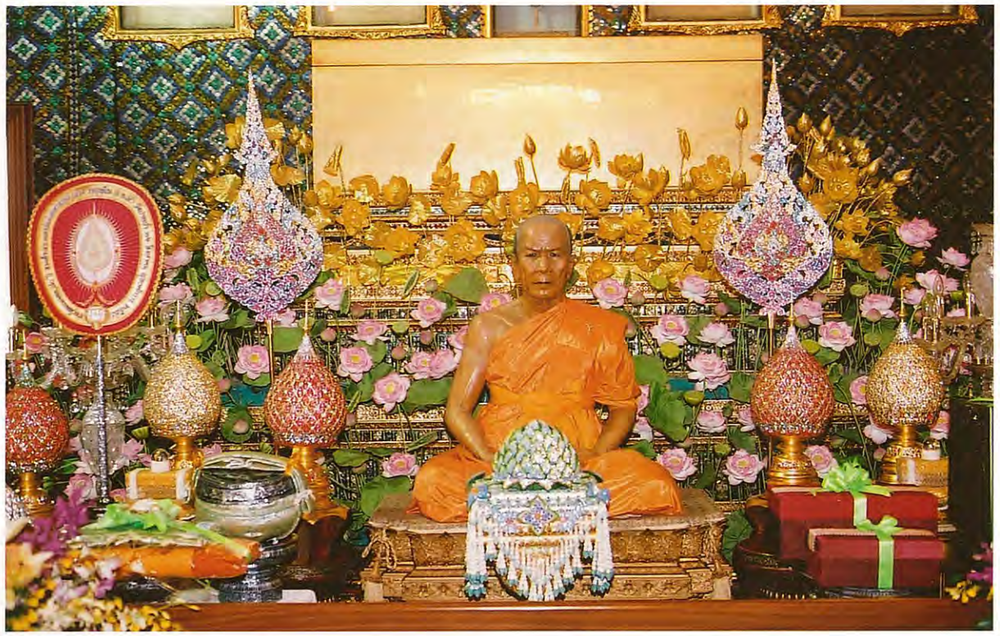

เขาจะงอแง ไม่ยอมรับผิด ครั้นพบเข้าจริง ๆ เขาก็กลับพูดจาดีตกลงยินยอมชดใช้ค่าเสียหายและให้เงินค่าซ่อมรถทันทีตั้งหลายพันบาท เป็นที่น่าอัศจรรย์มากเพราะการที่เราไม่ได้แจ้งความไว้ก่อนก็เป็นโอกาสที่เขาจะบิดพลิ้วได้ง่าย ด้วยแรงอธิษฐานขอบารมีหลวงพ่อช่วยลูกแท้ ๆ จึงได้เงินค่าซ่อมรถโดยง่ายดาย

พอจบเรื่องรถชน ดิฉันนึกถึงพี่ตรีธา รีบโทรศัพท์รายงานให้ทราบว่าหลวงพ่อได้ช่วยดิฉันและลูกอีกแล้ว เราไม่ได้รับบาดเจ็บเลยดูลักษณะการชนแล้ว ไม่คอเคล็ดก็หน้าอกจะต้องกระแทกกับพวงมาลัย ดิฉันเลยถือโอกาสเรียนถามพี่ตรีธาอีกว่าจะหมดเคราะห์หรือยัง พี่ตรีธาช่วยตรวจให้แล้วบอกมาภายหลังว่า ยังไม่หมดเคราะห์ทีเดียว ให้ระวังการเดินทางไกลภายใน ๓ เดือน ดิฉันนัดกับเพื่อนจะไปนมัสการหลวงพ่อกัสสปมุนีที่ระยอง ก็ต้องเลื่อนกำหนดไป

จากการไปบวชชี ๗ วันนี้ มีผู้ถามดิฉันว่าเหตุใดพระวัดนี้จึงไม่ออกบิณฑบาต ดิฉันจึงเรียนถามพี่ตรีธาอีก ก็ได้ความว่าหลวงพ่อท่านเคยได้รับความยากลำบากในการออกบิณฑบาต ได้อาหารพอฉันบ้าง ไม่พอฉันบ้าง ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการศึกษาเล่าเรียนและปฏิบัติธรรม เพราะชีวิตคนเราต้องการอาหาร หากขาดอาหารแล้วความเดือดร้อนกระวนกระวายย่อมเกิดขึ้น ไม่มีกำลังใจที่จะเล่าเรียนศึกษาต่อไป หลวงพ่อท่านปรารถนาส่งเสริมให้พระภิกษุสามเณร นักบวชทั้งหลายได้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนทั้งด้านพระปริยัติธรรมและปฏิบัติธรรมเพื่อสืบต่ออายุพระศาสนา ดังนั้น หลวงพ่อท่านจึงได้จัดให้มีการทำอาหารเลี้ยงพระภิกษุ สามเณร และแม่ชี ตลอดจนผู้ปฏิบัติธรรมขึ้น โดยอาศัยแรงศรัทธาจากประชาชนทั้งหลายซึ่งจะร่วมกันบริจาคเป็นทุนทรัพย์สำหรับค่าภัตตาหารบ้าง บริจาคเป็นข้าวสาร หรือสิ่งของต่าง ๆ บ้าง ซึ่งการดำเนินงานเช่นนี้ หลวงพ่อท่านได้ริเริ่มมาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลาถึง ๖๐ ปีเศษแล้ว

โครงการเลี้ยงอาหารเพื่อบำรุงกำลังในการเผยแผ่ธรรม การสอนธรรม และการปฏิบัติธรรมของหลวงพ่อนี้ เปรียบเสมือนเป็นเส้นเลือดใหญ่ของวัด ทำให้หลวงพ่อท่านสามารถสร้างโครงการต่าง ๆ ต่อเนื่องได้อีกหลายโครงการ เช่น โครงการสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรม โครงการสร้างหอเจริญวิปัสสนา และโครงการสร้างเสนาสนะสำหรับพระสงฆ์และแม่ชี เป็นต้น โดยเฉพาะเรื่องของการเลี้ยงอาหารนั้น เมื่อขณะที่ดิฉันบวชมีภิกษุ สามเณร แม่ชี ผู้รักษาศีลและศิษย์วัด จำนวนถึง ๖๓๕ คน แม่ชีจะประกอบอาหารถวายพระตอนเช้าด้วยข้าวต้ม และในตอนเพลก็จะเป็นอาหารหลายอย่าง สุดแต่กำลังปัจจัยค่าภัตตาหารที่เจ้าภาพศรัทธาบริจาค ถ้าปรารถนาจะให้แม่ชีประกอบอาหารพิเศษ ก็มอบปัจจัยค่าอาหารพอสมควรแก่อาหารนั้น ๆ การถวายปัจจัยเป็นค่าภัตตาหารเลี้ยงพระภิกษุ สามเณร ฯลฯ นั้น ผู้ใดศรัทธามากน้อยเท่าใดไม่จำกัดทั้งสิ้น เพราะวัดเปิดโอกาสให้ผู้เคารพหลวงพ่อได้บำเพ็ญกุศลในพระพุทธศาสนาโดยบริจาคทรัพย์เป็นทานตามฐานะ และช่วยส่งเสริมให้ความสะดวกแก่ผู้ปรารถนาจะบำเพ็ญกุศลให้มากยิ่งขึ้น จึงนอกจากจะถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุ สามเณร แม่ชี ฯลฯ เป็นประจำแล้ว ก็ยังให้จัดเลี้ยงอาหารแก่ผู้มาปฏิบัติธรรมและรักษาอุโบสถในวันพระอีกด้วย

ดิฉันมีความเห็นพ้องด้วยอย่างยิ่งกับคำที่พี่ตรีธาบอกว่า หลวงพ่อท่านฝากมรดกทางธรรมไว้ให้แก่เราชาวพุทธทั้งหลายในรุ่นหลัง และขอร้องให้ช่วยกันรักษา เพราะโครงการต่าง ๆ ของหลวงพ่อจะสามารถดำเนินไปได้เต็มตามโครงการและยั่งยืนมั่นคงชั่วกาลนาน ก็ย่อมจะต้องอาศัยกำลังและหลักประกันในการบำรุงรักษา หรือซ่อมแซมปฏิสังขรณ์เพื่อไม่ให้งานนั้น ๆ ต้องเริ่มต้นกันใหม่และเสื่อมโทรมไปในภายภาคหน้า หลักประกันนั้นก็คือ การช่วยกันสนับสนุนและส่งเสริม "มูลนิธิหลวงพ่อวัดปากน้ำ" โดยการจัดสร้างพระผงธรรมขันธ์ของหลวงพ่อบรรจุไว้ที่ศูนย์ธรรมกาย หอเจริญวิปัสสนา แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี ประหยัด วรณี สุนทรเวช วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ แม้เพียงท่านจะบรรจุสัก ๑ องค์ ก็เท่ากับได้มีส่วนช่วยรักษามรดกของหลวงพ่อให้ดำรงอยู่อย่างมั่นคง เพราะว่าดอกผลที่เกิดจากมูลนิธินี้จะเป็นหลักประกันอันมั่นคงในการดำเนินงานตามโครงการต่าง ๆ ให้อยู่ได้ตลอดไป และส่วนหนึ่งจะเป็นการบำรุงรักษา ปฏิสังขรณ์อาคาร ถาวรวัตถุต่าง ๆ ที่สร้างไว้แล้วให้คงสภาพเดิมเพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาธรรมและปฏิบัติธรรมในอนาคต นับว่าเป็นสาธารณประโยชน์อันยิ่งใหญ่ การที่เรามีส่วนร่วมในการดำเนินโครงการนี้ย่อมจะได้ผลบุญเป็นสิ่งตอบแทนทุกเวลาและทุกโอกาส ทั้งปัจจุบันและอนาคต ดิฉันซาบซึ้งในคำกล่าวชี้แจง เพราะตนเองได้เห็นผลงานของวัด ได้ยินและได้ฟังตลอดมา

หลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านมรณภาพตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๒ จนถึงทุกวันนี้เป็นเวลา ๑๙ ปีแล้ว มีผู้คนเคารพเลื่อมใสศรัทธาหลวงพ่อมากมาย มีผู้มาสวดอภิธรรมถวายหลวงพ่อบนหอสังเวชนียม์งคลเทพนิรมิตเสมอ บางคืนมีเจ้าภาพถึง ๙ คน ซึ่งดิฉันไม่เคยพบเห็นว่าการสวดอภิธรรมนั้นจะมีการสวดกันได้ทุกเวลาเช่นที่วัดปากน้ำนี้ ครั้นเมื่อสอบถามพี่ตรีธาแล้วก็ได้ทราบอีกว่า การสวดอภิธรรมถวายกุศลหลวงพ่อได้ทุกเวลาตั้งแต่เช้าจนถึงกลางคืนนั้นเป็นเพราะมีเจ้าภาพมากรายด้วยกัน แต่ละท่านก็จองวันเวลาสวดอภิธรรมไว้กับเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ของวัด บางท่านอยู่ไกลในต่างจังหวัด เมื่อมีโอกาสมากราบถวายสักการะหลวงพ่อก็เลยสวดอภิธรรมถวายก็มี หรือบางท่านตั้งใจมาจากบ้านจะสวดอภิธรรมถวายแต่เมื่อมาถึงวัดปรากฏว่าเวลาที่ต้องการนั้นมีผู้จองเป็นเจ้าภาพเสียแล้วก็จำต้องเลื่อนเวลาออกไปดังนี้ การเป็นเจ้าภาพสวดอภิธรรมถวายจึงทำได้ตามโอกาสและกาลเวลาที่เจ้าภาพจะเสนอความต้องการ เราจึงได้ยินเสียงพระท่านสวดอภิธรรมบนหอสังเวชนียม์งคลเทพนิรมิตที่ประดิษฐานศพหลวงพ่ออยู่ตลอดเวลา นอกจากการบำเพ็ญกุศลสวดอภิธรรมถวายหลวงพ่อแล้ว ประชาชนจากที่ต่าง ๆ ทั้งไทย จีน และชาวต่างประเทศซึ่งขึ้นกราบไหว้ถวายสักการะหลวงพ่อแต่ละวันนั้น มีสภาพเหมือนวัดกำลังมีงานประจำปี ยิ่งเป็นวันหยุดราชการ เสาร์ อาทิตย์ หรือเทศกาลประจำปีด้วยแล้วบริเวณวัดปากน้ำดูแคบลงถนัดใจ นอกจากนี้การบำเพ็ญกุศลในกรณีต่าง ๆ ประชาชนก็มีศรัทธาอยู่เนือง ๆ ด้วยศรัทธาจากประชาชนทำให้วัดสามารถสร้างศาลาการเปรียญสวยงามขนาดใหญ่ ๒ ชั้น ใช้เป็นที่บำเพ็ญกุศลถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุสามเณร และแสดงพระธรรมเทศนาแก่พุทธศาสนิกชนทั่วไป ทั้งยังใช้เป็นศาลาอเนกประสงค์ได้อีกด้วย ศาลาการเปรียญหลังนี้เป็นสถานที่

ดำเนินงานตามโครงการหนึ่งของหลวงพ่อนอกจากนั้น คุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี และคุณวรณี สุนทรเวช ก็ยังได้ศรัทธาบริจาคทรัพย์สร้างหอเจริญวิปัสสนาเพื่อประโยชน์ต่อการส่งเสริมและเผยแผ่วิชาธรรมกายของหลวงพ่อ ให้เป็นศาสนสมบัติของวัดปากน้ำอีก ๑ หลัง และได้เปิดใช้เป็นสถานที่สอนวิชาธรรมกายแก่ภิกษุ สามเณร และผู้สนใจอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย ซึ่งดิฉันก็พลอยได้มีบุญได้ฟังเสียงหลวงพ่อท่านสอน ราวกับว่าท่านยังมีชีวิตอยู่และได้มานั่งสอนอยู่ ณ ที่นั้นด้วย นับว่าเป็นบุญอันยิ่งใหญ่และเพิ่มพูนความปีติยินดีอย่างล้นพ้น ทั้งขออนุโมทนาอย่างยิ่งต่อท่านสานุศิษย์ของหลวงพ่อที่สามารถบันทึกเสียงของหลวงพ่อไว้ ด้วยปรารถนาจะให้เป็นประโยชน์อันใหญ่ยิ่งต่อพระพุทธศาสนาทั้งในปัจจุบันและอนาคต

นอกจากโครงการส่งเสริมและเผยแผ่วิชาธรรมกายของหลวงพ่อแล้ว ดิฉันได้ทราบว่าการก่อสร้างถาวรวัตถุเพื่อประโยชน์ต่อชาวพุทธทั้งหลายนั้น ยังไม่เต็มตามโครงการที่หลวงพ่อวางไว้ตั้งแต่ท่านยังดำรงชีพอยู่ การก่อสร้างตึก "วิเศษธรรมกาย" ในขณะนี้เป็นผลงานโครงการหนึ่งที่บรรดาสานุศิษย์ผู้เคารพหลวงพ่อ ได้ร่วมใจ ร่วมพลังสามัคคีกันบริจาคทรัพย์สร้างเพื่อจะใช้เป็นห้องสมุดและพิพิธภัณฑ์ต่อไป

ดิฉันได้เห็นแล้วว่า วัดนี้เป็นที่ "คลายทุกข์" จริง ๆ มีผู้กล่าวว่า คนไปวัดมักมีทุกข์กันทั้งนั้น ซึ่งดิฉันคิดว่าไม่จำเป็นต้องมีทุกข์ก็ไปได้ เช่น ไปศึกษาวิชาธรรมกายของหลวงพ่อเพื่อช่วยตัวเองให้พ้นทุกข์หากจะมีขึ้นในวันข้างหน้า เพราะคนเรานั้นจะไม่มีทุกข์เสียเลยคงจะเป็นไปไม่ได้ พระพุทธเจ้ายังได้ทรงตรัสสอนไว้ว่า ต้นเหตุแห่งทุกข์นั้นมีมากมายหลายประการ การบำเพ็ญทาน รักษาศีลและภาวนา เป็นทางช่วยให้เราพ้นทุกข์ได้ และการที่เราจะปฏิบัติตนให้เป็นไปตามคำสอนนั้น ไม่มีที่ใดดีไปกว่า "วัด" และถ้าเราเข้าวัดเสียแต่เมื่อร่างกาย สติปัญญา ความสามารถยังไม่ชำรุดทรุดโทรม เราก็ยังสามารถได้ช่วยทะนุบำรุงพระพุทธศาสนาตามสติปัญญา กำลังความสามารถ สมกับที่เกิดมาเป็นคนไทยและเป็นชาวพุทธที่แท้จริง อย่าให้เป็นอย่างคำพังเพยที่กล่าวไว้ว่า "เจอไม้งามเมื่อยามขวานบิ่น" ไม่มีผู้ใดจะพ้นวัดไปได้ ถ้าไม่เข้าวัดเมื่อมีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย แต่เมื่อเราตายเขาก็ต้องหามเข้าวัดอย่างไม่ต้องสงสัย

เดี๋ยวนี้ดิฉันเปลี่ยนจากผู้ "อ่อนวัด" มาเป็นพุทธมามกะที่เคร่งครัดขึ้น โดยไปวัดเพื่อฟังธรรม และฝึกสมาธิทุกวันอาทิตย์แทบไม่ขาดเลย ผู้คนที่มาปฏิบัติธรรมตามคำสอนของหลวงพ่อในวันเสาร์และอาทิตย์มีจำนวนมากมาย บ้างก็ไปวัดเพื่อบำเพ็ญกุศลถวายหลวงพ่อ บ้างก็ทำบุญเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ตัวเองและครอบครัว บ้างก็ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับบิดามารดา และบุรพชน หรือผู้มีพระคุณหรือบางทีก็ทำบุญเพื่อขอบารมีหลวงพ่อ ให้ช่วยรักษาโรคภัยไข้เจ็บที่เป็นอยู่ วัดนี้ไม่มีการขอให้บริจาค เวลาเมื่อดิฉันบวชอยู่มีผู้ถามว่าต้องเสียเงินค่าใช้จ่ายเท่าใด ดิฉันไม่เคยเสียโดยการบังคับหรือขอร้อง ก็ได้บอกไปว่าแล้วแต่ศรัทธา ถ้าไม่มีก็ไม่ต้องให้ นอกจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายซึ่งจำเป็นให้ถูกระเบียบแบบแผนเท่านั้น รูปเหมือนหลวงพ่อเหรียญ พระผงธรรมขันธ์ น้ำเต้าหรือภาพของหลวงพ่อ ผู้ใดประสงค์จะนำไปสักการบูชา ก็มาหาเช่าได้จากสำนักงานประชาสัมพันธ์ของวัด ไม่มีผู้ใดไปเร่ร่อนจำหน่ายที่ใดทั้งสิ้น ประชาชนผู้เคารพหลวงพ่อจะหลั่งไหลมาเองทุกวันไม่ขาดสาย นี่คืออภินิหารและบารมีของหลวงพ่อที่ทำให้ดิฉันและผู้อื่นรู้แจ้งเห็นจริงทุกประการ

ด้วยกุศลเจตนาของดิฉัน ที่ได้เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับบารมีของหลวงพ่อนี้ ปรารถนาให้เป็นวิทยาทานแก่ท่านผู้อ่านได้มีความรู้ความเข้าใจในบารมีอันศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อยิ่งขึ้น หากจะมีข้อความใดที่ขาดตกบกพร่องประการใด ดิฉันขอประทานอภัยต่อท่านผู้อ่านด้วย และถ้าหากข้อความนี้เกิดประโยชน์สมเจตนา ก็ขอน้อมอุทิศกุศลทั้งหมดถวายแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระมงคลเทพมุนี อันเป็นที่พึ่งอย่างประเสริฐของเราท่านทั้งหลายด้วย

เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ฟังพระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์บนหอหลวงพ่อ

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ กำลังจุดธูปเทียนบูชาหลวงพ่อวัดปากน้ำ

บนหอเจริญวิปัสสนา สถานที่ปฏิบัติธรรมที่หลวงพ่อวัดปากน้ำเคยบอกไว้ว่า ***ณ ที่แห่งนี้คือศูนย์จักรพรรดิ***

อานุภาพแห่งธรรมกาย บอกเหตุล่วงหน้าได้จริงหรือ ?

โดย วนิดา วิรยศิริ

ดิฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าจะต้องเขียนเรื่องของตัวเองให้คนอื่นได้อ่าน แต่เนื่องจากคุณป้าตรีธา (ดิฉันเรียกตามญาติผู้ใหญ่ที่นับถือแนะนำให้เรียกทั้งที่อยากเรียกพี่มากกว่าเสียด้วยซ้ำ) ได้ขอร้องให้ดิฉันเขียนเรื่องราวที่ดิฉันได้ประสบมา อันเกิดจากบารมีและวิชาธรรมกายของหลวงพ่อ เพื่อจัดพิมพ์เป็นหนังสือแจกในงานกฐินพระราชทานของวัดปากน้ำภาษีเจริญ ดังเช่นที่เคยทำทุกปีตลอดมาเรื่องของดิฉันอาจจะเป็นเพียงส่วนน้อยในบรรดาศิษย์ของหลวงพ่อหลายคนที่เคยได้ประสบมาแล้ว แต่กระนั้นดิฉันก็เต็มใจที่จะเขียนเพื่อเทิดทูนบารมีและอานุภาพแห่งวิชาธรรมกายของหลวงพ่อแก่ผู้ที่ยังไม่เคยประสบด้วยตนเองหรือยังเคลือบแคลงว่าสิ่งเหล่านี้เป็นไปได้จริงหรือ จะเป็นการหลอกลวงกันหรือเปล่า หรืออาจมีแต่ผู้ที่หลงงมงาย โง่เขลาอับปัญญาเท่านั้นที่จะเชื่อถือ ดิฉันจึงปรารถนาที่จะเขียนเรื่องนี้ขึ้นเพื่อเป็นข้อยืนยันว่าสิ่งเหล่านี้เป็นไปได้

ก่อนอื่นดิฉันต้องขอเท้าความให้ทราบเสียก่อนว่า แต่ก่อนนั้นดิฉันไม่ค่อยสนใจเรื่องการเข้าวัดเข้าวาเท่าใดนัก และมักจะเห็นว่าเป็นเรื่องของคนแก่คนเฒ่าเสียมากกว่า ประกอบกับต้องประกอบอาชีพการงาน และมีภารกิจไม่ค่อยว่างเว้น ความสนใจที่จะเข้าวัดก็ยิ่งน้อยลงไปอีก บังเอิญระยะ ๒ - ๓ ปีมานี้ดิฉันมีโอกาสได้หวนมาใกล้ชิดกับญาติผู้ใหญ่ท่านหนึ่งซึ่งอยู่ที่วัดปากน้ำนี้ คือคุณป้าบุญพา เพียรเกิดสุข ซึ่งคุณป้าของดิฉันเป็นผู้ที่มีจิตใจใฝ่ในเรื่องบุญกุศลมาตั้งแต่ครั้งยังสาว ๆ และได้ช่วยเหลือกิจการของวัดอยู่ตลอดมา ด้วยความที่เห็นว่าดิฉันค่อนข้างจะเป็นคนห่างวัด คุณป้าจึงพยายามโน้มน้าวชักจูงให้ดิฉันมาวัดบ่อย ๆ โดยเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ ถ้าดิฉันมาที่วัดและได้ฝึกนั่งสมาธิบนหอหลวงพ่อด้วยละก็ดูคุณป้าจะพอใจมาก แต่ดิฉันก็ไปบ้างเว้นบ้างตามแต่โอกาสจะอำนวย จนถูกต่อว่าบ่อย ๆ ทำนองว่าไม่ค่อยจะเลื่อมใสเรื่องบุญเรื่องกุศลเสียเลย

จนกระทั่งเมื่อต้นปี ๒๕๒๓ นี้เอง ทางบ้านดิฉันก็ดำริที่จะเปลี่ยนที่อยู่ใหม่ โดยจะไปปลูกบ้านใหม่อีกแห่งหนึ่ง คุณพ่อดิฉันก็บอกว่าอยากให้คุณป้าตรีธาช่วยตรวจดูฤกษ์ยามที่จะปลูกบ้านให้ เพราะได้ทราบกิตติศัพท์ว่าเป็นผู้ที่สามารถใช้วิชาธรรมกายของหลวงพ่อช่วยเหลือผู้ที่ทุกข์ร้อน และมาขอความช่วยเหลือให้แก้ปัญหาต่าง ๆ ของชีวิตรวมทั้งโรคภัยไข้เจ็บได้ดีมาก ดิฉันไม่รู้จักคุณป้าตรีธาเลยในขณะนั้น แต่คุณป้าบุญพาของดิฉันได้กรุณาพาไปพบจนได้ จำได้ว่าเป็นเช้าวันอาทิตย์ราวกลางเดือนมกราคมปีนี้เอง และบังเอิญคุณพ่อดิฉันไปด้วย แม้ว่าจะเป็นเวลาเช้าแต่คุณป้าตรีธาดูมีแขกและลูกศิษย์ที่มาพบมากเหลือเกิน ในที่สุดดิฉันกับคุณพ่อก็ได้พบและได้มอบวัน เดือน ปีเกิด พร้อมทั้งแจ้งความประสงค์ถึงเรื่องที่ต้องการจะทราบไว้โดยคุณป้าตรีธาได้นัดให้ดิฉันมาฟังผลหลังจากนั้นอีกสัก ๒ - ๓ วัน

ผลที่ได้รับทราบทำให้ดิฉันออกจะตกใจอยู่บ้างในตอนนั้น แต่ยอมรับว่าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ใจคิดไปว่าก็คงจะเหมือนกับหมอดูทั่ว ๆ ไปจะยึดจริงจังเป็นแก่นสารเสียทั้งหมดย่อมไม่ได้ ที่แปลกคือคุณป้าตรีธาไม่ค่อยพูดถึงเรื่องที่ดิฉันให้ตรวจดูเกี่ยวกับการปลูกบ้านเลย แต่กลับบอกว่าดิฉันจะประสบอุบัติเหตุในปี ๒๕๒๓ นี้ แต่จะเป็นเดือนใดนั้นกำหนดไม่ได้ พร้อมทั้งยกตัวอย่างของคนอื่นให้ฟังที่คุณป้าเคยตรวจ

แล้วเห็นในทำนองเดียวกับเรื่องของดิฉัน ถึงกระนั้นดิฉันก็ยังไม่ปักใจเชื่อเต็มที่ เพียงแต่รับฟังเท่านั้น ไม่ได้ตอบคัดค้านว่ากระไร ดูเหมือนคุณป้าตรีธาจะเดาความรู้สึกดิฉันออก ความที่คุณป้าเป็นผู้ที่มีเมตตาจิตอยากจะช่วยเหลือผู้ที่กำลังจะมีเคราะห์กรรมให้ต้องประสบก็แต่เพียงเบาบางหรือหลีกเลี่ยงได้ก็จะเป็นการดี ท่านจึงแนะนำให้ดิฉันมาบวชถือศีล ๘ เสียสัก ๕ - ๗ วัน ก็จะช่วยให้เหตุร้ายผ่อนหนักเป็นเบาลงได้พร้อมทั้งอุปมาให้ฟังว่า เปรียบเหมือนเรายืนอยู่กลางแจ้งใกล้เวลาฝนจะตก ถ้ารู้ตัวและรีบหลบเข้าหาที่กำบังเสียก็จะทำให้พ้นเปียกไปได้อุบัติเหตุที่จะเกิดนี้ก็เปรียบประดุจเดียวกัน

คืนนั้นดิฉันลาคุณป้าตรีธากลับบ้านด้วยใจที่ไม่สู้เป็นปกตินัก ใจหนึ่งก็กลัวว่าเราอาจจะต้องพบอุบัติเหตุจริง ๆ ก็ได้ จะร้ายแรงเพียงไหนก็สุดที่จะรู้ได้ และก็ไม่ทราบว่าจะเป็นอุบัติเหตุประเภทไหน จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แต่อีกใจหนึ่งก็พยายามเถียงว่าเชื่ออะไรกันนักหนา อาจไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยก็ได้ อย่างไรก็ดี ดิฉันยอมรับว่าจิตใจไม่สงบลงได้คิดสับสนวุ่นวายอยู่หลายวัน แต่ทุกคนในครอบครัวก็ได้รับทราบ และให้ดิฉันตัดสินใจเองว่าจะไปบวชถือศีลหรือไม่ ขณะเดียวกันดิฉันได้เล่าให้เพื่อนสนิทที่ทำงานบางคนได้รับทราบด้วย ซึ่งแต่ละคนก็มีความคิดทำนองเดียวกันคือเห็นว่าอย่าปักใจเชื่อให้มากนัก ถ้ามีเวลาว่างจะไปบวชเพื่อความสบายใจก็น่าจะทำ เพราะไม่เสียหายอะไร ใจจริงของดิฉันขณะนั้นคิดว่าคงจะต้องบวชแน่ แต่ก็ยังชะล่าใจคิดว่าทิ้งเอาไว้สักระยะหนึ่งก่อนเถอะแล้วค่อยบวช อุบัติเหตุคงไม่เกิดขึ้นในเวลา ๒ - ๓ วันนี้หรอกน่า

ช่วงนั้นก็มีเพื่อน ๆ บางคนมาชวนให้ดิฉันขึ้นไปเที่ยวพักผ่อนที่เหมืองแร่สะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นสถานที่สวยงามอยู่บนดอยสูง ดิฉันอยากไปมาก เพราะเคยคิดไว้หลายครั้งว่าจะขึ้นไปเที่ยวให้ได้ แต่ก็ให้มีอุปสรรคเสียทุกครั้ง พอมาครั้งนี้ดิฉันก็เกิดวิตกว่าจะไปดีหรือไม่หนอ คุณป้าของดิฉันเองรวมทั้งที่บ้านก็เตือนว่าอย่าไปเลย ดวงยิ่งไม่ค่อยจะดีอยู่ ถ้าเกิดไปเป็นอะไรที่นั่นจะยุ่งยากไม่น้อย เพราะอยู่ห่างไกลบ้าน ให้เชื่อคุณป้าตรีธาสักครั้งเถอะ ทางฝ่ายเพื่อน ๆ ดิฉันก็โทรศัพท์มาชวนแล้วชวนอีก อยากให้ไปเที่ยวด้วยกันให้ได้ ซึ่งล้วนแต่เป็นกลุ่มเพื่อนสนิทรู้ใจกันทั้งนั้น ในที่สุดดิฉันก็ตัดสินใจอย่างบ้าบิ่นว่าเป็นอย่างไรก็เป็นกัน ดิฉันจะต้องไปให้ได้ ดิฉันจึงตอบตกลงกับเพื่อน ๆ ไป แล้วเราก็เตรียมตัวเดินทางโดยกะไว้ว่าประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ของปีนี้

แล้ววันที่เลวร้ายที่สุดก็มาถึงจนได้ วันนั้นเป็นวันอังคารที่ ๕ กุมภาพันธ์ หลังจากเลิกงานแล้ว ไม่ทราบเป็นอย่างไรดิฉันให้รู้สึกอยากไปสระเซ็ตผมเป็นกำลัง ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ถึงกำหนดเวลาที่ดิฉันควรจะไปร้านทำผมเลย กว่าจะเสร็จเรียบร้อยก็เย็นมากแล้ว ประมาณ ๑๗.๔๕ น. ร้านเสริมสวยนี้ตั้งอยู่ใกล้กับที่ทำงานของดิฉันคืออยู่บริเวณใกล้สี่แยกบางขุนพรหม ดิฉันได้เดินออกจากร้านและลัดไปเรื่อย ๆ พอเดินมาพ้นบริเวณปั๊มน้ำมันฝั่งตรงข้ามวัดเอี่ยมวรนุช เลยไปข้างหน้าประมาณสัก ๑๐๐ เมตรเศษ ก็จะถึงสี่แยกบางลำภู เหตุการณ์ร้ายแรงก็อุบัติขึ้นโดยที่ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน คือขณะนั้นมีรถยนต์เก๋งส่วนตัวสองคันแล่นแข่งกันมาโดยมุ่งหน้าที่จะไปทางบางลำภู ปกติรถในถนนสายนี้จะวิ่งกันค่อนข้างเร็วเพราะเป็นเส้นทางวันเวย์ แต่แล้วจู่ ๆ รถคันที่แล่นทางด้านซ้ายก็เกิดเลี้ยวกะทันหันเพื่อจะเข้าซอยที่อยู่ทางด้านขวามือ เลยปั๊มน้ำมันที่ดิฉันเดินพ้นมาเล็กน้อย คงจะเป็นเคราะห์กรรมของเจ้าของรถผู้นั้นด้วยกระมัง จึงทำให้เขาเลี้ยวรถยังไม่ทันพ้น รถอีกคันหนึ่งที่แล่นตามมาทางด้านขวาเลยชนท้ายโครมเข้าให้ ผลหรือคะ รถคันหลังที่แล่นมาชนกระเด็นเสียหลักขึ้นมาบนทางเท้าที่ดิฉันกำลังเดินอยู่ แม้จะขึ้นมาบนทางเท้าแล้วรถก็ยังไม่ยอมหยุด ยังพุ่งเข้าชนดิฉันพร้อมทั้งชายอีกผู้หนึ่งกระเด็นทะลุกระจกร้านตัดเสื้อสตรี ที่อยู่ติดปั๊มน้ำมันเข้าไปนอนฟุบแน่นิ่งอยู่ในร้าน แล้วรถคันนั้นก็ยังพุ่งตามเข้าไปในร้านด้วยอย่างไม่ลดละ กระจกร้านแตกละเอียด หุ่นโชว์เสื้อล้มระเนระนาด ดิฉันกับชายผู้เคราะห์ร้ายอีกคนหนึ่งนั้นเลือดเต็มไปหมด ไม่รู้เลือดใครกันบ้างเพราะอยู่ใกล้ ๆ กัน และชายผู้นี้ที่แท้ก็เป็นเพื่อนที่ทำงานเดียวกับดิฉันนั่นเอง

ในความโชคร้ายครั้งนี้ ดิฉันก็ยังมีความโชคดีปนอยู่บ้าง คือขณะที่เกิดเหตุเพื่อนชายของดิฉันคนหนึ่งซึ่งทำงานอยู่สังกัดเดียวกันเผอิญเขาเดินอยู่บริเวณไม่ห่างมากนัก และได้เห็นเหตุการณ์พอดี เขาได้รีบวิ่งมาช่วยเหลือนำดิฉันส่งโรงพยาบาลวชิระอย่างรวดเร็วขณะนั้นก็มีเพื่อนๆ ในที่ทำงานที่รู้จักดิฉันดีผ่านมาเห็นเหตุการณ์ด้วย ได้รีบย้อนเข้าไปบอกพวกเพื่อน ๆ ในที่ทำงานที่ยังเหลืออยู่ให้รีบตามไปโรงพยาบาล คืนนั้นดิฉันได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ ที่ทำงานอย่างดีที่สุด และตลอดระยะเวลา ๑๐ วัน ที่ดิฉันนอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง เพื่อน ๆ และผู้บังคับบัญชาก็ได้แสดงความมีน้ำใจพากันไปเยี่ยมอย่างล้นหลาม ซึ่งดิฉันจะขอจดจำไว้ไม่มีวันลืม ทางด้านคุณพ่อคุณแม่ดิฉันซึ่งทราบเรื่องจากโทรศัพท์ที่คุณหมอที่ทำงานดิฉันซึ่งท่านกรุณาตามไปดูแลอาการด้วย โทรไปบอกก็ตกใจมาก แต่พอคุณหมอบอกว่าไม่เป็นอะไรมากก็พอจะมีกำลังแต่งตัวเดินทางมาดูอาการของดิฉันได้

ดิฉันรู้สึกฟื้นคืนสติเต็มที่ก็ตกเข้าไปตี ๓ ของคืนวันนั้น พอรู้สึกตัวก็ร้องไห้เป็นการใหญ่ อีกทั้งร่างกายก็เจ็บระบมไปหมดเหลือที่จะกล่าวในขณะที่ร้องไห้ใจก็นึกถึงคำเตือนของคุณป้าตรีธาที่ว่าดิฉันจะมีอุบัติเหตุเป็นสิ่งแรก แล้วเป็นเพราะดิฉันไม่ปฏิบัติตามที่คุณป้าตรีธาแนะนำ จึงต้องประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้ยิ่งคิดก็ยิ่งเสียใจเป็นกำลังร้องจนเหนื่อยจึงหยุด แต่ก็น่าแปลกในขณะที่เกิดเหตุการณ์ในตอนเย็นจนถึงตี ๑ เพื่อน ๆ บอกว่าดิฉันไม่ได้สลบ แต่รู้สึกตัวและยังเรียกชื่อใครต่อใครได้ถูก แต่พอดิฉันรู้สึกตัวเต็มที่ตอนตี ๓ ดิฉันกลับจำเหตุการณ์ในช่วงเหล่านั้นไม่ได้เลย ไม่ทราบถึงความหวาดเสียวและความเจ็บปวดในขณะนั้นว่าเป็นอย่างไร บาดแผลของดิฉันก็นับว่าไม่ร้ายแรงนัก ที่สำคัญมีเย็บที่ขาขวาเหนือตาตุ่มขึ้นมาสัก ๔ นิ้ว ประมาณ ๗ เข็ม ที่ต้องเย็บเพราะโดนกระจกหน้าร้านบาดเป็นแผลลึก และที่โคนขาซ้ายเป็นรอยช้ำจนดำเป็นปื้นใหญ่ ซึ่งรอยช้ำนี้ต้องรักษานานหลายเดือนกว่าจะหาย ส่วนเพื่อนที่

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ กับคุณวลี คุณารัตน์พานิช บนศูนย์จักรพรรดิ

ทำงานอีกคนหนึ่งที่ประสบเคราะห์กรรมคราวเดียวกัน เขาบาดเจ็บมากกว่าดิฉัน จนขั้นสาหัสทีเดียว มีบาดแผลหลายแห่งจนดูน่ากลัว แต่เขากลับมีสติดีและจำเหตุการณ์ทุกระยะได้อย่างแม่นยำเขาเป็นผู้ที่เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ดิฉันฟังได้อย่างละเอียด

ความศักดิ์สิทธิ์ในวิชาธรรมกายและบารมีของหลวงพ่อ ก็ได้ประจักษ์แก่เพื่อนฝูงและญาติมิตรของดิฉันในคราวนี้เอง ด้วยความรู้สึกศรัทธาเลื่อมใสและความเคารพเชื่อมั่นในหลวงพ่อที่เกิดขึ้นหลังจากดิฉันได้รับอุบัติเหตุ ทำให้บุคคลที่มาเยี่ยมดิฉันดังกล่าวต่างได้รับการบอกเล่าจากดิฉันแทบทุกคน ถึงดิฉันจะไม่เป็นผู้เล่าเองเพื่อนบางคนที่ดิฉันเคยปรึกษาหารือก่อนเกิดเหตุก็นำไปเล่าที่ทำงานจนเป็นที่รู้กันอยู่แล้ว คนที่ได้รับการบอกเล่าบางคนก็เกิดศรัทธาเลื่อมใส ถึงกับขอที่อยู่ของคุณป้าตรีธาทันที ด้วยเหตุนี้ทำให้คุณป้าตรีธาต้องมีแขกแปลกหน้าเพิ่มขึ้นอีกหลายรายในเวลาต่อมา

พอเหตุการณ์ผ่านไปได้สักสองวันดิฉันก็เลิกเสียใจ และพยายามปลงเสียว่าคงจะเป็นเคราะห์กรรมของเราที่ทำไว้แต่ชาติก่อนกระมัง ถึงต้องมาชดใช้ในชาตินี้ ทั้งที่ดิฉันก็พยายามประกอบแต่กรรมดีเสมอมาไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อนหรือได้รับทุกขเวทนา ทั้งคนและสัตว์ ดิฉันช่วยไม่ละเว้น

นอกจากความศักดิ์สิทธิ์และบารมีของหลวงพ่อแล้ว ดิฉันยังพลันนึกไปถึงการทำบุญที่เห็นผลทันตาอีกเรื่องหนึ่งคือ ในวันแรกที่ดิฉันได้พบคุณป้าตรีธานั้นคุณป้ากำลังจะนำคณะพร้อมทั้งเงินที่รวบรวมได้เดินทางไปวัดทางภาคเหนือ เพื่อไปทำการบูรณะต่อเศียรพระพุทธรูปที่ถูกผู้ร้ายใจทรามลักลอบตัด ซึ่งมีจำนวนพระพุทธรูปที่จะไปบูรณะในครั้งนั้นรวม ๗๔ เศียรด้วยกัน พอดิฉันได้ทราบใจก็อยากจะทำบุญทันที เลยร่วมกับคุณพ่อขอทำบุญต่อเศียรพระพุทธรูปด้วย ๑ เศียร จำนวน ๑,๐๐๐ บาท ด้วยเหตุนี้กระมังที่ทำให้การประสบอุบัติเหตุของดิฉันไม่มีบาดแผลเลยตั้งแต่ลำตัวขึ้นไปจนถึงใบหน้า ทั้งที่ดูสภาพเหตุการณ์แล้วน่ากลัวเหลือเกินที่จะพ้นจากบาดแผลฉกรรจ์ไปได้หรือถ้าบริเวณนั้นเป็นกำแพงทึบหรือเป็นประตูเหล็ก ดิฉันก็คงจะถูกอัดก๊อปปี้เรียบร้อยไปแล้ว

ที่เล่ามาทั้งหมดนี้แหละค่ะเป็นประสบการณ์ที่ดิฉันจะลืมไม่ได้เลยและได้ประจักษ์แก่ตนเองว่าอานุภาพแห่งวิชาธรรมกายของหลวงพ่อนั้นมิใช่สิ่งเหลวไหล ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ไม่ใช่แต่ดิฉันเท่านั้นที่เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในหลวงพ่อขึ้นมาอย่างจริงใจ แต่บารมีของหลวงพ่อยังได้เผยแพร่ไปยังผู้ที่เกี่ยวข้องกับดิฉันอีกหลายคน ซึ่งดิฉันอดที่จะปลื้มใจมิได้ ปัจจุบันนี้ดิฉันมีเหรียญหลวงพ่อติดตัวเป็นประจำทุกวันทำให้เกิดความอบอุ่นและรู้สึกปลอดภัยอย่างประหลาด และคิดอยู่เสมอว่าหลวงพ่อจะคอยปกป้องคุ้มครอง และช่วยเหลือผู้ที่ประกอบกรรมดีเสมอ

เรื่องที่ดิฉันเขียนขึ้นนี้มิได้เป็นการโอ้อวดความศักดิ์สิทธิ์ในบารมีของหลวงพ่อแต่อย่างใด แต่เขียนจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงทุกประการ หากข้อเขียนของดิฉันจะมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านบางท่าน เกิดความเลื่อมใสศรัทธาในบารมีของหลวงพ่อแล้วไซร้ ดิฉันก็ขอนอบน้อมส่วนที่ดีเหล่านี้ถวายแด่ดวงวิญญาณของหลวงพ่อวัดปากน้ำเพื่อเพิ่มพูนบารมีแด่หลวงพ่อยิ่ง ๆ ขึ้นไป

รูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำ ทั้ง ๒ อิริยาบถที่นิยมสร้างไปประดิษฐานตามวัดต่าง ๆ ให้สาธุชนในพื้นที่ได้มีโอกาสไปสักการบูชา

อภินิหารหลวงพ่อในต่างแดน

ในปี ๒๕๒๓ ข้าพเจ้าได้มาบวชชีอยู่ที่วัดปากน้ำ เป็นเวลาประมาณ ๓ เดือน

ในระหว่างนั้น ได้มีโอกาสรู้จักสุภาพสตรีชาวอเมริกันผู้หนึ่ง ซึ่งสามีเป็นชาวจีน และพำนักอาศัยอยู่ประเทศสิงคโปร์เธอเดินทางมารักษาศีลแปดที่วัดปากน้ำ เป็นเวลา ๑ สัปดาห์แล้วจึงเดินทางกลับ เธอมาทำบุญที่นี่เป็นประจำทุกปี เป็นต้นว่าถวายภัตตาหารพระ สวดอภิธรรมถวายกุศลแด่หลวงพ่อ มารักษาศีลนุ่งขาวห่มขาว และนำลูกชายมาบวชเณรระหว่างปิดเทอม ข้าพเจ้าได้ซักถามถึงสาเหตุ ที่ทำให้เธอมีศรัทธาต่อหลวงพ่อเป็นอย่างมากทั้ง ๆ ที่เธออยู่แดนไกล เธอเล่าว่าเมื่อประมาณเกือบ ๑๐ ปีมาแล้ว เธอกับครอบครัวพร้อมทั้งเพื่อนฝูงได้มาเที่ยวเมืองไทย และได้มาเที่ยววัดปากน้ำด้วย และเพื่อน ๆ ได้เช่ารูปหล่อหลวงพ่อแบบองค์บูชาติดตัวกลับประเทศสิงคโปร์ เพื่อเก็บไว้เคารพบูชา ทุกครั้งที่มีความเดือดร้อน ความทุกข์ ความขัดข้องเกิดขึ้นเธอจะจุดธูประลึกถึง และขอบารมีหลวงพ่อให้ช่วยก็จะประสบความสำเร็จทุกครั้งโดยเฉพาะสามีของเธอซึ่งเป็นโรคเกี่ยวกับหู รักษาเท่าไรก็ไม่หาย และต่อมาก็ไม่ได้ยินเสียงเลย เป็นแบบคนหูหนวกหมอก็ไม่สามารถจะรักษาให้ดีขึ้นได้ เธอจุดธูปอ้อนวอนขอบารมีหลวงพ่อช่วย อยู่ต่อมาหูของสามีเธอก็กลับได้ยินเสียงอีกเป็นปกติเหมือนเดิม เธอจึงเกิดความเชื่อมั่นว่าหลวงพ่อมีความศักดิ์สิทธิ์สามารถช่วยเธอได้ และเธอก็เคยขอบารมีหลวงพ่อให้ช่วยเพื่อนผู้หนึ่งซึ่งกำลังร้อนเงินและประกาศขายบ้านประกาศตั้งนานก็ยังขายไม่ได้ เธอรับปากจะช่วยแต่มีข้อแม้ว่า

ถ้าขายได้แล้วต้องเดินทางมาทำบุญที่วัดปากน้ำให้หลวงพ่อเพื่อนผู้นั้นตกลงเธอจึงมาจุดธูปบูชาขอบารมีหลวงพ่อให้ช่วย ปรากฏว่าไม่ถึง ๓ วันเพื่อนผู้นั้นก็ขายบ้านได้ และได้ราคาดีเสียด้วย ซึ่งเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์อย่างมาก และที่เธอเดินทางมาครั้งนี้ก็ด้วยธุรกิจอย่างหนึ่งกล่าวคือ เธอและเพื่อน ๆ กำลังจะร่วมกันทำกิจการเหมืองแร่แกรไนต์ที่บริเวณภูเขาแห่งหนึ่ง ลักษณะของภูเขาเป็นเขา ๒ ลูกติดกัน ลูกหนึ่งนั้นมีประตูทางเข้าซึ่งถูกปิดตาย เพื่อนของเธอคิดว่าคงจะมีอะไรอยู่ในนั้นบ้างเป็นแน่ จึงให้คนงานช่วยกันเปิดแต่พยายามเปิดเท่าไรก็ไม่ออก ถึงแม้จะใช้เครื่องมือทันสมัยและกำลังคนจำนวนมากแล้วก็ตามก็ไม่สามารถเปิดได้ เพื่อนของเธอจึงตกลงไปว่าจ้างให้ผู้เชี่ยวชาญมาทำการเปิด แต่แล้วในคืนของวันที่นัดหมาย จะให้ผู้เชี่ยวชาญมาเปิดประตูถ้ำนั้น ก็ได้มีเหตุการณ์ที่น่าสะพรึงกลัวเกิดขึ้นที่บ้านเพื่อนของเธอ กลางดึกของคืนนั้น ลูกเลี้ยงซึ่งเป็นเด็กสาวชาวจีน ได้นอนฝันไปว่า มีผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่ ตัวดำ เห็นหน้าไม่ชัดเจน สวมเสื้อผ้ารุ่มร่ามยาวสีดำ ที่คอมีสร้อยเส้นใหญ่ และเหรียญใหญ่ ๆ ห้อยอยู่ ในมือถือโซ่เส้นโต คล้ายกับว่าที่ขาของชายนี้ถูกโซ่คล้องไว้แบบนักโทษ ชายนี้ได้เดินขึ้นเดินลงอยู่ในบ้าน เด็กสาวจึงตะโกนถามว่า *"มาทำอะไรในบ้านฉัน นี่เป็นบ้านฉันนะ มาเดินขึ้น ๆ ลง ๆ ทำไม"* ชายนั้นตอบว่า *"จะมาเอาชีวิตแม่ของเธอไป"* เธอตกใจสุดขีดสะดุ้งตื่นขึ้นก็ยังเห็นชายคนนั้นเดินขึ้นเดินลงอยู่ในบ้านเธอจริง ๆ เธอตกใจและกลัวมาก นึกถึงหลวงพ่อก่อนสิ่งอื่นเธอจึงวิ่งมาที่หิ้งที่มีรูปหล่อหลวงพ่อวางอยู่ เธอคุกเข่าลงร้องไห้และอ้อนวอนขอให้หลวงพ่อช่วยอย่าให้ชายคนนี้เอาชีวิตของแม่เธอไป ทันใดนั้นเธอก็เห็นลำแสงจากดวงตาทั้งคู่ของหลวงพ่อ สว่างชัดเจนพุ่งตรงไปที่ชายใส่เสื้อดำถือโซ่นั้นและภาพชายคนนั้นก็หายไปทันที เมื่อเธอกลับมานอนด้วยความกลัวและม่อยหลับไปอีกครั้งหนึ่งเธอฝันเห็นหลวงพ่อมาบอกเธอว่า *"ให้แม่รีบเดินทางไปกรุงเทพฯ ทันที เพราะอายุขาดแล้ว"* เธอรีบมาบอกแม่ และในเช้าวันนั้นแม่ของเธอก็ซื้อตั๋วเครื่องบินเดินทางมาวัดปากน้ำเพื่อให้อาจารย์ท่านหนึ่งทำพิธีต่ออายุให้ ขณะที่พระสวดมนต์ทำพิธีต่ออายุนั้นเพื่อนของแหม่มผู้นี้ มีความรู้สึกเหมือนมีอะไรมากระชากเอาหัวใจออกไปและมีสิ่งใหม่เข้ามาแทนที่ คล้ายกับว่าส่งชีวิตเก่าซึ่งหมดอายุแล้วนั้นให้เขาไป และมีชีวิตใหม่เกิดขึ้น เมื่อเสร็จพิธีก็เดินทางกลับสิงคโปร์ กิจการการทำเหมืองก็ยังไม่สามารถดำเนินไปได้ เนื่องจากมีอุปสรรคนานาประการ เธอเคยให้หมอดูยิปซีตรวจดูถึงความขัดข้องต่าง ๆ ก็พบว่าที่ภูเขานี้เต็มไปด้วยภูตผีปีศาจ ถ้าไปทำเหมืองแร่ในบริเวณนั้น ภูติผีวิญญาณเหล่านี้จะเดือดร้อนมาก มันจึงพยายามที่จะคร่าเอาชีวิตของผู้ที่จะทำให้มันเดือดร้อนไปเสียก่อน แต่หมอดูก็บอกว่าเขาเห็นวิธีที่จะช่วยได้ เห็นเป็นผ้าสีเหลืองใหญ่คลุมภูเขาอยู่ แหม่มจึงเดินทางมาที่วัด และให้พระทางวิปัสสนาท่านหนึ่งช่วยตรวจดูให้ ซึ่งท่านก็ได้พูดเหมือนที่หมอดูยิปซีพูด ท่านบอกว่าภูเขานี้มีวิญญาณของคนหลายชาติหลายภาษาเหลือเกิน และดุร้ายมากด้วย ยากแก่การขจัด เธอได้ขอนิมนต์ให้ท่านเดินทางไปช่วย แต่ท่านก็ติดภารกิจมากมาย ไม่สามารถเดินทางไปช่วยได้ ท่านได้แนะนำฆราวาสผู้หนึ่งให้ไปแทน ซึ่งข้าพเจ้าไม่ทราบจะทำได้สำเร็จหรือไม่ เพราะแหม่มเดินทางกลับเมื่อครบ ๗ วัน และขอเบอร์โทรศัพท์ที่บ้านของข้าพเจ้าไป บังเอิญเหลือเกินที่หมายเลขโทรศัพท์ในเขตที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ได้มีการเปลี่ยนแปลงในเวลาต่อมา ข้าพเจ้าจึงไม่มีโอกาสได้ทราบเรื่องราวของเธออีกเลย

พระของขวัญ รุ่น ๔ ด้านหน้า

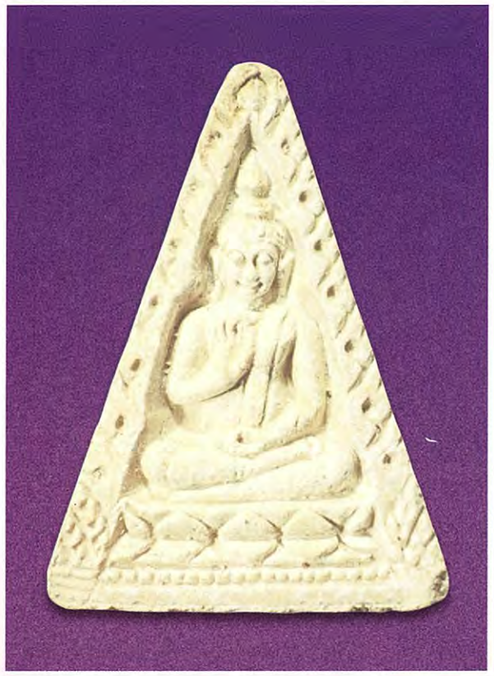

พระของขวัญ รุ่น ๔ ด้านหลัง

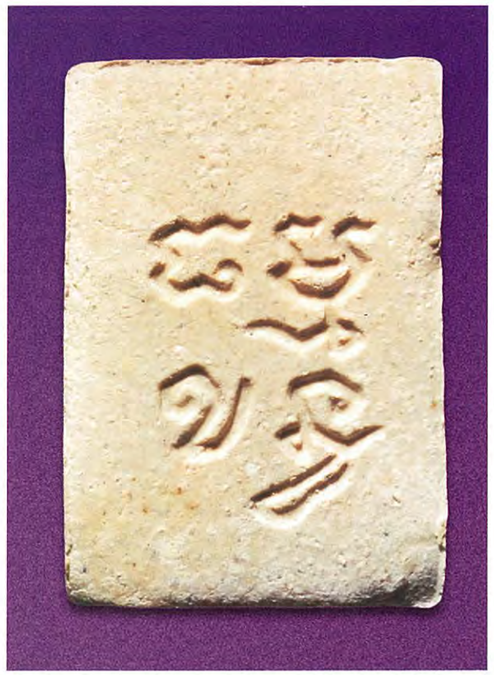

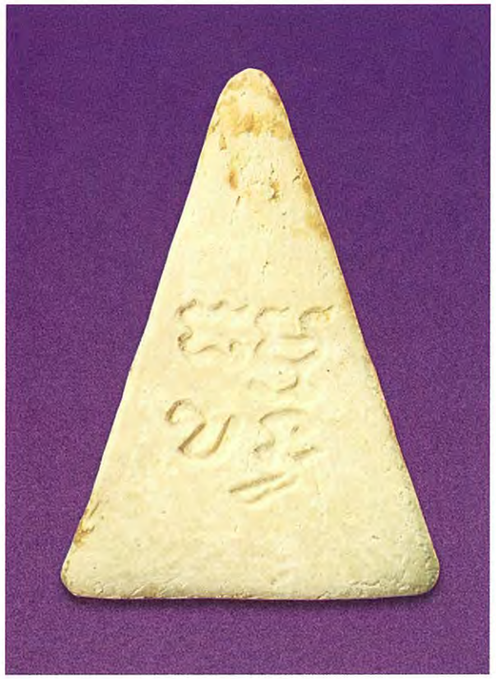

หลวงพ่อเมตตาเมื่อฟ้าดินลงโทษ

โดย นวลพจน์

ในหนังสือซึ่งพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการของคณะศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ เนื่องในการถวายผ้าพระกฐินพระราชทาน ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พ.ศ. ๒๕๒๔ เราท่านก็ได้มีโอกาสอ่านข้อเขียนของ *"นวลพจน์"* อีกวาระหนึ่ง ในหัวข้อเรื่องดังกล่าวข้างบน

โดยเริ่มว่า เช้าวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๒๔ คณะของเรา ประกอบด้วย คุณครูตรีธา เนียมขำ นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ม.ส.จ. คุณหญิงทองอยู่ โลหะชาละ แม่ชีและผู้รักษาศีล จำนวน ๑๕ คน นำอาหารเพลไปถวายพระภิกษุสามเณร ซึ่งจำพรรษา ณ วัดธรรมจริยาภิรมย์ อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน ๔๐ องค์ การเดินทางโดยรถยนต์ ๒ คัน จากกรุงเทพฯ ถึงวัด ระยะทางประมาณ ๕๐ กม.เศษ อาหารเพลวันนี้ อาหารคาวคือก๋วยเตี๋ยวเป็ดโอชา อาหารหวาน คือผลไม้ต่าง ๆ ชนิด และเม็ดบัวน้ำเชื่อม

คณะเราไปถึงวัดเมื่อใกล้เพล การจู่โจมไปโดยมิได้นัดหมายไว้ก่อน ท่านเจ้าอาวาส คือ ท่านพระครูสุนทรธรรมวาที เจ้าคณะอำเภอบ้านแพ้ว บอกกับคณะของเราว่า ท่านไม่ได้เตรียมตัวรับข้าศึกไว้เลยแพ้ไม่มีทางสู้ อย่างไรก็ดี คณะของเราก็ไม่มีใครบ่นว่า *"สู้ไม่ได้"* อาหารบิณฑบาตของท่านหลายองค์รวมกันต้อนรับคณะเราจนเกือบจะพาให้ *"เมาข้าวสุก"* ไปตาม ๆ กัน

เป้าหมายของคณะเราวันนี้ ก็คือปรารถนาจะไปเยี่ยมศิษย์หลวงพ่อ ที่ท่านพระครูเล่าให้ฟังถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ คุ้มครองและช่วยให้เขาอยู่รอด ปรากฏการณ์ที่เขาได้รับนั้น มันเป็นภัยธรรมชาติที่ร้ายแรงอย่างไม่น่าเชื่อว่าเขาจะรอดชีวิตมาได้ แต่เขาก็รอดมาแล้วอย่างน่าอัศจรรย์

เขาผู้นั้น คือ นายธำรงค์ จิตรศิลป์ฉายากุล เด็กหนุ่มอายุ ๑๘ ปี นักเรียน รร.อาชีวะพณิชยการนครปฐม บิดามารดามีอาชีพค้าขาย อยู่เลขที่ ๒๗/๒ ตลาดหลักสาม อำเภอบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร เมื่อคณะของเราไปถึงและแจ้งความประสงค์แก่ท่านพระครูสุนทรธรรมวาที เจ้าคณะอำเภอบ้านแพ้ว และเจ้าอาวาสวัดธรรมจริยาภิรมย์ ท่านก็ได้กรุณาให้คนไปตามผู้ที่เราต้องการพบ แต่น่าเสียดายที่วันนั้นเป็นวันที่นายธำรงค์ ต้องเข้าไปเรียนที่จังหวัดนครปฐม เราจึงได้พบกับพี่ชาย คือ นายสมศักดิ์ จิตรศิลป์ฉายากุล ซึ่งเป็นพี่ชายคนโต อายุ ๒๙ ปี และมีครอบครัวแล้ว เมื่อทราบความประสงค์ของคณะเรา คุณสมศักดิ์จึงได้เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับน้องชายของเขาให้ฟังโดยละเอียดว่า

"ผมเคารพหลวงพ่อวัดปากน้ำมาก และเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อเสมอ ด้วยเหตุนี้ผมจึงสนใจและปรารถนาจะมีพระของขวัญ หรือพระธรรมขันธ์ของหลวงพ่อติดตัวไว้กราบไหว้บูชา เพื่อขอบารมีท่านคุ้มครอง และเป็นที่พึ่งทางใจของผม"

ผู้เขียนได้ย้อนถามว่า *"ทำไมคุณจึงรู้จักพระหลวงพ่อวัดปากน้ำ"*

เขาตอบว่า *"ผมได้มีโอกาสบวชในพระพุทธศาสนาที่วัดธรรมจริยาภิรมย์นี้หนึ่งพรรษา เพราะไม่ถูกเกณฑ์ทหาร ท่านพระครูฯ ท่านเป็นเจ้าคณะอำเภอ และเป็นเจ้าอาวาสวัดนี้ ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์ของผม ท่านเคารพหลวงพ่อวัดปากน้ำ ผมก็ได้ทราบเรื่องราวและบารมีอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำจากท่าน และพระอาวุโสในวัดนี้ ทั้งยังได้มีโอกาสศึกษาถึงรูปร่างลักษณะขององค์พระของขวัญรุ่นต่าง ๆ ของหลวงพ่ออีกด้วย ขณะที่อุปสมบทอยู่ก็ได้พยายามตั้งสัจจะปฏิบัติตนให้สมสมณเพศตลอดพรรษา และเมื่อลาสิกขาแล้ว ผมได้*

มีครอบครัวเริ่มต้นอาชีพจากลูกจ้างตลอดมา ขณะที่ทำมาหากินนั้น ผมก็พยายามค้นหาพระของขวัญของหลวงพ่อ ผมได้พระของหลวงพ่อวัดปากน้ำส่วนใหญ่จากนักการพนัน เพราะเท่าที่ผมทราบหลวงพ่อท่านไม่ชอบนักเลง ใครนำพระของท่านเข้าวงการพนันเป็นต้องเสียหมดไม่เหลือ นักเลงพนันพวกนี้ก็นำพระออกให้เช่าเมื่อเขาขาดเงิน ผมพอจะดูพระเป็นจึงเช่ามาในราคาต่าง ๆ กัน ถูกบ้างแพงบ้าง และมีหลายรุ่น ตั้งแต่รุ่น ๑-๒-๓"

ผู้เขียนถามว่า "ทำไมคุณจึงหาไว้หลาย ๆ องค์ เพื่อให้เช่าต่อหรืออย่างไร"

เขาก็บอกว่า "มิได้ครับ ผมประสงค์จะมีไว้สำหรับแจกญาติพี่น้อง ผมให้พี่น้องของผมมีติดตัวไว้ทุกคน มีคนถามผมว่าทำไมจึงหาแต่พระหลวงพ่อวัดปากน้ำ ผมก็บอกเขาว่า เท่าที่ผมทราบ ประการที่หนึ่ง ไม่ตายโหง และประการที่สอง ท่านยังปกป้องคุ้มครองภยันตราย ให้มีกิน มีใช้ ไม่ขัดสนจนยากอีกด้วย ผมเคยติดขัดไม่มีเงินจะใช้สอย นึกว่าตัวจะแย่แน่แล้ว พอกราบขอบารมีท่าน จะไปเอ่ยปากที่ใดก็มีคนช่วยเหลือ และผมได้ให้พระกับใครไป เขาก็เล่าถึงบารมีของท่านที่คุ้มครองเขาให้พ้นทุกข์อยู่เสมอ นี่แหละครับผมจึงเห็นความศักดิ์สิทธิ์ของท่าน ซึ่งผมได้พบกับตัวผมเองมาแล้ว น้องชายคนที่จะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ เขาเป็นเด็กวัยรุ่นที่ไม่ค่อยจะเชื่อถืออะไรนัก แม้ว่าบิดามารดาของผมก็เช่นกัน ผมหาพระมาไว้แจกจ่ายให้ครบจำนวนพ่อแม่พี่น้อง ส่วนที่เหลือก็เก็บไว้ ผู้ใดมีทุกข์และทำประโยชน์แก่บ้านเมืองและส่วนรวม ผมก็มอบให้โดยไม่คิดค่าตอบแทนอย่างใด เพื่อนฝูงพากันคิดว่าผมเป็นนักเลงเล่นพระ สำหรับพระหรือวัตถุมงคลของท่านเกจิอาจารย์ต่าง ๆ ผมก็หาได้ และก็จะให้เช่าต่อถ้ามีคนต้องการ แต่สำหรับพระหลวงพ่อวัดปากน้ำนั้น จะไม่มีการแลกเปลี่ยนเป็นตัวเงินเป็นอันขาด ผมตั้งสัจจะไว้อย่างนี้แหละครับ ผมก็เจริญขึ้นมาเป็นลำดับ จากอาชีพลูกจ้างเป็นเจ้าของร้านตัดเสื้อผ้าเล็ก ๆ และต่อมาผมก็ค่อย ๆ ขยายกิจการซื้อที่อยู่อาศัย เปิดจำหน่ายเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ และสินค้าเครื่องไฟฟ้าต่าง ๆ เจริญก้าวหน้ามีความสุขสบายถึงทุกวันนี้"

เขาเล่าถึงบารมีของหลวงพ่อว่า ไม่เพียงแต่ตัวเขาเท่านั้นพี่น้องของเขาที่ได้รับความทุกข์ยากเมื่อเขามอบพระให้แล้วชี้แจงให้ปฏิบัติตนตามเขา ก็ได้รับผลตอบแทนเช่นกัน

เขาเล่าต่อไปอีกว่า "น้องชายคนที่สองของผมที่ชื่อธำรงค์นี้ ชอบเที่ยวเตร่แบบวัยรุ่น ผมเกรงจะมีอันตรายก็เลี่ยมพระให้เขาสวมคอติดตัวไว้ เป็นพระหลวงพ่อรุ่นแรก องค์พระมองแทบไม่เห็นแล้ว ผมบอกเขาให้ประพฤติตัวให้ดี พระจะคุ้มครอง เขาไม่เชื่อ ทำทีเหมือนจะไม่ห้อยพระติดตัว ผมก็บอกเขาว่าจะเอาคืนถ้าไม่ใช้ แต่ในที่สุดเขาก็อาราธนาสวมคอเมื่อเวลาจะออกจากบ้านทุกครั้งและอาราธนาพระหลวงพ่อวัดปากน้ำเพียงองค์เดียวเท่านั้น"

คุณสมศักดิ์หยุดคิด เมื่อนึกถึงกาลเวลาที่ผู้เขียนถามว่า

"เหตุที่เกิดกับน้องคุณนั้นเมื่อใด"

เขาตอบและเล่าให้ฟังโดยละเอียดว่า

"ประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๒๓ และออกพรรษาแล้ว ธำรงค์กับเพื่อนกลับจากเที่ยวเข้าบ้าน แต่เพื่อนของเขาขอร้องให้ส่งเขาที่บ้าน ธำรงค์จึงขับรถออกจากบ้านอีกครั้งหนึ่งขณะนั้นเป็นเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น.เศษ เมฆฝนตั้งเค้าคลุมทั่วแผ่นฟ้านครปฐม พร้อมที่จะโปรยปรายเม็ดลงบนผืนนาอันกว้างใหญ่ แต่ที่ตำบลหนองสองห้องในเขตบ้านแพ้ว จังหวัดสมุทรสาคร ท้องฟ้ายังโปร่งปราศจากเมฆฝน คงมีแต่แสงและเสียงของฟ้าที่กำลังคะนอง ธำรงค์ควบรถเครื่องคู่ชีพซ้อนท้ายด้วยสหายคู่ใจของเขาแล่นไปตามถนนลูกรัง พาไปส่งบ้านพักในหมู่บ้านหนองสองห้องส่งเพื่อนแล้วก็ร่ำลากันตามอัธยาศัยของคนหนุ่ม เขาขับรถย้อนกลับมาทางเดิม แล่นห่างจากบ้านพักของเพื่อนไปประมาณ ๕ - ๖ เมตร เสียงกัมปนาทจากฟ้า อสนีบาตฟาดเปรี้ยง บังเกิดแสงสว่างไปทั่วบริเวณ กลุ่มควันลอยอยู่เหนือร่างของธำรงค์ รถเครื่องกระเด็นไปข้างถนน ตัวของธำรงค์หล่นจากรถลงไปนอนแน่นิ่งอยู่กลางถนนเส้นทางนั้น เสียงและแสงสั่นสะเทือนใจชาวบ้าน เฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อนชายของธำรงค์ตกใจสุดขีด เมื่อเหลือบมองไปตามเสียงและแสง ภาพที่เห็นธำรงค์ล้มกลิ้งอยู่บนพื้นถนน รถและคนกระเด็นไปจากกันคนละทาง เขาพุ่งตัวเข้าไปหาธำรงค์ด้วยความตกใจเมื่อเห็นสภาพของเพื่อน เสื้อกางเกงถูกไฟกำลังลุกและลามเลียไปตามตัวที่มีผ้าห่อหุ้ม เขาจึงกระตุกผ้าที่กำลังติดไฟออกไปจากร่างอันน่าสงสาร ธำรงค์ยังไม่หมดสติ ระลึกถึงพระและสร้อยที่สวม คว้าพระได้ก็กำไว้แน่น สร้อยนาคที่สวมละลายฝังเนื้อและบางส่วนก็หยดลงพื้นดิน เขายันตัวพยายามจะลุกแต่ลุกไม่ได้ เมื่อเห็นเพื่อนเข้าประคอง ก็เอาพระใส่กระเป๋าเสื้อเพื่อนไว้ หญิงที่เกี่ยวข้าวอยู่กลางนา ๒ - ๓ คน วิ่งเข้ามาช่วยเหลือ ธำรงค์อยู่ในลักษณะเปลือย เพื่อนจึงถอดเสื้อของเขาออกพันกายท่อนล่างไว้ โดยไม่ทันนึกถึงความสูญหายของพระที่จะเกิดขึ้น และขณะนั้นเขาก็คงจะตกใจจนลืมนึกถึงพระที่เพื่อนฝากใส่กระเป๋าเสื้อก็ได้ สร้อยนาคหนัก ๖ สลึงนั้นละลายฝังเนื้อไปตามรอบคอเป็นแผลลึกประมาณครึ่งเซน มองเห็นเป็นรูปสร้อยเป็นรอยดำเกรียม แต่ตรงที่ห้อยพระเป็นรอยขาวรูปสี่เหลี่ยมเท่าองค์พระ ธำรงค์บอกว่าขณะที่เขาคว้าได้นั้น พระยังอยู่ในสภาพเดิมทุกอย่างไม่บุบสลาย"

คุณสมศักดิ์เล่าต่อไปว่า

"ร่างของธำรงค์ในขณะนั้นปราศจากเสื้อผ้าปิดกาย แขนขาชีกขวาถูกไฟไหม้ปอกพอง ผมด้านหลังไหม้หงิกงอดำติดหนังศีรษะ ซิปและขอกางเกงขาสั้นตัวที่นุ่งละลายเมื่อถูกความร้อน ผืนดินตรงที่สายฟ้าฟาด เป็นหลุมลึกประมาณ ๑ คืบ มีเศษเสื้อกางเกงขาดเป็นชิ้นเล็ก ๆ ติดอยู่ที่ปากหลุม ธำรงค์ช่วยตัวเองไม่ได้ทั้ง ๆ ที่เขายังมีสติดีอยู่ เพื่อนจึงเป็นผู้แบกธำรงค์ออกจากที่เกิดเหตุด้วยอาการล้มลุกคลุกคลาน เพราะทานน้ำหนักตัวไม่ไหว กว่าจะถึงถนนใหญ่ประมาณ ๑ กม.เศษ เขาจึงรู้สึกตัวว่าเจ็บแสบไปทั้งตัว จากนั้นธำรงค์ก็ถูกส่งตัวไปรักษาพยาบาล ณ โรงพยาบาลจังหวัดนครปฐม"

เขาหยุดคิดแล้วเล่าต่อไปว่า

"เมื่อมีคนไปตามผม ส่งข่าวว่าน้องชายถูกฟ้าผ่า และคิดว่าคงจะไม่รอด ผมก็ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก แต่ที่คิดได้ทันทีก็คือ จะไม่บอกแม่กับเตี่ย เพราะทั้งสองท่านเป็นโรคหัวใจ แต่ก็ช้าไป น้องสาวของผมเขาชิงไปบอกข่าวเสียแล้ว แม่กับเตี่ยผมตกใจมาก และเคราะห์ดีที่ท่านคุมสติอยู่ กลับบอกผมว่า ถ้าตายก็ให้จัดการเผาเสียเลย ไม่ต้องเก็บไว้ จากนั้นผมก็รีบเดินทางไปโรงพยาบาลจังหวัดนครปฐมทันทีที่ทราบข่าว ณ ที่นั้นแพทย์ทั้งหมดของโรงพยาบาลมาประชุมรวมกันพิจารณาคนไข้ด้วยความพิศวงที่ได้พบว่า สายฟ้าผ่าลงตรงสร้อยที่ห้อยคอ ด้านหลังศีรษะก่อน แล้ววิ่งมาด้านหน้าลงด้านล่าง โดนรถและพุ่งลงดินเป็นรูลึก ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าจะอยู่รอด และประการสำคัญที่น่าอัศจรรย์ต่อไปอีกก็ตรงที่แพทย์คิดว่า ประสาทหูจะได้รับความกระทบกระเทือนอย่างหนักจากเสียง เมื่อตรวจสอบแล้วก็ปรากฏว่า ไม่มีการผิดปกติแต่อย่างใด โดยเฉพาะความจำนั้น ธำรงค์จำได้ตลอดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จนถึงการพักรักษาตัวอยู่ ณ โรงพยาบาล บริเวณสถานที่เกิดเหตุนี้ก่อนหน้าเพียงหนึ่งเดือน มีผู้ถูกอสนีบาตตายถึงสองคน ทั้ง ๆ ที่สายฟ้ามิได้ถูกตรงตัว เพียงแต่ถูกไม้ถ่อที่ถือเท่านั้นจึงทำให้ผู้ที่พบเห็นอัศจรรย์ใจไปตามกัน เมื่อได้ทราบข่าวและเรื่องราวของธำรงค์เขาพักรักษาแผลที่ถูกไฟไหม้หนึ่งสัปดาห์ก็กลับบ้านได้ และร่างกายทุกส่วนเป็นปกติดี แผลที่สร้อยละลายฝังเนื้อนั้น รักษาอยู่ประมาณหนึ่งเดือนก็ปกติ ขณะนี้ก็ยังเห็นเป็นรอยสร้อยห้อยพระอยู่เช่นเดิม สมองและความจำไม่เสื่อม การเรียนปกติดี ทุกอย่างเหมือนเดิม ไม่ทำให้เกิดบกพร่องแต่อย่างใดเลย สำหรับเรื่องพระที่หายนั้นมีคนมาบอกให้ผมเอาเงินไปไถ่ถอนเพราะมีคนเก็บได้ แต่ผมไม่เอาเพราะคิดว่าพระท่านคงจะไม่อยู่กับเราแล้ว ปล่อยให้คนอื่นเขาบูชาบ้างดีกว่า อีกประการหนึ่ง ยังไม่อยากให้น้องชายผมแขวนอีก เพราะเขาชอบเที่ยว จะคิดว่าตัวมีพระศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองเกิดความประมาทและอวดดีขึ้นจะเสียหาย จะต้องรอไปก่อนว่าเขาหยุดประพฤติอย่างเก่าหรือไม่ ผมยังมีพระที่จะให้เขาอยู่อีก"

ผู้เขียนอดใจที่จะซักต่ออีกไม่ได้ว่า

"คุณเชื่อไหมว่า เป็นอภินิหารของพระของขวัญ ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ"

คุณสมศักดิ์ จิตรศิลป์ฉายากุล ตอบทันควันว่า

"ครับ ผมเชื่อเหลือเกินว่า เป็นเพราะพระท่านคุ้มครองอยู่แน่นอน เตี่ยและแม่ผม ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยสนใจเรื่องพระ ท่านยังบอกว่า ถ้าไม่ได้พระช่วยก็คงต้องตายแน่ ๆ เพราะไม่เห็นใครรอดสักคน ถ้าถูกฟ้าผ่า และขณะที่ผมยังไม่เห็นน้องชาย ท่านยังบอกว่ามันอยากชอบเที่ยว ตายก็เผาไปเลย และมั่นใจว่าต้องตายแน่ ๆ"

ผู้เขียนซักต่อไปอีกว่า

"แล้วคุณล่ะ มีความรู้สึกอย่างไร"

เขาตอบว่า *"สำหรับผมเคารพท่านมานานแล้ว และก็ยังเคยประสบอุบัติเหตุมาแล้วด้วย ผมนั่งรถประจำทางแล้วเกิดชนกันอย่างจัง คนขับหนี คนในรถบาดเจ็บระนาว แต่ผมรอดมาได้ไม่มีบาดเจ็บที่ไหนเลย คนทางบ้านฟังข่าวและทราบว่าผมโดยสารรถคันนั้นไปด้วย ยังเป็นห่วงกันแทบแย่ เตี่ยและแม่ ทุกคนในครอบครัว ต่างก็คอยผมกันทั้งคืน รุ่งเช้าผมกลับบ้านได้จึงโล่งใจไปตามกัน เรื่องพระหลวงพ่อนี้นะครับ มีคนชอบพูดว่า ถ้าไม่ได้รับกับมือของหลวงพ่อจะไม่มีความหมายเลย ผมก็เถียงว่าไม่จริง เพราะผมได้ประสบมาด้วยตนเองแล้ว คนรุ่นผมเกิดไม่ทันหลวงพ่อ อีกทั้งพ่อแม่ผมก็เป็นคนจีนไม่รู้เรื่องพระเรื่องอภินิหาร ความศักดิ์สิทธิ์ ผมเกิดศรัทธามีความเคารพ มีความนับถือพระพุทธศาสนา รู้จักที่จะเคารพกราบไหว้บูชาพระ รู้จักปฏิบัติว่า ทุกวันพระผมจะรักษาศีลสวดมนต์ถวายพรพระทุกคืน เช่นนี้ผมก็น่าจะมีสิทธิ์มีพระหลวงพ่อแขวนคอได้ใช่ไหมครับ"*

เขาย้อนถามผู้เขียนบ้าง และเอ่ยต่อไปว่า

"ผมบูชาหลวงพ่อห้อยคอไปที่ใด ใครเห็นเป็นต้องถามว่า เช่ามาเท่าไร จะปล่อยเท่าไร ช่วยหาให้เขาบ้างได้ไหม น้องชายผมไปอยู่เชียงรายเหนือสุด และใต้สุดคือปัตตานี ก็ยังมีคนพูดถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำ ที่หาดใหญ่ถึงกับมีคนสั่งผมให้ช่วยหาหลายราย"

ผู้เขียนนึกในใจว่า ก็และที่วัดปากน้ำหาดใหญ่นั่นแหละ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ที่กรุงเทพฯ ท่านเป็นผู้ส่งศิษย์ได้วิชชาธรรมกายของท่านไปบุกเบิกสร้างวัด และเผยแพร่วิชชาธรรมกายตั้งแต่ท่านยังมีชีวิตอยู่จนถึงปัจจุบันนี้ และสมเด็จพระสังฆราช ปุ่น ปุณณศิริ มหาเถระ ได้ทรงประทานชื่อวัดว่า *"วัดมงคลเทพาราม"* ซึ่งเป็นราชทินนามของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ และคำว่า *"วัดปากน้ำหาดใหญ่"* ที่ชาวบ้านทั่วไปรู้จักคือวัดเดียวกัน และเป็นชื่อที่พระครูมงคลสมาธิวัตร (อาจารย์แอบ วรธมฺโม) เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันเป็นผู้ก่อตั้ง ผู้คนที่นั่นคงได้ยินกิตติศัพท์และอานุภาพธรรมกาย จึงใฝ่หาพระของขวัญของหลวงพ่อไว้บูชา คิดว่า ของดีไม่ต้องโฆษณา อีกสักหน่อยกาลเวลาก็จะพิสูจน์ให้เห็นแจ้งได้เอง

...เมื่อแรกตั้งมีชื่อว่า *"สำนักปฏิบัติธรรมสาขาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ"* ครั้นสืบต่อมาประกาศเป็นวัดขึ้นมีชื่อทางการว่า *"วัดมงคลเทพาราม"* ชื่อชาวบ้านเรียก *"วัดปากน้ำ หาดใหญ่"* พระอาจารย์แอบ วรธมฺโม หรือพระครูมงคลสมาธิวัตร นามเดิมอาบ ผ่องแผ้ว ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่อำเภอท่าศาลา จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นเจ้าอาวาสองค์แรกและองค์ปัจจุบัน ในโอกาสที่ชาวหาดใหญ่มีความปรารถนาจะได้พระอาจารย์เผยแพร่วิชาธรรมกาย ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (พระมงคลเทพมุนี) ไปสู่อำเภอนั้น หลวงพ่อจึงได้ส่งท่าน (อาจจะประจวบเหมาะกับเป็นผู้มีภูมิลำเนาปักษ์ใต้) พร้อมกับพระอาจารย์อีก ๒ องค์ เดินทางไปในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ ทั้งนี้มีนายสงวน วงศ์วานิช เป็นกำลังสำคัญร่วมด้วยเพื่อน ๆ ก่อตั้งขึ้นมา

คุณสมศักดิ์ จิตรศิลป์ฉายากุล กล่าวหนักแน่นต่อไปอีกว่า

"ผมจะไม่มีวันซื้อขายพระหลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นอันขาด เว้นเสียจากผมไม่มีจะกิน และเหลือเงินบาทสุดท้าย ซึ่งชีวิตคนเรามันไม่แน่ ผมชอบทำงานใหญ่ ๆ วันหน้าอาจจะขาดเงินก็ได้ และถ้าผมว่าง ผมจะเช่ารถไปกราบศพท่านและทำบุญเสมอ เพราะท่านเป็นกำลังใจอย่างดีที่สุดของผม เป็นหลักใจให้ผมเกาะได้อย่างมั่นคง และนอกจากผมจะชักชวนให้ญาติพี่น้องเคารพท่านแล้วยังแนะนำผู้อื่นอีกด้วย"

ผู้เขียนซักต่อไปอีกว่า

"ขอถามอีกสักนิดเถอะว่า เมื่อจะมีเหตุร้ายเกิดขึ้นแก่น้องชายของคุณ และทำให้ครอบครัวคุณตื่นเต้นตกใจนี้ เคยมีลางสังหรณ์อย่างใดหรือเปล่า"

เขาตอบว่า *"ผมคิดว่า น้องชายผมเขาถูกฟ้าดินลงโทษมากกว่า เพราะก่อนหน้าเกิดเหตุสักสองสามวันมีเหตุที่ชวนให้คิด ปกติเขาเป็นคนชอบเที่ยว เช้าขึ้นก็ขับรถออกจากบ้าน งานการไม่ช่วยทำ ของหน้าร้านก็ไม่ช่วยขาย แม่ผมสั่งให้หยุดเที่ยวช่วยผมขายของ เขาก็ไม่เชื่อฟัง ทำให้แม่ผมโกรธมาก แม่จึงไล่ตี ต่อมาก็ทะเลาะกับเตี่ยเรื่องวิทยุ จะแย่งเตี่ยมาฟัง ท่านก็ไม่ยอมเขาจึงชี้หน้าเตี่ยว่า "จำไว้นะ" ซึ่งไม่ควรพูดไม่ควรทำอย่างนั้นกับพ่อแม่ ผมคิดว่าเขาต้องถูกฟ้าดินลงโทษจริง ๆ"*

"อ้อ ! ถ้าเช่นนั้น หลวงพ่อท่านคงเมตตาช่วย ให้พ้นจากฟ้าดินลงโทษ เขาจึงยังไม่ตายเหมือนคนก่อน ๆ และคุณเชื่อไหมว่า นั่นแหละคืออานุภาพธรรมกาย"

ผู้เขียนให้ความเห็นบ้างซึ่งคุณสมศักดิ์ตอบทันที และยืนยันด้วยเสียงหนักแน่นว่า

"แน่นอนทีเดียวครับ"

ท่านพระครูเจ้าอาวาสวัดหนองบัว เดินมาหยุดลงตรงหน้าคู่สนทนา และบอกกับคุณสมศักดิ์ว่าจะพาคณะศิษย์วัดปากน้ำไปเยี่ยมวัดหนองบัวบ้าง ซึ่งพวกเราพากันดีใจ เพราะจะได้ไปชมสวนฝรั่ง พุทรา ส้ม และมะขามหวาน อันเป็นพืชผลทางเกษตรที่ทำรายได้อันมั่นคงให้กับชาวสวนบ้านแพ้ว และบ้านหนองบัว จังหวัดสมุทรสาครอยู่ในขณะนี้ คณะเราตื่นเต้น เมื่อได้ลัดเลาะชมสวนมะขามหวาน พุทรา ส้ม ด้วยความกรุณาจากท่านพระครูสาครสิริทัต เจ้าคณะตำบลและเจ้าอาวาสวัดหนองบัว พร้อมด้วยคณะครูโรงเรียนวัดหนองบัว ชาวบ้านหนองบัว จนคุณหญิงทองอยู่ โลหะชาละ สมาชิกตลอดชีพของสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ เสนอขอบริจาคเงินเป็นทุนมูลนิธิส่งเสริมการศึกษาให้กับนักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนของวัดแห่งนี้ และยังชักชวนให้คณะเราไปถวายภัตตาหารเพลแก่พระภิกษุสามเณรที่จำพรรษาอยู่จำนวน ๒๕ องค์ในวันต่อมา และยังได้อาราธนาพระเดชพระคุณพระธรรมธีรราชมหามุนี ท่านกิตติวุฑโฒ ภิกขุ และพระครูนิทัศน์ธรรมธาดาไปร่วมในการนี้ด้วย ซึ่งนับว่าเป็นการอนุเคราะห์แก่สงฆ์และเด็กของชาติ สมดังเจตนา และความมุ่งหมายของสมาคมฯ อีกด้วย

หลังจากนั้น คณะของเราก็ได้อำลากลับ และถึงกรุงเทพฯ เมื่อใกล้ค่ำเพราะแวะนมัสการศพหลวงพ่อเงิน วัดดอนยายหอม จังหวัดนครปฐม และกราบหลวงพ่อวัดไร่ขิงมาตามลำดับ

ขอกราบขอบพระคุณ ท่านพระครูสุนทรธรรมวาที เจ้าคณะอำเภอบ้านแพ้ว และเจ้าอาวาสวัดธรรมจริยาภิรมย์ จังหวัดสมุทรสาคร ท่านพระครูสาครสิริทัต เจ้าคณะตำบลและเจ้าอาวาสวัดหนองบัว ทั้งขอขอบคุณคณะครูโรงเรียนวัดหนองบัว และชาวบ้านหนองบัวที่ได้ให้การช่วยเหลือ ได้พบปะสนทนากับผู้ประสบเหตุ และได้ให้การต้อนรับด้วยอัธยาศัยไมตรีอันดียิ่งด้วย

ท่านผู้อ่านมีความรู้สึกอย่างไรกับเหตุร้ายอันเป็นบทความที่ "นวลพจน์" เขียนขึ้น จากประสบการณ์ของเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง ซึ่งหลวงพ่อเมตตาเมื่อฟ้าดินลงโทษ และเกิดความพิศวงแก่นายแพทย์ผู้ร่วมกันวินิจฉัยอาการของคนไข้ ผมเห็นว่าน่าจะเป็นบารมีของหลวงพ่อ กับความศักดิ์สิทธิ์ขององค์พระที่ปกป้องคุ้มกันแล้วแสดงอภินิหารให้เกิดความอัศจรรย์

อาจารย์ตรีธาจุดเทียนทำน้ำพระพุทธมนต์ถวายเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์

วันเกิดอาจารย์ตรีธา

โดย บุญลาภ น้ำหอม

เหตุการณ์นี้เกิดเมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๒๗ ไม่นานนี่เอง ข้าพเจ้าพร้อมทั้งครอบครัวได้ออกจากบ้านในวันสงกรานต์ คือ ๑๓ เมษายน เพื่อไปรดน้ำอวยพรญาติผู้ใหญ่และร่วมรับประทานอาหารระหว่างญาติพี่น้อง กว่าจะได้กลับเข้าบ้านก็มืดค่ำมากแล้ว

เมื่ออาบน้ำอาบท่าเสร็จก็เข้านอน พร้อมทั้งตั้งใจว่าจะขอนอนให้สบาย ตื่นให้สาย ๆ หน่อย แล้วจะพาลูก ๆ ไปเที่ยวต่อให้สนุกสนานกันเต็มที่ เมื่อนอนหลับอย่างสบายไปจนถึงตีสี่กว่าๆก็รู้สึกตัวตื่นขึ้น เกิดความคิดแวบขึ้นในสมอง เหมือนมีสิ่งหนึ่งมาดลใจว่า วันนี้ต้องไปวัดปากน้ำให้ได้ เช้านี้เป็นวันเสาร์ให้ไปวัดปากน้ำเถอะ ข้าพเจ้ารู้สึกงง ๆ พร้อมทั้งยังขี้เกียจจะลุกขึ้นจากที่นอน อยากจะนอนต่อจนสาย ๆ แต่มีอะไรไม่ทราบมาดลจิตดลใจให้นอนหลับต่อไม่ได้ ต้องรีบตื่นมาอาบน้ำแต่งตัว พอฟ้าสางก็บอกสามีของข้าพเจ้าซึ่งยังนอนสบายอยู่ว่าจะขอไปวัดปากน้ำหน่อย ทำให้เขางงและแปลกใจถึงการเปลี่ยนใจของข้าพเจ้าเพราะตกลงกันไว้ว่าจะพาลูกไปเที่ยวหลังจากที่เขาเสร็จงานตอนเช้าแล้ว ข้าพเจ้าขอเลื่อนเขาเป็นวันรุ่งขึ้น แล้วก็รีบเดินทางออกจากบ้านมาวัดปากน้ำ เมื่อมาถึงวัดรู้สึกว่ามีผู้คนพลุกพล่าน

มากมายผิดปกติ ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปจุดธูปเทียนบูชาหลวงพ่อบนหอสังเวชนียฯ เมื่อเสร็จเรียบร้อยก็มาที่โรงครัวเห็นผู้คนเต็มแน่นศาลา และได้ยินเสียงประกาศเชิญชวนทำบุญ ทอดผ้าป่าถวายที่ดินแก่หลวงพ่อ ข้าพเจ้าเดินไปที่โต๊ะบริจาค พร้อมกับหยิบเงินขึ้นมา ๒๐๐ บาท ก็เกิดสองจิตสองใจว่าจะทำบุญ ๒๐๐ หรือ ๓๐๐ ดี ความรู้สึกบอกตัวเองว่า ๓๐๐ ดีกว่าน่า ข้าพเจ้าจึงเปิดกระเป๋าหยิบขึ้นมาอีก ๑๐๐ บาท และถือธนบัตรใบละ ๑๐๐ บาทไว้ ๓ ใบ ต้องยืนรอคิว เพราะคนบริจาคกันแน่น พออีก ๒ คนก็จะมาถึงคิวของข้าพเจ้า มีผู้หญิงที่นั่งอยู่บริเวณใกล้ ๆ นั้นคนหนึ่ง มาสะกิดที่แขนข้าพเจ้าและบอกว่า *"คุณ ๆ บริจาคเพิ่มอีก ๒๗ บาทซีคะ จะได้เป็น ๑ ตารางวา แล้วคุณจะได้รูปหลวงพ่อ"* ขณะนี้ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขามีการให้ของตอบแทนด้วย แต่ก็เชื่อเธอ รีบหยิบเงินมาอีก ๒๗ บาท พอเจ้าหน้าที่รับเงิน เขียนใบเสร็จแล้ว ก็มอบกล่องเล็ก ๆ มาให้ ๑ กล่อง เมื่อเปิดดูก็พบรูปหลวงพ่อองค์ยืนแบบเดียวกับองค์ยืนที่อยู่บนหอสังเวชนียฯ แต่ทำเป็นองค์เล็กมาก ขนาดความสูงประมาณ ๑ นิ้วเท่านั้นเป็นทองสีเหลืองอร่ามสวยงามและถูกใจข้าพเจ้ายิ่งนัก เรื่องนี้เป็นเรื่องอัศจรรย์สำหรับข้าพเจ้า เพราะว่าเมื่อ ๔ ปีกว่ามาแล้ว ข้าพเจ้าเคยเห็นรูปหล่อหลวงพ่อสีทองท่านั่งสมาธิ ขนาดเท่านิ้วก้อยเห็นจะได้ ซึ่งเป็นของแม่ชีผู้หนึ่งข้าพเจ้าชอบมากจริง ๆ อยากจะได้เป็นเจ้าของสักองค์หนึ่ง ไปดูที่ประชาสัมพันธ์ก็ไม่มี บังเอิญพระที่ท่านทำหน้าที่อยู่ที่ประชาสัมพันธ์ทราบความประสงค์ของข้าพเจ้า และท่านมีอยู่ ๒ องค์ ท่านรับปากจะให้ข้าพเจ้าองค์หนึ่ง แต่ยังไม่ทันที่ข้าพเจ้าจะได้รูปหล่อหลวงพ่อจากพระองค์นั้นเลย ก็ปรากฏว่าท่านเดินทางกลับบ้านเกิดของท่านในต่างประเทศเสียก่อน ข้าพเจ้าเลยพลาดโอกาสที่จะได้หลวงพ่อไปเสีย แต่ก็ยังชอบและอยู่ในความคิดเรื่อยมา จนกระทั่ง วันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๒๗ นี้ ก็มีสิ่งหนึ่งดลใจให้ข้าพเจ้ามาได้รูปหล่อองค์สีทองของหลวงพ่อโดยไม่นึกฝันว่าจะได้ และสวยงามองค์เล็กกะทัดรัดดูล้ำค่ายิ่งนัก ซ้ำยังไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนด้วยก็เลยทำให้ข้าพเจ้าปลื้มใจเป็นอย่างมาก พร้อมทั้งคิดเอาเองว่าอาจจะเป็นเพราะข้าพเจ้ามา

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ นำสานุศิษย์ถวายเครื่องไทยธรรมเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์

การเลี้ยงพระเป็นกิจอย่างหนึ่งที่หลวงพ่อวัดปากน้ำริเริ่มไว้ ถ้าไม่ติดกิจนิมนต์เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ลงฉันภัตตาหารเช้า-เพลที่ศาลาโรงฉันทุกวัน

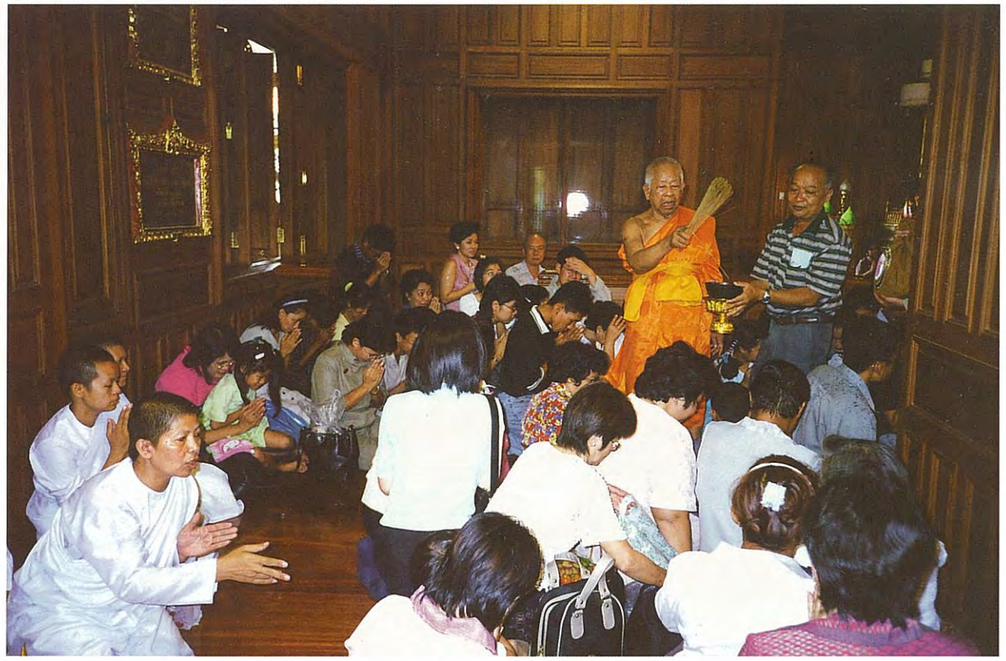

เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์กำลังประพรมน้ำพระพุทธมนต์แก่สาธุชน

ร่วมกันเป็นเจ้าภาพถวายภัตตาหาร ณ ศาลาการเปรียญ

เครื่องไทยธรรมและสิ่งของอันสวยงามประณีตที่อาจารย์ตรีธา เนียมขำ จัดถวายพระสงฆ์เป็นประจำ

คล้องพวงมาลัยรับขวัญโค-กระบือ

ทำบุญที่วัดปากน้ำอยู่ประจำ อานิสงส์นี้จึงทำให้หลวงพ่อดลใจให้ข้าพเจ้ามาได้รับรูปหลวงพ่อสีทองสมดังที่ปรารถนาไว้เป็นเวลานานนั้นเสียที ข้าพเจ้าได้ทราบในภายหลังต่อมาว่า งานวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๒๗ นั้น เป็นงานคล้ายวันเกิดอาจารย์ตรีธา เนียมขำ มีอายุครบ ๕๘ ปี ซึ่งได้จัดขึ้นเป็นครั้งแรกในชีวิต และได้จัดให้มีการทอดผ้าป่าซื้อที่ดินถวายหลวงพ่อ ซึ่งในวันนั้นได้เงินเป็นจำนวนถึง ๔ ล้านเศษ (ปัจจุบันเป็นเงิน ๕,๐๓๖,๔๙๓ บาท) และมอบรูปหล่อหลวงพ่อสีทองท่ายืนองค์เล็กแก่ผู้บริจาคซื้อที่ดินถวายหลวงพ่อ ๑ ตารางวา เป็นเงิน ๓๒๗ บาท

กล่าวคือ ข้าพเจ้าไม่ทราบมาก่อนเลยว่า วันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๒๗ นั้น อาจารย์ตรีธาจัดงานทำบุญคล้ายวันเกิด และจะมีการทอดผ้าป่าถวายที่ดินแก่หลวงพ่อ พร้อมทั้งแจกพระแก่ผู้บริจาคเงินซื้อที่ดินจำนวน ๓๒๗ บาท ซึ่งเป็นรูปหล่อหลวงพ่อสีทองอย่างที่ข้าพเจ้าอยากจะได้เป็นเจ้าของมาเป็นเวลานานถึง ๔ ปีกว่าแล้ว ซ้ำยังงามกว่าองค์ที่ข้าพเจ้าเคยอยากจะได้ในครั้งแรกเสียอีก และโดยปกติข้าพเจ้าก็มักจะมาทำบุญในวันธรรมดาจันทร์ถึงศุกร์ ไม่ค่อยได้มาในวันเสาร์-อาทิตย์ นอกจากมากันทั้งครอบครัว แต่การมาในวันนี้เป็นการมาโดยมีสิ่งหนึ่งมาดลใจ

พวกเราทุกคนขอให้คุณครูตรีธา มีสุขภาพแข็งแรง อายุยืนนะครับ

โดยปกติ ข้าพเจ้าชอบเรียนและสนใจทางวิทยาศาสตร์มาตั้งแต่เด็ก และจบการศึกษาด้านนี้ เพราะวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ มีเหตุมีผลที่สอดคล้องกัน สามารถตอบคำถามของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้โดยอาศัยหลักความจริงทางทฤษฎีที่ผ่านการพิสูจน์แล้วเป็นอย่างดี แต่เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้าแปลกใจ และไม่สามารถจะตอบคำถามของตัวเองได้ ข้าพเจ้าแต่เช้ามืด ให้ต้องมาวัดปากน้ำให้ได้ มาในวันเสาร์ซึ่งไม่เคยมาคนเดียวมาก่อนเลย และยังมีผู้ชี้แนะให้ทำบุญให้ครบ ๓๒๗ บาท เพื่อให้ได้รูปหล่อหลวงพ่อด้วย ข้าพเจ้าก็คิดว่าเป็นเพราะบารมีของหลวงพ่อโดยแท้ที่ทำให้ข้าพเจ้าสมหวังในสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนา

- - - - - - - - - - - - - - - - -

ถวายผ้าบังสุกุลวันสงกรานต์บนหอหลวงพ่อ ในวันที่ ๑๓ เมษายนของทุกปี

สาธุชนมาร่วมในพิธีถวายผ้าบังสุกุลกันเนืองแน่น

สวดพระอภิธรรมถวายหลวงพ่อวัดปากน้ำกันทุกวัน

นิยมประกอบพิธีบำเพ็ญกุศลทุกประเภทบนหอหลวงพ่อ โดยมีเจตนาให้ท่านเป็นประธาน

เมื่อมัจจุราชมาเยือน

โดย พนม พ่วงภิญโญ
ผู้พิพากษาศาลฎีกา

สัตว์โลกทั้งหลายย่อมมีการเกิดเป็นเบื้องต้น มีความตายเป็นบั้นปลาย ทุกคนต้องประสบการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่มีผู้ใดหลีกเลี่ยงได้ เราจึงไม่ควรประมาทในชีวิต ควรจะประกอบแต่กรรมดี ถึงแม้จะต้องประสบกับมรณภัยก็ต้องปลงใจให้ได้ว่า กรรมของเราในภพนี้จบลงแล้ว

เมื่อวันอังคารที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๑ คนขับรถได้มาถึงบ้านผมเช้าผิดปกติคือมาก่อน ๐๗.๐๐ น. ตามธรรมดามักจะมาระหว่าง ๐๗.๓๐ - ๐๘.๐๐ น. ขณะนั้นผมรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้ว และกินยาแก้แพ้ไป ๔ เม็ด ตามที่แพทย์สั่ง แล้วจึงนั่งรถออกจากบ้านในถนนลาดพร้าว ซอย ๘๐ ตัดออกสี่แยกห้วยขวาง ถนนรัชดาภิเษก พอเข้าตลาดห้วยขวางไปสักครู่หนึ่ง ผมรู้สึกมีอาการแน่นหลังแต่ไม่มาก ทีแรกคิดว่าคงเป็นเพราะจัดเบาะนั่งไม่สบายจึงเอนลงแต่ก็ไม่หาย รู้สึกอ่อนเพลียด้วย ขยับตัวอย่างไรก็ไม่หาย ผมคิดว่าโรคหัวใจคงเล่นงานเข้าแล้ว เมื่อรถผ่านอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิผมนึกจะแวะโรงพยาบาลราชวิถีแต่ก็เห็นว่ายังเช้าอยู่ บัตรคนไข้ก็ไม่มีและอาการแน่นก็ยังไม่รุนแรงนักไม่เจ็บปวด ผมจึงให้คนขับรถผ่านไปทางโรงพยาบาลรามา เห็นคนไข้เต็มไปหมดจึงให้คนขับขับไปที่โรงพยาบาลศิริราชเพราะผมมีบัตรคนไข้และเคยรักษากับแพทย์ที่นั่น แต่พอรถติดไฟแดงผมก็รู้สึกว่าร่างกายอ่อนเพลียลงไปอีกคิดว่าคงไปไม่ถึงโรงพยาบาลศิริราชเป็นแน่ ผมจึงสั่งให้คนขับรถเบนรถออกทางซ้ายเลี้ยวเข้าโรงพยาบาลสงฆ์ทันที เพราะมีน้องภรรยาและหลานเป็นพยาบาลอยู่ที่นั่น ทั้งภรรยาผมก็เคยเป็นพยาบาลอยู่โรงพยาบาลสงฆ์หลายปีมีคนรู้จักพอควร

เมื่อรถไปจอดที่หน้าตึก ผมก็ให้คนขับรถไปตามน้องภรรยาและหลานมาพร้อมกับรถนั่งเข็น แล้วจึงให้คนขับกลับไปรับภรรยาผมที่บ้านโดยเร็วน้องภรรยาผมให้ผมนั่งรถเข็นไปตรวจ E.K.G. ขณะนั้นเวลาเลย ๐๘.๐๐ น. มาเล็กน้อย ผลออกมาว่า ABNORMAL พอดีแพทย์ทางโรคหัวใจมาได้ดูผล E.K.G. แล้วบอกว่า INFARCT ให้นำผมเข้าห้องไอซียูทันที พอนอนลงบนเตียงผมรู้สึกหัวใจเต้นช้าลงทุกทีเป็นจังหวะห่าง ๆ จึงบอกหมอว่า *"คุณหมอครับ หัวใจผมเต้นช้าลงแล้วครับ"* หัวใจผมก็เต้นช้าลงอีก ผมก็บอกหมออีกว่า *"คุณหมอครับ หัวใจเต้นช้าลงแล้วครับ"* ขณะนั้นสายตาผมฝ้าฟางมองไม่เห็นอะไร หัวใจก็เต้นช้าลงจนเกือบจะหยุด ผมก็บอกคุณหมออีกว่า *"คุณหมอครับ หัวใจผมจะหยุดแล้วครับ"* แล้วก็หยุดไป

ทันใดผมก็รู้สึกว่า ความมืดเข้าครอบคลุมหูมีแต่เสียงวิ้ว ๆ เหมือนเข้าไปอยู่ในถ้ำหรือป่าลึก ๆ ร่างกายไม่มีความรู้สึกอะไรเลย ผมคิดว่าภายใน ๓ - ๔ นาทีนี้ ถ้าหัวใจไม่เต้นและไม่มีออกซิเจนเข้าผมต้องตายแน่ ๆ ผมจึงเริ่มคิดถึงชะตาตัวเองว่าจะตายวันนี้หรือเปล่า วันนี้เป็นวันอังคาร วันเกิดของผม เป็นเดือนกรกฎาคม เดือนเกิดของผมอีกด้วย ผมเคยได้ยินคนโบราณว่า คนเรามักจะตายในวัน เดือนเกิด ตามดวงชะตาดาวเสาร์เล็งลัคนาราศีพฤษภ ซึ่งดาวศุกร์เป็นเจ้าเรือน ศุกร์กับเสาร์เป็นดาวคู่ศัตรูกัน ไม่ว่าตำราไหนจะบอกว่าไม่ตายก็เลี้ยงไม่โต (ขณะนั้นความจริงดาวพฤหัสเข้ามาอยู่ในราศีพฤษภแล้ว ผมไม่ได้ดูมานานจึงเข้าใจผิด) และในเวลาเย็นวันนี้ผมจะต้องแต่งชุดปกติขาวนอนที่วัดให้เขารดน้ำศพผม คิดแล้วผมเศร้าเสียใจ และสลดใจอย่างบอกไม่ถูกสู้อุตส่าห์ต่อสู้ชีวิตบากบั่นมาตั้งแต่เด็ก ๆ ด้วยความยากลำบาก คุณพ่อเสียตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ ๒ ทิ้งคุณแม่กับลูก ๑๒ คนไว้ พี่สาวและพี่ชายคนโตต้องรับภาระเลี้ยงน้องที่อยู่

ในวัยเรียนเมื่อเข้าเรียนธรรมศาสตร์และเนติบัณฑิต ผมไม่เคยไปฟังคำบรรยายของอาจารย์เลยเพราะต้องทำงานอยู่ต่างจังหวัด ได้แต่ซื้อตำรามาอ่าน ต่อสู้ชีวิตจนสอบตุลาการได้ตำแหน่งถึงรองอธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญา แล้วก็ต้องสิ้นสุดชีวิตอายุเพียง ๕๗ ปี ทั้งที่ยังมีโอกาสก้าวต่อไปได้อีก แต่เมื่อคิดถึงคนอื่นซึ่งตายด้วยอุบัติเหตุหรือโรคต่าง ๆ ตั้งแต่อายุน้อยก็มีจำนวนมาก ผมจึงตัดสินใจได้ว่าพรหมลิขิตชีวิตมาเพียงเท่านี้ ผมทำบุญน้อยก็ต้องยอมรับ ขอกราบลาคุณแม่ พี่น้อง ผู้บังคับบัญชา และมิตรสหายขอให้อโหสิกรรมผมด้วย ผมไม่มีบุตร ภรรยามีบำนาญ บ้านเรือนก็พออยู่ได้ไม่มีอะไรห่วงเดี๋ยวผมก็จะตายครับ ผมท่อง *"อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ"* หลายครั้งยังรู้สติดีอยู่

เอ... เขาว่าคนเราชอบหรือไม่ชอบอะไรเวลาใกล้จะตายมักจะปรากฏ ผมชอบเล่นเทนนิส แต่ยังไม่เห็นอะไร พอคิดก็เห็นภาพสนามเทนนิสปรากฏอย่างในจอโทรทัศน์ มีลูกเทนนิสวางอยู่ตรงมุมกลางคอร์ดเส้นเสิร์ฟ เสียงพูดว่า *"ต้องเสิร์ฟให้ลงมุมนะ มิฉะนั้นจะไปอยู่ที่ไม่ดี"* ผมรู้สึกตัวดีว่าไม่มีทางทำได้ จึงตอบไปว่า *"ผมยังไม่เล่นได้ไหมผมยังไม่สบาย แร็กเกตอยู่ท้ายรถไปเอามาไม่ได้"* ไม่มีเสียงตอบ แต่เกิดความรู้สึกง่วงนอนเป็นที่สุด มีวงกลมขอบขาวข้างในสีคล้ำวนเวียนไปมาอยู่ตรงหน้า ถ้าผมไล่วงกลมนี้ไปผมก็จะหลับสนิทอย่างมีความสุขที่สุดในโลก ผมรู้สึกดีว่าอาการง่วงนอนอย่างนี้เป็นอาการจะหมดสติ เพราะผมเคยผ่าตัดมา ๒ ครั้ง ผ่าตัดไส้ติ่งใช้วิธีดมยาสลบ อาการง่วงเป็นไปอย่างช้า ๆ แต่ผ่าตัดกระดูกคอหมอให้ยานอนหลับทางเส้นเลือดจะรู้สึกวูบแล้วมืดหมดสติ การหมดสติของผมคราวนี้เป็นการสิ้นสุดของชีวิตคือความตายได้มาถึงแล้วแต่ผมยังไม่ยอม ขอคิดถึงพระเป็นครั้งสุดท้าย ผมคิดถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำ ที่ผมแขวนคออยู่พร้อมกับอธิษฐานว่า ถ้าผมฟื้นผมจะทอดผ้าป่าและบวชถวายท่าน

ทันใดนั้นเอง ผมรู้สึกว่ามีอะไรล่วงเข้าไปในลำคอ รู้สึกคลื่นไส้ ผมก็อาเจียนเอาเศษอาหารออกมา เสียงคุณหมอวันดี โภคะกุล พูดใกล้ ๆ หูว่า *"คุณพนม คุณพนม หายใจลึก ๆ"* ผมก็หายใจเข้าปอดเต็มที่ ๒ - ๓ ครั้ง เสียงเครื่องช่วยหัวใจทำงานเสียงดังครืดคราดตามจังหวะหายใจ เสียงคุณหมอพูดอีกว่า *"คุณพนม ไม่ต้องตกใจนะ หมออยู่ที่นี่ตั้งสองคน"* ครับผมขอขอบคุณ ผมยังแย้งอยู่ในใจว่าคุณหมอครับ ถ้ามันจะตาย หมอสักสิบคนก็ช่วยไม่ได้ ผมรู้สึกว่ามีใครมาเกาหลังมือขวา ผมก็ลืมตาขึ้นเห็นแสงสว่าง ภรรยาผมเองยืนตาแดง ๆ อยู่ข้างเตียงบอกว่า *"พ่อ วินาทีวิกฤตพ้นไปแล้วนะ ใจดี ๆ ไว้"* ผมพยักหน้าแล้วหลับตาด้วยความอ่อนเพลีย เสียงคนข้างเตียงพูดว่า *"ฟื้นแล้ว ฟื้นแล้ว"*

ผมมองไปรอบ ๆ เตียง เห็นหมอ พยาบาล และคนอีกหลายคนล้อมรอบ มองไปทางหน้าต่างที่ทางเดินเข้าห้องไอซียู เห็นน้องเขย น้องภรรยา และญาติ ๆ กำลังคุยกันและมองมาทางผมด้วยสีหน้าไม่สบาย ผมมาทราบภายหลังว่าเขากำลังปรึกษากันว่าจะเอาศพผมไปไว้วัดไหนดี น้องเขยแนะนำให้เอาไปไว้ที่วัดพระศรีมหาธาตุ บางเขน ค้นหาหมายเลขโทรศัพท์ไว้แล้ว ถ้าผมตายก็จะได้จองศาลาได้ทันที

วันนั้นเป็นวันทรมานที่สุด ท่อเอนโดที่ช่วยหายใจคับเต็มลำคอกลืนน้ำลายก็ไม่ลง จะบ้วนน้ำลายหรือเสลดออกก็ไม่ได้ ทำให้หายใจไม่สะดวก ผมต้องใช้วิธีเขียนบนกระดาษว่า *"เสลดติดคอ"* พยาบาลจึงใช้สายยางดูดออกทางจมูกทำให้หายใจคล่องขึ้น ผมได้ยินหมอคุยกันว่าถ้าพ้นคืนนี้ก็ไม่เป็นไร ภรรยาผมจึงได้นั่งเฝ้าตลอดคืนรวมทั้งคุณวราภรณ์หัวหน้าพยาบาลห้องไอซียูด้วย

รุ่งเช้าภรรยาผมได้เล่าให้ฟังว่าประมาณตี ๒ ขณะนั่งครึ่งหลับครึ่งตื่น ได้ยินเสียงพระพูดจากทางข้างหลังว่า *"โยม ไม่ต้องเป็นห่วงเขาหรอกนะ นาทีวิกฤตผ่านพ้นไปแล้ว เขาจะค่อย ๆ ดีขึ้น"* ภรรยาผมจึงหันไปดูแต่ก็ไม่เห็นผู้พูด มองไปรอบ ๆ ก็เห็นแต่พระภิกษุที่อาพาธหลับหมดแล้ว เธอดีใจจนขนลุกซู่แล้วเล่าให้ผมทราบต่อไปว่า พอผมพูดว่า *"หัวใจหยุดเต้นแล้วครับ"* หน้าผมซีดร่างกายไม่ไหวติงเหมือนไม่มีความรู้สึก จับชีพจรก็ไม่เต้น วัดความดันไม่ได้ ก็รีบนวดหัวใจทันที หมอและพยาบาลช่วยกันง้างปากเพื่อใส่เอนโดเครื่องช่วยหายใจ แต่ใส่ยากมาก

เพราะกรามแข็งต้องใช้เครื่องขยายออกจึงใส่เข้าไปได้ทุกอย่างฉุกละหุกและต้องใช้เวลานานมาก

ผมอยู่ในห้องไอซียู ๑ สัปดาห์ จึงกลับบ้านได้ ผมได้ไปที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พบหุ่นรูปเหมือนหลวงพ่อนั่งขัดสมาธิขนาดเท่าองค์จริง ผมรู้สึกว่าท่านมองดูผมด้วยความสมเพช ผมสะดุ้งเพราะเพิ่งนึกออกว่าผมมีรูปเหมือนหลวงพ่อขนาดองค์เล็กหน้าตักประมาณหนึ่งคืบอยู่ที่บ้าน แต่ผมไม่ได้ดูว่าเป็นหลวงพ่อวัดปากน้ำคุณพี่จิตต์สมัยภรรยาท่านสุวรรณกองวารี อธิบดีผู้พิพากษาศาลแพ่งได้ให้ภรรยาผมมาเมื่อครั้งผมเป็นรองอธิบดีอยู่ที่ศาลแพ่งธนบุรี ที่ฐานพระจารึกว่า *"พระมงคลเทพมุนีวัดปากน้ำภาษีเจริญ"* ด้านหลังจารึกว่า *"๒๑ - ๒๕ พ.ย. ๒๕๒๗"* ที่จารึกเช่นนี้เพราะสร้างเป็นอนุสรณ์ในงานฉลองอายุครบ ๑๐๐ ปี ของท่านเมื่อวันเดือนปีดังกล่าว

ผมไม่เคยรู้จักหลวงพ่อวัดปากน้ำมาก่อนเลยทั้ง ๆ ที่มีพระผงของท่านแขวนคออยู่ เพื่อนให้มาเมื่อประมาณ ๑ ปีมาแล้ว เขาบอกว่าเป็นพระหลวงพ่อวัดปากน้ำ ผมก็เข้าใจว่าอยู่ที่สมุทรปราการ เมื่อผมมีสุขภาพดีขึ้นแล้ว ได้นำพระหลวงพ่อวัดปากน้ำไปให้เพื่อนที่เคยเป็นกรรมการประกวดพระดู เขาบอกว่าเป็นพระหลวงพ่อวัดปากน้ำรุ่น ๑ และวัดปากน้ำนั้นตั้งอยู่ที่ตลาดพลู ภาษีเจริญ ผมจึงได้รีบไปที่วัดปากน้ำดังกล่าวแล้ว และได้ไปคารวะศพของท่าน ซึ่งมรณภาพตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ผมเข้าไปจุดธูปกราบขอบพระคุณท่านอย่างหาที่สุดมิได้ หลังจากนั้น ผมได้ไปทอดผ้าป่าและบวชถวายท่าน

ระหว่างนอนในห้องไอซียู ผมได้สำนึกว่ายศถาบรรดาศักดิ์ทรัพย์สินเงินทองแม้แต่ร่างกายของตนเองล้วนเป็นอนิจจัง กิจการต่าง ๆ ในโลกนี้ไม่มีที่สิ้นสุด อย่าไปยึดมั่นถือมั่น ควรทำแต่พอเหมาะพอควรกับอัตภาพ หลังจากผมออกจากโรงพยาบาลได้ ๔ - ๕ เดือน ผมก็เสียเพื่อนรักที่แสนดี คือ คุณสุเมธ สุทธิวาทนฤพุฒิ รองปลัดกระทรวงยุติธรรมและในเวลาไล่เลี่ยกันตุลาการที่เพิ่งจะเกษียณอายุก็เสียไปอีก ๒ คน คือ คุณดิลก ณ นคร และคุณวิน จันทร์เจริญ ด้วยโรคเดียวกันทั้งสิ้นโดยไม่มีโอกาสได้เยียวยาเลย ผมจึงใคร่เรียนตุลาการที่อายุ ๕๐ ปีขึ้นไปให้หมั่นตรวจสุขภาพ พยายามคลายความเครียดต่าง ๆ ให้มาก หมั่นไปพบแพทย์เพราะโรคนี้บางทีก็ไม่รู้ล่วงหน้า

ผมมาพิจารณาทบทวนดูว่า ถ้าวันนั้นคนขับรถมารับผมในเวลาปกติคือ ๘ นาฬิกาเศษ ผมคงอยู่แถวถนนรัชดาภิเษก สี่แยก อ.ส.ม.ท. อาจจะตายอยู่แถวนั้นเพราะรถติดมาก และเมื่อรถแล่นผ่านโรงพยาบาลรามาธิบดี ผมเห็นคนมากมายจึงทำให้เปลี่ยนใจคิดจะไปโรงพยาบาลศิริราช แต่พอถึงสี่แยกโรงพยาบาลสงฆ์ รถของผมก็ติดไฟแดงทำให้ผมต้องเปลี่ยนใจอีกครั้งหนึ่ง เลี้ยวเข้าโรงพยาบาลสงฆ์ทันที ถ้ารถไม่ติดไฟแดงผมก็ต้องผ่านเลยโรงพยาบาลสงฆ์ไป และคงจะไปไม่ถึงโรงพยาบาลศิริราชแน่นอน

เมื่อเข้าไปในโรงพยาบาลสงฆ์แล้วก็โชคดีที่คุณหมอวันดี โภคะกุล หมอทางโรคหัวใจเดินตรวจคนไข้อยู่บนตึกใกล้ ๆ ได้มาช่วยผมได้ทันท่วงที ผมได้ถามคุณหมอ ในวันหลังว่า วันนั้นทำไมคุณหมอไปทำงานแต่เช้า คุณหมอวันดีตอบว่าไม่รู้เหมือนกัน เมื่อเข้าห้องไอซียู ผมกำลังจะถอดจิต หมอก็ใส่เครื่องเอนโดช่วยหายใจทันพอดี ทุกสิ่งทุกอย่างได้จังหวะพอดีกันไปหมด ผมเชื่อว่าหลวงพ่อวัดปากน้ำคงดลบันดาลให้เป็นไปตามนั้น หัวใจของผมล้มเหลวในวันอังคาร วันรุ่งขึ้นวันพุธอาการดีขึ้นบ้าง ต่อจากนั้นก็เป็นวันหยุด ๔ วัน คือวันอาสาฬหบูชา วันเข้าพรรษา ต่อจากวันเสาร์ วันอาทิตย์ คุณหมอวันดี โภคะกุล ได้สั่งพยาบาลเวรว่าถ้าผมมีอาการไม่ดีให้โทรศัพท์ไปบอกคุณหมอที่บ้านและท่านก็ไปเยี่ยมผมทุกวัน ผมขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ด้วย ไม่มีวันลืมพระคุณท่านได้ตลอดชีวิตนี้ และขอขอบพระคุณนายแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสงฆ์ แพทย์ พยาบาล และผู้ที่เกี่ยวข้องที่ช่วยให้ผมฟื้นคืนชีพมาได้ ขอขอบคุณผู้อ่านที่ได้สนใจอ่านจนจบ ด้วยกุศลผลบุญทั้งหลายที่ท่านได้เคยกระทำไว้ จงเป็นพลวปัจจัยให้ท่านมีความสุข ความเจริญ ปราศจากโรคาพยาธิทั้งปวง โดยเฉพาะโรคหัวใจซึ่งเป็นโรคที่ผู้สูงอายุเป็นกันมากเป็นอันดับหนึ่ง

เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์กำลังเจิมและปิดทองรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำ

จากรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำที่เป็นโลหะรมดำ ถูกปิดทองเหลืองอร่ามทุกวัน

หลวงพ่อช่วยให้ปลอดภัย

โดย กาญจนา ศรีนวล

ดิฉันเริ่มเข้ามาเป็นศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๙ โดยคำชักชวนของเพื่อนและเริ่มศึกษาการนั่งวิปัสสนาตามแนววิชาธรรมกายอย่างจริงจัง เมื่อมีเวลาว่างมักจะมาฝึกนั่งเสมอ เพราะอยากเห็นดวงธรรมตามที่หลวงพ่อสอน ดิฉันพยายามฝึกปฏิบัติตามที่หลวงพ่อสอนทุกอย่างทั้งการสวดมนต์ รักษาศีล และนั่งภาวนา ทั้งเคยมานุ่งขาวรักษาศีลที่วัดอย่างที่พระเดชพระคุณพระธรรมปัญญาบดี เจ้าอาวาสวัดปากน้ำท่านเรียกชื่อว่าการรักษาศีลมาตา ดิฉันได้เคยมารักษาศีลมาตาถึง ๓ ครั้ง

ครั้งที่ ๓ ที่ดิฉันมารักษาศีลมาตานั้น ดิฉันก็เกิดความท้อใจ ไม่เชื่อว่าที่หลวงพ่อสอนว่าจะเห็นดวงแก้ว องค์พระ หรือดวงธรรมนั้นจะเป็นความจริง เพราะดิฉันฝึกนั่งตั้งนานแล้วก็ไม่เห็นสักที ที่คนอื่นเขาเห็นกันคงจะเป็นภาพลวงตา เป็นเรื่องแปลกที่ว่าหลังจากที่คิดเช่นนั้นแล้ว ดิฉันก็หลับตาลง ปรากฏว่าดิฉันได้เห็นดวงธรรมสุกใสสว่างเหมือนดวงจันทร์ชัดเจนเหมือนเห็นด้วยตาเปล่า ดิฉันคงจะจ้องดูด้วยอาการเกร็ง เพื่อนที่พักอยู่ด้วยกันจึงถามว่าดิฉันเป็นอะไร ดิฉันจึงได้ลืมตาขึ้นและทราบทันทีว่าดวงธรรมนั้นมีจริง และวิชาธรรมกายก็จะต้องมีจริงด้วยเช่นกัน

การที่ดิฉันเห็นดวงธรรมนั้นคงจะเป็นเพราะหลวงพ่อท่านไม่ต้องการให้ดิฉันล้มเลิกการปฏิบัติธรรม จึงแสดงนิมิตให้ดิฉันเห็น ตั้งแต่นั้นมาดิฉันก็ได้ยึดหลวงพ่อเป็นที่พึ่งอย่างจริงจัง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๐ คุณแม่ของดิฉันได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำอาการสาหัสมาก จนนายแพทย์ที่รักษาแนะนำว่าถ้ามีอะไรต้องสั่งเสียก็ให้รีบทำเสีย ดิฉันตกใจมากจึงมาขอร้องให้คุณป้าตรีธา เนียมขำ ช่วยตรวจดวงชะตาและแก้โรคให้คุณแม่ คุณป้าตรีธาบอกว่าไม่เป็นไร แต่ขอให้ดิฉันช่วยคุณแม่อีกแรงโดยมาอยู่ที่วัดรักษาศีลมาตา ๗ วัน ซึ่งดิฉันก็ยินดีปฏิบัติตาม ปรากฏว่า คุณแม่ก็สามารถผ่านวิกฤตการณ์มาได้ด้วยดี

หลังจากที่แต่งงานแล้วดิฉันอยากมีบุตรมาก แต่ก็ไม่มี จึงได้ขอบุตรจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ ในช่วงนั้นดิฉันได้ติดตามสามีซึ่งไปปฏิบัติราชการอยู่ ณ ประเทศญี่ปุ่น และเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๖ พระเดชพระคุณพระธรรมปัญญาบดีและคุณป้าตรีธา ได้นำคณะไปญี่ปุ่น คุณพิมใจ มัทสุโมโต โทร.มาบอกดิฉันให้ไปกราบพระธรรมปัญญาบดีและคุณป้าตรีธา คุณพิมใจย้ำว่า คุณป้าตรีธานำลูกมาให้ด้วย เป็นที่น่าประหลาดใจยิ่งนัก ที่ได้ทราบว่าหลังจากนั้น ดิฉันก็ได้ตั้งครรภ์ การตั้งครรภ์ของดิฉันปกติดีทุกอย่าง เว้นแต่ว่าปริมาณธาตุเหล็กในเม็ดเลือดแดงของดิฉันต่ำกว่าปกติ หมอจึงแนะนำให้ดิฉันรับประทานอาหารที่มีธาตุเหล็กมาก ๆ และรับประทานธาตุเหล็กเพิ่ม ซึ่งดิฉันก็ปฏิบัติตาม แต่ธาตุเหล็กในเลือดของดิฉันก็ไม่ได้เพิ่มขึ้นเลย แม้ว่าเวลาจะผ่านไปแล้วถึง ๒ เดือน คุณหมอจึงได้ฉีดธาตุเหล็กเข้าเส้น เพราะเกรงว่าถ้าปริมาณของธาตุเหล็กต่ำเกินไป เวลาคลอดบุตรจะได้รับอันตรายมากเพราะเลือดอาจจะไหลไม่หยุด

ดิฉันมีความกังวลมากจึงโทรศัพท์มาปรึกษาคุณหมอประจำตัวที่กรุงเทพฯ คุณหมอตกใจมากเมื่อทราบว่าคุณหมอที่ญี่ปุ่นฉีดธาตุเหล็กเข้าเส้นและบอกดิฉันให้แจ้งให้คุณหมอที่ญี่ปุ่นหยุดฉีดธาตุเหล็กเพราะดิฉันเป็นโรคทาลาซซีเมีย (ชนิดไม่รุนแรง) จึงทำให้เลือดจางกว่าปกติแต่ถ้าให้ธาตุเหล็กมากเกินไปจะเป็นอันตรายต่อตับและผิวหนัง ดิฉันก็ได้บอกคุณหมอที่ญี่ปุ่น แต่หมอก็ยังคงฉีดธาตุเหล็กต่อไป โดยอ้างว่าไม่รู้จักโรคนี้ แต่จะศึกษาและขอคำปรึกษาหมอทางเมืองไทย

ส่วนดิฉันก็โทรศัพท์มาปรึกษาคุณป้าตรีธาที่วัดปากน้ำ คุณป้าตรีธาแนะนำดิฉันให้หมั่นขอบารมีหลวงพ่อให้ช่วยคุ้มครองทั้งแม่และลูกในท้อง และให้ทำใจให้สบาย ดิฉันก็ปฏิบัติตาม ในที่สุดคุณหมอที่ญี่ปุ่นก็หยุดฉีดธาตุเหล็กเข้าเส้น และดิฉันก็หยุดรับประทานธาตุเหล็ก เป็นที่น่าประหลาดที่ว่าหลังจากที่ร่างกายของดิฉันหยุดรับธาตุเหล็กแล้ว ปริมาณธาตุเหล็กกลับเพิ่มขึ้นทีละน้อย แต่ก็ยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าปกติ จนใกล้จะถึงกำหนดคลอด เหลือเวลาอีกเพียง ๒ สัปดาห์เท่านั้น ปริมาณเม็ดเลือดแดงก็ยังอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ปกติคือ ๑๐ หมายความว่า ถ้าเม็ดเลือดแดง มีปริมาณต่ำกว่า ๑๐ อาจจะได้รับอันตรายจากการคลอดบุตร จะต้องมีการให้เลือด ของดิฉันนั้นวัดได้ ๙.๔ ดิฉันภาวนาขอให้หลวงพ่อช่วยตลอดเวลาและขอร้องสามีให้ขอบารมีหลวงพ่อด้วย ดิฉันได้ขอให้คุณหมอเจาะเลือดตรวจอีกครั้ง เหมือนปาฏิหาริย์ ธาตุเหล็กในเลือดของดิฉันขึ้นไปถึง ๑๐.๒ สร้างความ ประหลาดใจให้หมอยิ่งนักว่าปริมาณธาตุเหล็กเพิ่มขึ้นได้อย่างไรโดยไม่ได้รับประทานธาตุเหล็กและไม่ได้ฉีดด้วย แต่หมอคาดว่าอาจเป็นเพราะรับประทานอาหารที่มีธาตุเหล็ก แต่ก็น่าประหลาดอีกที่ว่าหลังจากคลอดบุตรแล้วเพียงหนึ่งวัน ปริมาณธาตุเหล็กในเลือดก็ลดลงมาต่ำกว่า ๑๐ อีก คืออยู่ที่ ๙.๕ ส่วนบุตรชายที่เกิดมานั้น กลับไม่มีอาการผิดปกติทางเลือด เหมือนดิฉันเลย

เรื่องทั้งหมดของดิฉันนั้นอาจจะมีโอกาสเป็นไปได้ในทางวิทยาศาสตร์ แต่สำหรับดิฉันแล้วทราบดีว่าการที่คุณแม่ของดิฉัน และตัวดิฉันหายจากอาการเจ็บไข้ได้ป่วย ได้รับความปลอดภัยในการคลอดบุตร หรือแม้แต่ได้ลูกชายสมปรารถนานั้น เป็นเพราะบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำและการฝึกปฏิบัติธรรมทั้งสิ้น

- - - - - - - - - - - - - - - -

หลวงพ่อมีแต่ให้

โดย พรทิพย์ หุ่นแก้ว

ข้าพเจ้าขอเล่าเรื่องที่ได้รับบารมีธรรมจากหลวงพ่อสด วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ที่ท่านได้โปรดประทานและคุ้มครองข้าพเจ้าให้พ้นจากภัยอันตรายต่าง ๆ และพ้นจากทุกข์ครั้งแล้วครั้งเล่ารวมครั้งที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของข้าพเจ้ามี ๓ ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ ๑ ในขณะที่ข้าพเจ้าเดินทางไปทำงานตามที่ต่าง ๆ ซึ่งตอนนั้นใจก็คิดว่า ทำไมดวงไม่ค่อยดีเลย พยายามหาหลายแห่งก็ไม่ได้สักที ทำให้รู้สึกท้อแท้ใจ เหนื่อยใจเหลือเกิน เพราะข้าพเจ้ามีส่วนที่จะต้องดูแลบิดามารดาและทุกคนที่อยู่ในบ้าน ด้วยถ้ายังหางานทำไม่ได้เงินทองมาใช้จ่ายก็คงจะต้องพบกับความลำบากมากกว่าที่เป็นอยู่แน่ ๆ เกิดความกังวลใจเป็นที่สุด ต่อมาคืนวันหนึ่งฝันว่าหลวงพ่อมาบอกข้าพเจ้าว่าให้หารูปท่านมาแขวนคอไว้ และข้าพเจ้าได้นำรูปท่านมาอัดพลาสติกแขวนติดตัวไว้ตามที่ท่านบอกภายหลังจากที่ท่านมาเข้าฝันบอกได้ประมาณ ๒ - ๓ วัน ข้าพเจ้าก็ถูกรถมอเตอร์ไซค์ชนแถวบริเวณพุทธมณฑลสาย ๔ ในขณะที่กำลังจะข้ามถนน ได้หันหน้าไปเห็นรถมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งวิ่งมาด้วยความเร็วมากพุ่งหาข้าพเจ้าอย่างน่ากลัวจนข้าพเจ้าต้องหลับตา และนึกในใจว่าต้องชนร้อยเปอร์เซ็นต์ ต้องเจ็บตัวแน่นอน พอรู้สึกว่ารถชนแล้วตัวเองทำไมไม่ล้ม จึงค่อย ๆ ลืมตาดูด้วยความอัศจรรย์อย่างไม่น่าเชื่อเลย ข้าพเจ้าเห็นล้อหน้าของรถดังกล่าวเข้ามาอยู่ในช่วงระหว่างขาทั้งสองในลักษณะที่ยังยืนอยู่รถมอเตอร์ไซค์ก็ไม่ล้มข้าพเจ้าก้มลงสำรวจดูตามลำตัวด้วยอาการงง ๆ ทำไมไม่เห็นมีบาดแผลอะไรเลย เพียงแต่เจ็บและถลอกเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งถ้าไม่ใช่เรื่องปาฏิหาริย์ของหลวงพ่อมาช่วยปัดเป่าแล้วละก็ ข้าพเจ้าคงต้องถูกรถชนกระเด็นและต้องได้รับบาดเจ็บมากกว่านี้อย่างแน่นอน หรืออาจถึงแก่เสียชีวิตก็ได้

ครั้งที่ ๒ ต่อมาระยะหนึ่งข้าพเจ้าได้เข้าทำงานที่ไทยจิวฟูเคเดอร์ เป็นโรงงานทำตุ๊กตาส่งออกนอกประเทศ อยู่แถวพุทธมณฑลสาย ๔ ได้ทำงานอยู่ที่โรงงานนี้หลายปี แต่ไม่ได้อยู่ที่เดียวตลอด เขาให้ย้ายไปตึกโน้นบ้างตึกนี้บ้าง เมื่อคราวที่โรงงานไฟไหม้ครั้งแรก เวลาเลิกงานแล้วมีคนแวะมาบอกว่า *"พรุ่งนี้โรงงานสั่งปิดงาน ๑ วัน ไม่ต้องไปทำงานนะ"* ข้าพเจ้าก็ไม่ไปตามที่เขามาบอก ในวันรุ่งขึ้นก็เกิดไฟไหม้ มีคนได้รับบาดเจ็บมากมาย บางคนก็ตายอยู่ในนั้นเพราะออกไม่ทัน พวกนี้ไม่ได้ถูกสั่งให้หยุดงาน นี่คงเป็นเพราะหลวงพ่อดลใจให้เพื่อนมาแวะบอกล่วงหน้าว่าโรงงานปิด ๑ วัน จึงทำให้ข้าพเจ้าคลาดแคล้วจากการตายหมู่กับเขาอีก

ครั้งที่ ๓ ภายหลังจากไฟไหม้ครั้งนั้นเจ้าของได้ซ่อมแซมโรงงาน และเข้าทำงานตามปกติได้ไม่กี่ปีก็มีเหตุเกิดขึ้นอีกเมื่อประมาณวันที่๑๐พฤษภาคม ๒๕๓๖ โรงงานนี้ได้เกิดไฟไหม้อีก เพื่อน ๆ มาเล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า มีตึกถล่มลงมาทับคนบาดเจ็บและตายกันมากมายเป็นภาพที่สยดสยอง มีเสียงร้องขอความช่วยเหลืออยู่ไม่ขาดเสียงและแต่ละเสียงบ่งบอกความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสอยู่ท่ามกลางกองเพลิงที่กำลังไหม้ตามที่เพื่อนหลายคนเล่าให้ฟัง เมื่อข้าพเจ้าได้รับข่าวไฟไหม้ครั้งหลังนี้ ข้าพเจ้าได้ลาออกจากโรงงานไปแล้วไม่นาน ก็ด้วยบารมีของหลวงพ่ออีกครั้งนั่นแหละ ข้าพเจ้าฝันไปว่า หลวงพ่อท่านมาบอกให้ข้าพเจ้ารีบไปลาออกจากงานที่กำลังทำอยู่นี้ให้เร็วที่สุดพร้อมกับย้ำว่า *"เขาจะมาเอาคนอีกหลายศพ"* และในจำนวนหลายศพนั้นก็มีข้าพเจ้ารวมอยู่ด้วย

พระของขวัญวัดปากน้ำรุ่น ๗ พิมพ์ต่าง ๆ

ข้าพเจ้าได้นำความฝันไปเล่าให้เพื่อนฟังและชักชวนให้เขาลาออกพร้อมกับข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าต้องผิดหวังมากในการที่จะช่วยให้เขาเหล่านั้นไม่ต้องอยู่ในเหตุการณ์ที่หลวงพ่อท่านอุตส่าห์มาบอกล่วงหน้า ทำให้บรรดาเพื่อน ๆ ที่ได้ฟังเรื่องราวในความฝันแล้ว ต่างพากันคิดว่า ข้าพเจ้าคงคิดมากฟุ้งซ่านจนสติไม่ค่อยดี ทำนองว่าคงจะเป็นบ้านั่นแหละเลยทำให้ไม่มีใครเชื่อความฝันของข้าพเจ้า เขากลับบอกว่าทำงานได้เงินเดือนสูง ๆ จะมาชวนให้ลาออกทำไม เมื่อไม่มีใครเชื่อ ในที่สุดข้าพเจ้าก็รีบทำเรื่องขอลาออกจากโรงงานดังกล่าวตามที่หลวงพ่อท่านได้มาบอกไว้โดยไม่ช้า เพราะข้าพเจ้าเชื่อในบารมีธรรมของท่าน เพราะเมื่อข้าพเจ้าอายุประมาณ ๑๗ - ๒๐ ปี ได้มีโอกาสมาบวชชีรักษาศีลอยู่ที่วัดปากน้ำ และได้ปฏิบัติธรรมตามแนวทางที่ท่านได้อบรมสั่งสอนไว้เป็นประจำ ช่วงนั้นได้พึ่งใบบุญอยู่ที่วัดเป็นเวลาประมาณ ๒ ปี โดยได้ช่วยทำงานอยู่ในแผนกครัวของหวาน ซึ่งตอนนั้นโรงครัวยังเป็นไม้หลังคาจากอยู่ หลังจากนั้นก็ลาสิกขาออกมาหางานทำจนถึงขณะนี้

เมื่อข้าพเจ้าได้ลาออกจากโรงงานทำตุ๊กตาดังกล่าวไม่กี่วัน ก็เกิดไฟไหม้ที่โรงงานอีกครั้ง ข่าวไฟไหม้ที่ได้รับครั้งนี้ยิ่งใหญ่จริง ๆ ข้าพเจ้าถึงกับตะลึงงงอยู่พักหนึ่ง ความรู้สึกในขณะนั้นเป็นอาการขนลุกซู่ซ่าไปทั่วตัวอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ข้าพเจ้ารู้สึกน้ำตาคลอ ระลึกถึงความฝันที่หลวงพ่อมาบอกไว้ล่วงหน้าให้รีบลาออกเสียก่อนที่จะเกิดเหตุการณ์อันสยดสยองขึ้น เป็นจำนวนมากที่ออกไม่ได้เพราะติดประตูใส่กุญแจ ทางมันตันจริง ๆ หนีไม่พ้นกรรม ท่านได้มาโปรดขจัดปัดเป่าและคุ้มครองให้ข้าพเจ้าได้พ้นจากภัยอันตรายร้ายแรงได้อีกเป็นครั้งที่ ๓ จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ประสบมาทำให้ข้าพเจ้าเฝ้าระลึกถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของท่านอยู่เสมอ ที่ท่านได้โปรด

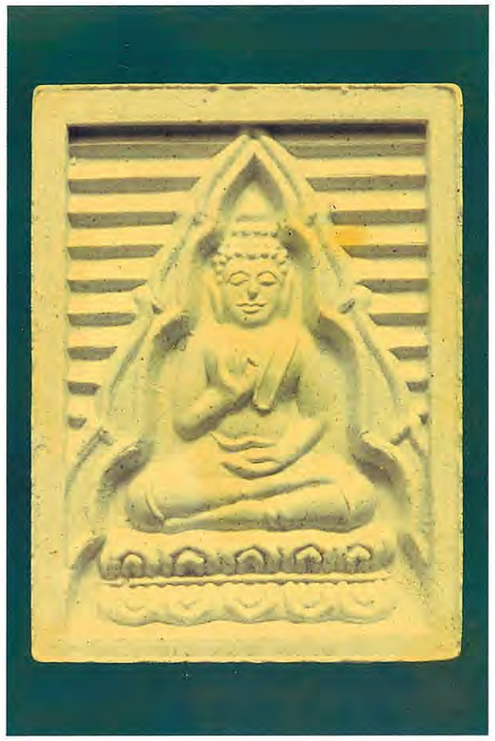

พระของขวัญวัดปากน้ำรุ่น ๗ พิมพ์ต่าง ๆ

เมตตาปัดเป่าและคุ้มครองให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากเหตุการณ์ร้ายแรงต่าง ๆ ไปได้ทุกครั้งไป ในใจคิดว่า *"ทำไมหนอเราถึงได้รับบุญบารมีของหลวงพ่อมาช่วยอุปถัมภ์ค้ำจุนให้ได้มีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยจากอันตรายดังกล่าวมาแล้ว"* เพราะแต่ละครั้งมันยิ่งใหญ่เหลือเกิน หรือคงจะเป็นเหตุแห่งกุศลในส่วนที่ข้าพเจ้าได้เคยมาช่วยทำงานถวายในหน้าที่ครัวของหวานเมื่อคราวมาบวชชี และยังได้มีโอกาสปฏิบัติธรรมอีกด้วยในครั้งกระนั้น และเมื่อข้าพเจ้าสึกออกมาแล้วก็ยังคงบำเพ็ญแต่ความดีตลอดมาด้วยกระมัง

ตั้งแต่ได้พ้นจากความตายที่ไฟไหม้โรงงานตุ๊กตาครั้งสุดท้ายที่หลวงพ่อกำชับให้รีบลาออกโดยเร็ว และได้ปฏิบัติตามคำที่หลวงพ่อบอกไว้ทุกประการ จนทำให้มีชีวิตอยู่มาได้ถึงทุกวันนี้ เป็นพระคุณอันสูงสุดหาที่เปรียบไม่ได้อีกแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้จัดอาหาร ข้าว คาวหวาน ผลไม้ และน้ำ ถวายหลวงพ่อเป็นประจำทุกวันเรื่อยมาเพื่อบูชาพระคุณท่าน

ในระยะหลังต่อมาเงินที่ได้มาตอนที่ออกจากงานก็ค่อย ๆ เหลือน้อยลง และยังหางานทำไม่ได้ก็คงจะลำบากอีก วันหนึ่งขณะที่กำลังบูชาหลวงพ่ออยู่ ใจก็นึกระลึกถึงหลวงพ่อและอ้อนวอนขอพรท่านว่า *"หลวงพ่อเจ้าขา เงินที่มีจับจ่ายใช้สอยอยู่ในขณะนี้ใกล้จะหมดไปเรื่อย ๆ แล้ว ลูกคงต้องกินเกลือแน่ ถ้ายังหางานทำไม่ได้ เพราะลูกต้องช่วยกันเลี้ยงดูพ่อแม่อีกด้วย หลวงพ่อได้โปรดช่วยลูกด้วยเถิดเจ้าค่ะ ให้ลูกได้มีงานทำเร็ว ๆ ด้วย"* พอตกกลางคืนวันเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็ฝันไปว่า หลวงพ่อท่านมาบอกให้ข้าพเจ้าไปที่วัดไปเช่าพระรุ่น ๗ มาบูชา ๒ องค์ และสั่งให้บูชาติดตัวไว้ พอตื่นเช้าข้าพเจ้ารีบไปถามเพื่อนบ้านที่เคยไปวัดบ่อย ๆ ว่า *"ตอนนี้ที่วัดปากน้ำมีพระรุ่น ๗ ของหลวงพ่อออกให้คนเช่าบูชาหรือเปล่า"* เพื่อนบ้านคนนั้นตอบข้าพเจ้าว่า *"มี"* ทำให้ข้าพเจ้าดีใจมาก เลยออกปากชวนเขาไปวัดด้วยกัน เมื่อไปถึงวัดก็เห็นป้าย *"รับพระรุ่น ๗"* มีจริงตามที่ฝัน

ทุกประการ ให้รู้สึกดีใจระคนกับความรู้สึกลึก ๆ จนสุดที่จะพรรณนาออกมาให้ท่านทั้งหลายฟังได้ เป็นจริงไม่ใช่เพ้อเจ้อนี่คือหลวงพ่อ **หลวงพ่อมีแต่ให้** และได้ให้ข้าพเจ้ามาตลอดจนถึงขณะนี้ ถ้าหลวงพ่อมาเข้าฝันทีไรจะเป็นตามนั้นทุกครั้งและจะเกิดในระยะเวลาที่ไม่ต้องรอคอยนานเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องร้ายหรือเรื่องดี จึงทำให้ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในความฝันที่หลวงพ่อมาบอกล่วงหน้าให้อย่างไรก็ต้องทำตามที่ท่านบอกให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เพราะถ้าเป็นเรื่องร้ายแรงมากน้อยเพียงไรก็จะทำให้รอดพ้นไปได้ไม่ต้องพบไม่ต้องเจอ หรือที่หนักก็อาจเป็นเบา และที่เบาก็อาจไม่ต้องพบเลย แคล้วคลาดไปหมด

ข้าพเจ้าค่อย ๆ เดินเข้าไปกราบและจุดธูปเทียนบูชาพระคุณท่านที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้ได้มาบูชาพระรุ่น ๗ ไป ๒ องค์ (เพราะท่านสั่งว่า ๒ องค์ จึงบูชาไปตามที่สั่งไว้) นึกไปคิดไปก็คิดว่า หลวงพ่อท่านให้บูชาพระคงอยากให้ข้าพเจ้าทำจิตใจให้มั่นคงหมั่นกราบไหว้พระไว้เพราะเป็นเครื่องสักการะที่ไม่มีอะไรจะสูงไปกว่านี้อีกและเพื่อจะได้เกิดความเป็นสิริมงคลกับชีวิตอีกด้วย จิตใจจะได้ไม่หม่นหมอง จะได้มีสติค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ ทำ รู้เหตุและผลมากขึ้น ก็จะทำให้เกิดความสำเร็จตามมามากขึ้นได้ในภายหลังเป็นแน่แท้ ข้าพเจ้าได้นำพระไปเลี่ยมมาแขวนคอไว้ ๑ องค์ ส่วนอีก ๑ องค์ก็เก็บรักษาไว้ยังไม่ทราบว่าท่านจะให้ใคร

ต่อมาไม่นานนักข้าพเจ้าก็ได้งานทำจนสามารถมีเงินใช้จ่ายในบ้านได้อย่างสบาย ๆ จนบัดนี้เงินยังไม่เคยขาดมือเลย มีแต่ได้มาเรื่อย ๆ ข้าพเจ้าเลยขออนุญาตเรียกพระรุ่น ๗ (รุ่นสร้างหอสมุดพระพุทธศาสนา ที่พุทธมณฑล ด้านหลังเขียนว่า บรรจุพระเจดีย์) นี้ว่า *"รุ่นเรียกเงิน"* หลวงพ่อท่านช่วยกำจัดทุกข์ที่มีอยู่ให้หมดไปได้อีก อย่างนี้จะทำให้ข้าพเจ้าลืมท่านได้อย่างไร เมื่อทุกอย่างคลี่คลายไปได้เช่นนี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสเข้ามาบวชรักษาศีลมาตา เพื่อน้อมถวายกุศลแด่หลวงพ่ออีก ๙ วัน เพื่อเป็นการบูชาพระคุณของท่านที่ได้โปรดประทานให้มานับไม่ถ้วน เหมือนกับว่าได้เกิดใหม่

ส่วนพระอีก ๑ องค์นั้น ทำให้เกิดปัญญานึกได้ว่าหลวงพ่อต้องการเตรียมไว้ให้กับใคร ที่แท้ท่านต้องการให้กับน้องชายด้วย เพราะต่อมาน้องชายก็ตกงานเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าจึงได้มอบพระรุ่น ๗ องค์ที่เหลือให้น้องเก็บไว้และรักษาให้ดี เพราะเป็นพระที่หลวงพ่อท่านมาบอกในความฝัน

หลังจากที่น้องชายรับพระรุ่น ๗ ไปบูชาแล้วก็ได้งานมาทำมากมายจนผู้จ้างงานถึงกับบอกว่าไว้ใจในการทำงาน ถึงแม้ว่าจะมากก็ให้พยายามทำโดยไม่ให้จ่ายงานไปให้ใคร และห้ามแบ่งงานส่งต่อให้ผู้อื่นช่วยเพราะไว้ใจคนเดียว จนในที่สุดงานล้นมือมากเข้าเลยต้องหาคนที่มีความสามารถใกล้เคียงกันและทำงานได้ดีจนมั่นใจแล้ว จึงได้แบ่งงานให้ช่วยทำมาส่งน้องชาย และน้องชายจะเป็นผู้รวบรวมงานส่งงานด้วยตัวเองทั้งหมด ทำให้มีงานทำเป็นหลักฐานเรื่อยมาถึงทุกวันนี้ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าและน้องชายทำให้ข้าพเจ้าและน้องชายได้พ้นจากความทุกข์ยากลำบาก จนมีฐานะความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นถึงทุกวันนี้ ก็เพราะด้วยบุญบารมีธรรมของหลวงพ่อที่ท่านได้โปรดเมตตา ช่วยกำจัดภัยและความทุกข์ทั้งหลายให้หมดไปได้จริงทุกประการ และเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงและทราบความเป็นไปต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นและหมดไปได้อย่างไร ต่างพากันแสดงความดีใจด้วยอีกครั้งหนึ่ง และดำรงชีวิตอย่างสุขสมบูรณ์กันทั่วหน้าจนทุกวันนี้ ถ้าไม่เชื่อมั่นในคำตักเตือนของหลวงพ่อที่ท่านได้ชี้ทางให้ ก็คงไม่มีวันนี้มาเล่าเรื่องที่ท่านทั้งหลายได้ฟังทั่วกัน ถ้าเรื่องที่เล่ามาทั้งหมดนี้จะเป็นประโยชน์มากน้อยแก่ท่านผู้ใดบ้าง ข้าพเจ้าขอน้อมถวายประโยชน์ที่ท่านผู้นั้นได้รับ แด่หลวงพ่อพระมงคลเทพมุนี หรือหลวงพ่อวัดปากน้ำ เป็นการบูชาพระคุณของท่านอีกครั้งด้วยเจ้าค่ะ

เปิดให้สาธุชนมากราบหลวงพ่อวัดปากน้ำ ตั้งแต่เวลา ๐๖.๐๐ - ๒๐.๐๐ น.

หลวงพ่อท่านกรุณา ช่วยงมเข็มในมหาสมุทรให้กับผม ในการเดินทางไปต่างประเทศคราวที่แล้ว

ตอนที่ ๑

โดย เกษมจิตต์ อัศวจินดา

เมื่อกล่าวถึงอภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อคงจะประจักษ์ใจกันบ้างแล้วเป็นแน่ ถึงกระนั้นก็ตาม ผมขอเล่าเรื่องที่ผมประสบมาด้วยตนเองจะเป็นอภินิหารของหลวงพ่อท่านหรือไม่ ขอให้ผู้อ่านได้โปรดวินิจฉัยเอาเองก็แล้วกันนะครับ

ผมเดินทางด้วยเครื่องบินจากกรุงโรมประเทศอิตาลีไปเมืองเจนีวาเมื่อวันที่ ๒๓ มิถุนายน ๒๕๓๔ ถึงที่นั่นแล้วต้องเดินทางต่อทางรถไฟจากเมืองเจนีวาไปเมืองโลซาน ขนของทั้งหมด ๘ ชิ้นจากสนามบินเมืองเจนีวาขึ้นรถเข็นสองคันกับเพื่อนอีกคนหนึ่งไปสถานีรถไฟที่อยู่ใต้ท่าอากาศยานเมืองเจนีวา ถึงสถานีซื้อตั๋วเสร็จก็ตกราว ๑๕.๔๘ น. มีรถไฟจากที่นี่ไปเมืองอื่นซึ่งผ่านเมืองโลซานและจะออกจากสถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวาเวลา ๑๕.๕๑ น. ผมกับเพื่อนจึงรีบเข็นรถเข็นลงบันไดเลื่อนไปที่ชานชาลาสามเพื่อให้

ทันรถไฟขบวนนี้ และบอกกับเพื่อนให้คอยช่วยนับจำนวนชิ้นของของที่ผมจะขนขึ้นรถไฟเพราะผมมักทำหน้าที่เป็นกุลีขนของเสมอ เวลาเพียง ๓ นาทีที่เหลือก่อนรถไฟจะออกจากสถานีนับว่าฉุกละหุกพอใช้ แต่เมื่อขนของขึ้นและคนขึ้นเรียบร้อย พอปิดประตู รถไฟก็เคลื่อนออกจากสถานีทันที

ถึงผมจะเหนื่อยหอบพอดูแต่ก็นับจำนวนชิ้นของของมีเพียงเจ็ดชิ้นเท่านั้น ตายละวา !!! อีกชิ้นหนึ่งคงค้างอยู่ที่ชานชาลาแน่ ๆ คิดจะไปดึงสายแจ้งให้รถไฟหยุดฉุกเฉิน แต่ก็วิตกว่าเหตุผลคงไม่เพียงพอจะโดนปรับเงินจำนวนสูงเสียเปล่าๆผมจึงนิ่งคิดสักครู่เพื่อหาทางออกที่ดีที่สุด เพราะเพื่อนร่วมเดินทางก็ไม่เคยมาเมืองโลซานมาก่อนจะปล่อยให้เขาไปคอยผมที่สถานีรถไฟเมืองโลซานก็คงจะลำบาก จึงตัดสินใจว่าสถานีแรกที่รถไฟจะจอดหลังจากสถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวาก็คือตัวเมืองเจนีวารถไฟจะถึงที่นั่นเวลา ๑๖.๐๐ น. ผมตัดสินใจบอกกับเพื่อนว่า เมื่อรถไฟถึงเมืองเจนีวา ขนของเจ็ดชิ้นลงให้หมด แล้วขึ้นรถไฟกลับไปสถานีเดิมอีกครั้ง พอถึงสถานีเมืองเจนีวาเราก็ลงพร้อมกับของเจ็ดชิ้น รอบนชานชาลาเดิม พอเวลา ๑๖.๑๒ น. มีรถไฟจากชานชาลานั้นกลับไปสถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวาเราก็ช่วยกันขนของขึ้นรถไฟสักหนึ่งนาทีหลังจากนั้นรถไฟก็เคลื่อนขบวน ผมยืนคิดว่า นี่เรากลับไปสถานีเดิมจะพบกระเป๋าใบที่ทิ้งไว้ที่นั่นหรือไม่ ? ในช่วงเวลากว่ารถไฟขบวนนี้จะไปถึงก็ราวเกือบสามสิบนาทีจากเวลาที่เราลืมของชิ้นนั้นไว้ที่นั่น สถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวาก็แสนจะพลุกพล่าน รถไฟเข้าออกแทบจะทุกสองนาที กระเป๋าที่ลืมไว้จะยังอยู่หรือ ?

หมดทางที่จะหวังอะไรทั้งนั้นผมยกมือพนมไหว้ระลึกถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำที่ท่านเจ้าคุณใหญ่ (ท่านเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน) มอบให้แก่ผมหลายปีมาแล้ว และห้อยคอผมตลอดเวลาไม่ว่าจะอยู่ที่กรุงเทพฯ หรือเดินทางไปต่างประเทศ อธิษฐานจิตระลึกถึงบารมีของหลวงพ่อท่านซึ่งผมเชื่อมั่นและผูกพันอยู่เสมอทั้งหลับและตื่น ขอให้ช่วยแก้ไขเหตุการณ์ที่มืดมนอยู่ในขณะนี้ ขอให้ได้พบกระเป๋าใบที่ลืมไว้ซึ่งสำคัญกว่ากระเป๋าทั้งเจ็ดใบที่อยู่กับผม เพราะกระเป๋าใบนี้บรรจุเอกสารสำคัญทั้งในเรื่องงานและส่วนตัวไว้ครบถ้วน ใบอื่นหายยังเต็มใจให้หายแต่ถ้าใบนี้หาย ผมตายแน่ ๆ ดีไม่ดีจะถูกปลดออกจากงานเสียด้วยซ้ำ !!!

อธิษฐานจิตเสร็จ รถไฟก็กลับมาถึงสถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวาพอดี เพราะใช้เวลาเพียง ๙ นาที ที่รถไฟวิ่งมาจากเมืองเจนีวาเท่านั้น จิตใจของผมปลอดโปร่งด้วยความหวังว่าหลวงพ่อท่านจะอนุเคราะห์ให้เป็นจริงตามนั้น รถไฟถึงสถานีนี้เวลา ๑๖.๒๑ น. และจอดที่ชานชาลาเดิมเสียอีก

ด้วยความมั่นใจอย่างยิ่ง ขนของเจ็ดชิ้นลงจากรถไฟบอกให้เพื่อนเฝ้าไว้ให้ดีผมเดินดูตามรถเข็นที่เขาจอดเรียงไว้เป็นระเบียบ โดยหวังว่าจะพบกระเป๋าใบที่เหมือนกับที่นักบินเขาใช้กัน แต่แทนที่จะเป็นสีดำของผมเป็นสีน้ำตาลแดง และใช้สอยมาตั้งเจ็ดแปดปีแล้ว ยังไม่อยากเปลี่ยนเพราะเป็นคู่ทุกข์คู่ยากในการเดินทางต่างประเทศมานานปี

ด้วยใจมั่นในบารมีของหลวงพ่อท่าน เดินอย่างองอาจไปตรวจตราตามชานชาลาสามตั้งแต่ต้นจนสุดสักสองเที่ยวโดยหวังว่าจะพบของชิ้นนี้ เห็นแต่รถเข็นเปล่า ๆ ทั้งนั้น แปลกนะครับ ในสถานะอย่างนี้ใจผมยังนึกว่าจะต้องพบกระเป๋าใบนี้เพราะบารมีหลวงพ่อท่านแน่ ๆ

เมื่อไม่พบ ก็ไต่ถามเจ้าหน้าที่รถไฟและคนรวบรวมรถเข็นที่ชานชาลานั้น แต่ละคนก็ส่ายหน้าบอกว่าไม่เห็นเลย ผมตัดสินใจขึ้นไปที่ห้องขายตั๋วทบทวนกับคนขายตั๋วที่เป็นหญิงว่าจำผมได้ไหม ผมซื้อตั๋วสองใบจากสถานีนี้ไปเมืองโลซานเมื่อราวเกือบสี่โมงเย็น เขาบอกว่าจำได้ ผมก็แจ้งกับเขาว่า ตอนผมขึ้นรถไฟออกไป ผมลืมกระเป๋าหนึ่งใบไว้ที่รถเข็นแล้วผมก็เล่าถึงการเดินทางกลับมาสถานีนี้อีกให้เขาฟังและบอกว่าเดินดูทั้งชานชาลาแล้วไม่พบ เขาก็ดีใจหายกุลีกุจอช่วยผมโดยรีบปิดหน้าต่างขายตั๋วของเขาออกมาหาผมแล้วบอกว่า ปกติแล้วถ้าเจ้าหน้าที่รวบรวมรถเข็นที่ชานชาลาพบของที่ลืมทิ้งไว้ จะ

รวบรวมมาส่งที่มุมหนึ่งของห้องขายตั๋วนี้ ไป ไปดูด้วยกัน อาจมีเจ้าหน้าที่เก็บมาไว้ให้แล้ว ใจผมชื้นขึ้นมาเป็นกอง เดินตามคุณผู้หญิงผู้นั้นยังกับลูกตามแม่ คุณเธอก็พาไปที่มุมห้องดังกล่าว เรียกเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมาพบ ทุกคนก็พูดเป็นเสียงเดียวว่า ไม่มีใครพบของชิ้นนี้ (ผมบอกรูปพรรณของกระเป๋าให้กับคุณผู้หญิงคนนี้โดยละเอียด) คุณเธอก็แสนดี ถึงขนาดพาผมลงไปที่ชานชาลาสามอีก และเรียกเจ้าหน้าที่ทั้งหมดของชานชาลานั้นมาพบกับผม ถามไถ่ซักซ้อมกันจนถึงที่สุดก็สรุปผลว่าไม่มีใครเห็นกระเป๋าใบนี้เลย ผมเชื่อสนิทใจในเจ้าหน้าที่รถไฟทุกคนที่เกี่ยวข้องว่าถ้าเขาเห็นกระเป๋าใบนี้ เขาจะต้องเก็บไปรวบรวมไว้ที่ห้องขายตั๋ว แต่กรณีนี้ เมื่อเจ้าหน้าที่รถไฟไม่มีใครเห็นเลยก็หมายความว่าหลังจากที่รถไฟออกจากสถานีนี้ไปแล้ว และเมื่อเจ้าหน้าที่มารวบรวมรถเข็นให้เรียบร้อยในภายหลัง คงจะมีผู้ใดที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รถไฟเห็นกระเป๋าใบนี้ของผมอยู่บนรถเข็นก่อนหน้านั้นแล้วถือวิสาสะหยิบไปด้วยคิดว่าคงจะมีเงินหรือของมีค่าอยู่ในนั้น (เข้าใจผิดไปแน่ ผมเก็บเงินไว้กับตัวเสมอ รวมทั้งหนังสือเดินทางและตั๋วเครื่องบิน มีแต่เอกสารสำคัญในการทำงานเท่านั้นที่หนาเป็นปึก ๆ ใส่ในเสื้อไม่ไหว ต้องเก็บไว้ในกระเป๋านั้น) หมดหวังแน่ ๆ หายแน่ ๆ จะทำอย่างไรดี ?

เมื่อคุณผู้หญิงผู้เอื้ออารีผู้นั้นบอกว่าแน่ใจว่าคงสูญแน่ ๆ โดยผู้อื่นที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รถไฟหยิบเอาไป ผมขอบพระคุณเธอและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องที่กรุณาช่วยเหลือติดตามเรื่องนี้ให้ผม และขณะที่ผมเดินขึ้นบันไดเลื่อนมาบนชั้นพื้นกับเธอ ผมฉุกใจขึ้นมาก็ถามเธอว่า มีสถานีตำรวจที่สถานีรถไฟนี้หรือไม่ ผมคิดว่าผมควรแจ้งให้ตำรวจทราบเพื่อบันทึกข้อเท็จจริงว่าของของผมหายและมีหลักฐานของตำรวจไว้ให้ครบถ้วน คุณเธอก็แสนจะดี พาผมไปที่ห้องของตำรวจประจำสถานีรถไฟบนชั้นเดียวกันนั้น บังเอิญปิดเสียอีก แต่มีป้ายแจ้งไว้ที่หน้าประตูว่าถ้ามีเหตุฉุกเฉินให้ไปพบตำรวจที่สถานีตำรวจของท่าอากาศยานเมืองเจนีวาซึ่งอยู่ห่างจากสถานีรถไฟนี้ราว ๓๐๐ เมตร คุณเธอก็กรุณาช่วยต่อเพราะทราบว่า ผมพูดภาษาฝรั่งเศสไม่คล่อง (เมืองเจนีวาใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นหลัก) เธอบอกว่า เธอจะกลับไปเปิดหน้าต่างห้องขายตั๋วของเธอใหม่เพราะทิ้งมานานแล้ว และจะโทรศัพท์ไปที่สถานีตำรวจดังกล่าว เล่าเรื่องของผมให้ตำรวจทราบโดยละเอียดไว้ล่วงหน้า เมื่อผมไปถึงตำรวจจะได้ให้ความช่วยเหลือโดยรวดเร็วผมก็ยกมือไหว้ (ธรรมเนียมไทยครับ) คุณเธออย่างจริงใจแล้วบอกเธอว่าเมื่อพบตำรวจแล้วได้ความอย่างไร จะกลับมาเล่าให้เธอฟังด้วย

ผมเดินแกมวิ่งไปที่สถานีตำรวจท่าอากาศยานฯ พอไปถึงก็พบสารวัตรคนหนึ่งอยู่ที่โต๊ะรับแจ้งความกับผู้หญิงคนหนึ่งท่าทางดีกำลังพูดอยู่กับสารวัตรเป็นภาษาฝรั่งเศส ผมก็รอสักครู่ แล้วก็ถามคุณผู้หญิงคนนั้นว่าจะช่วยแปลภาษาอังกฤษของผมเป็นฝรั่งเศสให้กับสารวัตรได้ไหม คุณเธอพูดภาษาอังกฤษได้ดีและเต็มใจอย่างยิ่ง ขณะเริ่มพูดก็มีสารวัตรอีกคนหนึ่งเดินออกมาจากห้องข้างหลังท่าทางดีมากยังกับ "เจมส์บอนด์" ผมเห็นบุคลิกผู้นี้ถูกตาผมมากกว่าสารวัตรคนแรก ผมก็ขอให้คุณผู้หญิงช่วยแปลคำพูดของผมกับท่านผู้นี้ เขายิ้มแล้วก็บอกว่าเจ้าหน้าที่ห้องขายตั๋วเขาโทรศัพท์มาแล้วรู้รายละเอียดทั้งหมดจึงเดินออกมาพบผม กระเป๋าของคุณที่หายนั้นใบนี้ใช่ไหม ? แล้วเขาก็ชี้ไปในห้องของเขาข้างหลังใบนั้นน่ะใช่ไหม ? เขาย้ำ อมิตตพุทธ !!! กระเป๋าของผมตั้งเด่นอยู่ในห้องนั้นนั่นเอง ผมบอกว่า ใช่แล้ว แล้วผมก็ควักหนังสือเดินทางของผมให้เขาเทียบกับป้ายชื่อของผมที่ติดอยู่กับกระเป๋า และยังมีป้ายประจำกระเป๋าของสายการบินอลิตาเลีย เที่ยวบินเอแซด ๔๐๘ จากกรุงโรมมาเมืองเจนีวาติดอยู่ด้วย เขาก็เดินไปหยิบกระเป๋าใบนั้นออกมาให้ผม ผมถามเขาว่ากระเป๋าถูกเปิดหรือไม่ ? เขาบอกว่า "ไม่" ผมแปลกใจว่า เมื่อกระเป๋าของผมหายตั้งแต่หลัง ๑๕.๕๑ น. จนถึงเวลาที่ผมถึงสถานีตำรวจนี้ก็ราว ๑๗.๐๐ น. ถ้ามีคนหยิบไปน่าจะมีเวลาเปิดกระเป๋าค้นของมีค่า (ซึ่งไม่มี มีแต่กล้องถ่ายภาพหนึ่งกล้อง เครื่องคำนวณสองเครื่อง กับของสัพเพเหระ และเอกสารที่มีค่าแก่ผมแต่ไม่มีค่าสำหรับคนหยิบ) โดยงัดกระเป๋า

เพราะกระเป๋าใบนี้ไม่มีกุญแจแต่มีรหัสสองชุดซ้ายขวา คนหยิบไม่รู้รหัสที่ผมตั้งไว้แน่ มีทางเดียวคืองัด ผมตรวจตรากระเป๋า ก็พบว่ามีรอยงัดแต่บานพับยังอยู่ในสภาพดี ตัวกลอนทั้งสองข้างเยิน ๆ อยู่หน่อย ผมก็เปิดกระเป๋าโดยใช้รหัสของผม กระเป๋าก็เปิดได้สะดวกของอยู่ครบ ผมปิดกระเป๋าตามเดิม แล้วถามสารวัตรคนนั้นว่าเหตุการณ์เป็นอย่างไร ทำไมสารวัตรจึงพบกระเป๋าใบนี้ได้ ?

เขาเล่าให้ฟังว่า มีชาวเปรูอยู่กลุ่มหนึ่งสี่คนด้วยกัน หากินอยู่ตามท่าอากาศยานในยุโรปเพื่อคอยขโมยของของผู้เดินทางและเข้ามาในประเทศของเขาที่ท่าอากาศยานเจนีวา เขาได้รับรายงานนี้มาก่อน เมื่อเขาพบคนกลุ่มนี้ เขาก็สะกดรอยตาม ปรากฏว่าสี่คนนี้แยกกันเป็นสองกลุ่ม กลุ่มละสองคน กลุ่มหนึ่งเดินลงไปที่ชานชาลาสามมือเปล่า ๆ เขาสะกดรอยตามไปรออยู่ที่ต้นบันไดเลื่อนที่ผมเคยลงไปปรากฏว่าสองคนนี้เดินขึ้นบันไดเลื่อนมาโดยมีกระเป๋าอยู่ในมือของคนหนึ่ง เขาก็เข้าไปถามว่าเดินทางมาจากไหน ขอดูตั๋วเครื่องบินฯลฯ ทั้งสองคนตอบไม่ได้ และกระเป๋าของผมมีป้ายเดินทางจากกรุงโรมมาเมืองเจนีวาตามที่เล่าข้างต้น ทั้งคู่จำยอมรับว่าหยิบมาจากรถเข็นที่วางอยู่ที่ชานชาลาข้างล่าง และสารวัตรก็สังเกตเห็นว่ามีรอยงัดที่กระเป๋า แต่คงเป็นเพราะมีผู้โดยสารรถไฟพลุกพล่านอยู่ เขาทั้งสองคงไม่มีเวลาเปิดกระเป๋าให้สำเร็จ ถึงถือขึ้นมาหวังจะหาสถานที่อื่นที่ปลอดคนเพื่อเปิดกระเป๋า สารวัตรจึงเชิญคนทั้งสองไปที่สถานีตำรวจของท่าอากาศยานและกักตัวไว้

สารวัตรได้เอาหนังสือเดินทางของคนทั้งสองมาให้ผมดูแล้วถามว่า เห็นคนคู่นี้ไหม ? ผมบอกว่าจะไปเห็นได้อย่างไร พอขึ้นรถไฟรถก็เคลื่อนขบวนออกทันที คนสองคนนี้อาจจะลงมาที่ชานชาลานี้หลังจากรถไฟออกไปแล้ว เขาก็บอกว่าเขายึดกระเป๋าใบนี้ไว้ และกำลังรอเจ้าของที่จะมารับและแจ้งความเป็นโจทก์เพื่อดำเนินคดีแก่ชาวเปรูทั้งสองที่กักตัวไว้นั้นในฐานะเป็นผู้ขโมยของ เพราะเมื่อเขาพบของที่คนอื่นลืมทิ้งไว้ แล้วไม่ไปแจ้งเจ้าหน้าที่รถไฟเพื่อมอบของนั้นถือว่ามีเจตนาไม่บริสุทธิ์ ผมก็ตอบตกลงว่าผมเต็มใจเป็นโจทก์ให้ เพราะดูหน้าตาของชาวเปรูในหนังสือเดินทางแล้ว ดูสมว่าน่าจะเป็นขโมยจริง เลยต้องอยู่ที่สถานีตำรวจนั้นอีกเกือบหนึ่งชั่วโมงเพื่อให้สารวัตรพิมพ์ข้อความเป็นหลักฐานสำหรับดำเนินคดีกับชาวเปรูทั้งสองให้ผมลงนามในฐานะเจ้าของกระเป๋าและเป็นผู้แจ้งความเรื่องกระเป๋าหาย เสร็จเรียบร้อยโดยมีคุณผู้หญิงที่มาแจ้งความอยู่ก่อน คอยช่วยแปลภาษาอังกฤษเป็นฝรั่งเศสให้โดยตลอด ทั้ง ๆ ที่เรื่องของเธอก็ยังไม่เสร็จเธอมาแจ้งความว่าเธอจอดรถยนต์ไว้ที่ลานจอดรถของท่าอากาศยานนี้ เมื่อกลับออกมาปรากฏว่ากระจกรถของเธอถูกทุบแตกและทรัพย์สินต่าง ๆ เช่น กล้องถ่ายภาพ "นิคอน" กระเป๋าเอกสารและอื่น ๆ ถูกขโมยไปหมด

อย่างไรก็ตาม ทั้งสารวัตรเจ้าของเรื่องของผมและสารวัตรที่กำลังรับแจ้งเรื่องของคุณผู้หญิงคนนั้น รวมทั้งตัวคุณผู้หญิงผู้เคราะห์ร้ายเองก็มากุลีกุจอช่วยเหลือเรื่องของผมให้เสร็จเรียบร้อยในระยะเวลาอันสั้นโดยที่เรื่องของเธอยังค้างเติ่งอยู่ ก่อนที่ผมจะออกจากสถานีตำรวจนั้น ผมได้ขอชื่อของสารวัตรทั้งสองผู้เอื้ออารีในเรื่องของผม และได้แจ้งให้เขาทราบว่าผมจะเขียนหนังสือถึงผู้บังคับบัญชาของเขาชมเชยการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ทั้งสองที่เกี่ยวกับตัวผมครั้งนี้ และผมจะเขียนโดยเร็วที่สุด ซึ่งผมก็ได้เขียนส่งไปแล้ว ส่วนคุณผู้หญิงผู้เคราะห์ร้ายเช่นเดียวกับผมนั้น ผมก็ได้แต่ขอบคุณเธออย่างสุดซึ้งทั้งที่เธอมีทุกข์หนักกว่าผมก็ยังกรุณามาช่วยเหลือในเรื่องการแปลภาษาให้กับผมตลอดเวลาโดยไม่คำนึงถึงเรื่องของเธอแม้แต่น้อย และผมได้ให้พรเธอให้ได้รับของคืนโดยครบถ้วนเช่นเดียวกับกรณีของผม

จากนั้นผมก็เอากระเป๋าขึ้นรถเข็นเข็นมาพบเพื่อนที่รอเฝ้าของเจ็ดชิ้นที่ชานชาลาสาม แล้วขึ้นบันไดเลื่อนมาด้วยกันไปพบกับเจ้าหน้าที่หญิงขายตั๋วผู้นั้น แจ้งเรื่องที่ลงเอยด้วยดีให้ทราบ ประกายตาที่เธอฉายแจ่มชัดเมื่อผมเล่าเรื่องจบแล้วสอดคล้อง

กับคำพูดของเธอว่า *"นี่เป็นสิ่งมหัศจรรย์อย่างแท้จริง เหตุการณ์เช่นนี้จะไม่เกิดเป็นครั้งที่สอง และไม่มีทางที่เป็นได้อย่างนี้อีก เป็นมหาโชคของคุณโดยแท้"* ผมได้ขอบพระคุณเธอที่ได้ช่วยเหลือผมอย่างเต็มที่และเต็มใจมาโดยตลอดอย่างซาบซึ้ง และตั้งใจไว้ว่าผมจะพบเธอในคราวหน้าด้วยของขวัญจากเมืองไทยจากใจ พร้อมหนังสือขอบคุณตัวเธอและหนังสือถึงผู้บังคับบัญชาการรถไฟของประเทศสวิตเซอร์แลนด์ในระยะเวลาอันใกล้ที่ผมจะเดินทางไปประเทศนี้อีก

หลังจากนั้นเกือบ ๑๘.๐๐ น. แล้ว แสนเพลียจึงชวนเพื่อนเดินทางหาน้ำดื่ม (สำหรับผมน่ะ เบียร์เย็น ๆ ครับ) หายเพลียแล้วก็เข็นรถเข็นคนละคัน มีของแปดชิ้นลงไปที่ชานชาลาสามตามเดิม เดินทางไปเมืองโลซานด้วยความปลอดโปร่งใจเต็มที่

ผมกับเพื่อนจับรถไฟขบวนออกจากสถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวาเวลา ๑๘.๓๙ น. ถึงเมืองโลซานเวลา ๑๙.๓๗ น. ที่เขียนละเอียดถึงเวลาต่าง ๆ เหล่านี้นั้น มีเหตุที่จะเล่าเรื่องต่อในคราวหน้า (ถ้ามีโอกาส) ถึงอภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำบนรถขบวนนี้และหลังจากที่ถึงเมืองโลซานแล้วอีกพิสดารยิ่งนัก !!!

เขียนเล่ามาแบบคุยกันเองก็นานพอควรแล้ว ลองนึกดูซิครับว่า บารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำน่ะขนาดไหน เหตุการณ์เช่นนี้เสมือนงมเข็มในมหาสมุทร เงื่อนเวลาและเงื่อนเหตุการณ์ต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบนั้น อยู่ภายใต้ความสอดส่องและด้วยบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำโดยแท้ที่ได้กรุณาสงเคราะห์ตัวผมให้เรื่องร้ายกลายเป็นดีอย่างแทบเป็นไปไม่ได้

เมื่อผมเดินทางกลับกรุงเทพฯ แล้ว สิ่งแรกที่ใจของผมสั่งให้ทำทันทีก็คือพาภรรยาไปกราบหลวงพ่อท่านที่วัดปากน้ำรำลึกถึงพระคุณท่านที่ได้กรุณาแผ่บารมีโอบอุ้มตัวผมให้เดินทางกลับกรุงเทพฯ ได้โดยสวัสดิภาพ สะดวกสบายทั้งกายและใจทุกประการ และยังได้พบกับคุณพี่ตรีธา เนียมขำ เล่าเรื่องทั้งหมดรวม ๓ เรื่องให้ฟัง คุณพี่บอกว่าช่วยเขียนเล่าเรื่องลงในหนังสือที่จะจัดพิมพ์สำหรับงานทอดกฐินพระราชทานของวัดปากน้ำคงจะดี ผมก็รับปากเขียนให้สำหรับเรื่องแรก ตามข้างต้นเป็นกระสายไว้ก่อน

หลวงพ่อท่านได้ช่วยกรุณางมเข็มในมหาสมุทรให้กับผมแล้ว ทั้งยังยืนยันพระพุทธวจนะที่ว่า *"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"* ให้ขลังสมเป็นอมตธรรมด้วยการช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวาจับขโมยชาวเปรูสองคนติดตะรางสมความประพฤติชั่วของเขาเองด้วยอีกสถานหนึ่ง

ด้วยบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำที่มีต่อตัวผมในการเดินทางไปต่างประเทศครั้งที่แล้วและยังมีอีกสองโอกาสที่ติดตามกันในช่วงเวลาเพียงสองวันในการเดินทางของผมในช่วงมาพักที่เมืองโลซานนี้ อภินิหารของหลวงพ่อท่านที่ได้กรุณาสงเคราะห์ตัวผมให้รอดจากเหตุการณ์ที่ไม่พึงปรารถนาอย่างยิ่ง โดยลำดับจะมีความเป็นมาอย่างไร ขอเวลาผมคราวหน้าที่จะเขียนเมื่อคุณพี่ตรีธากรุณาแนะนำว่าสมควรเขียนได้แล้วครับ

- - - - - - - - - - - - - - - -

มีเจ้าภาพสร้างพระพุทธรูปและรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นจำนวนมาก เพื่ออัญเชิญไปประดิษฐาน ณ วัดต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ

พระรุ่น ๖ พิมพ์ต่าง ๆ เป็นที่ชื่นชอบของผู้ที่นิยมสะสมพระ ทุกพิมพ์ล้วนแต่สวยงามประณีตชัดเจน

หลวงพ่อท่านกรุณา ช่วยงมเข็มในมหาสมุทรให้กับผม ในการเดินทางไปต่างประเทศคราวที่แล้ว

ตอนที่ ๒

โดย เกษมจิตต์ อัศวจินดา

ผมได้เขียนตอนแรกของหัวเรื่องข้างบนไว้ในหนังสือที่วัดปากน้ำพิมพ์แจกในงานทอดกฐินพระราชทานของวัดประจำปี ๒๕๓๔ ที่ผ่านมา และเพื่อให้ท่านผู้อ่านติดตามเหตุการณ์ในตอนที่สองซึ่งเชื่อมโยงต่อเนื่องกับตอนแรกได้สะดวกยิ่งขึ้น ผมจึงขออนุญาตคัดความท้ายเรื่องของตอนแรกมาลงไว้ด้วย

หลังจากนั้นเกือบ ๑๘.๐๐ น. แล้ว แสนเพลียจึงชวนเพื่อนเดินทางหาน้ำดื่ม (สำหรับผมน่ะ เบียร์เย็น ๆ ครับ) หายเพลียแล้วก็เข็นรถเข็นคนละคันมีของแปดชิ้นลงไปที่ชานชาลาสามตามเดิม เดินทางไปเมืองโลซานด้วยความปลอดโปร่งใจเต็มที่

ผมกับเพื่อนจับรถไฟขบวนออกจากสถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวาเวลา ๑๘.๓๙ น. ถึงเมืองโลซานเวลา ๑๙.๓๗ น. ที่เขียนละเอียดถึงเวลาต่าง ๆ เหล่านี้นั้นมีเหตุที่จะเล่าเรื่องต่อในคราวหน้า (ถ้ามีโอกาส) ถึงอภินิหารของหลวงพ่อวัดปากน้ำบนรถขบวนนี้ และหลังจากที่ถึงเมืองโลซานแล้วอีก พิสดารยิ่งนัก !!!

เขียนเล่ามาแบบคุยกันเองก็นานพอสมควรแล้ว ลองนึกดูซิครับว่า บารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำน่ะขนาดไหน เหตุการณ์เช่นนี้เสมือนงมเข็มในมหาสมุทร เงื่อนเวลาและเงื่อนเหตุการณ์ต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบนั้น อยู่ภายใต้ความสอดส่องและด้วยบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำโดยแท้ที่ได้กรุณาสงเคราะห์ตัวผมให้เรื่องร้ายกลายเป็นเรื่องดีอย่างแทบเป็นไปไม่ได้ เมื่อผมเดินทางกลับกรุงเทพฯ แล้ว สิ่งแรกที่ใจของผมสั่งให้ทำทันทีก็คือพาภรรยาไปกราบหลวงพ่อท่านที่วัดปากน้ำรำลึกถึงพระคุณท่านที่ได้กรุณาแผ่บารมีโอบอุ้มตัวผมให้เดินทางกลับกรุงเทพฯ ได้โดยสวัสดิภาพ สะดวกสบายทั้งกายและใจทุกประการ และยังได้พบกับคุณพี่ตรีธา เนียมขำเล่าเรื่องทั้งหมดรวม ๓ เรื่องให้ฟัง คุณพี่บอกว่าช่วยเขียนเล่าเรื่องลงในหนังสือที่จะจัดพิมพ์สำหรับงานทอดกฐินพระราชทานของวัดปากน้ำคงจะดี ผมก็รับปากเขียนให้สำหรับเรื่องแรกตามข้างต้นเป็นกระสายไว้ก่อน

หลวงพ่อท่านได้ช่วยกรุณางมเข็มในมหาสมุทรให้กับผมแล้ว ทั้งยังยืนยันพระพุทธวจนะที่ว่า *"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"* ให้ขลังสมเป็นอมตธรรมด้วยการช่วยเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวาจับขโมยชาวเปรูสองคนติดตะรางสมความประพฤติชั่วของเขาเองด้วยอีกสถานหนึ่ง

ด้วยบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำที่มีต่อตัวผมในการเดินทางไปต่างประเทศครั้งที่แล้ว และยังมีอีกสองโอกาสที่ติดตามกันในช่วงเวลาเพียงสองวันในการเดินทางของผมในช่วงมาพักที่เมืองโลซานนี้ อภินิหารของหลวงพ่อท่านที่ได้กรุณาสงเคราะห์ตัวผมให้รอดจากเหตุการณ์ที่ไม่พึงปรารถนาอย่างยิ่งโดยลำดับจะมีความเป็นมาอย่างไรขอเวลาผมคราวหน้าที่จะเขียนเมื่อคุณพี่ตรีธาแนะนำว่าสมควรเขียนได้แล้วครับ

รถไฟขบวนที่ผมกับเพื่อนเดินทางมาเมือง

พระคะแนน

ด้านหน้า พระคะแนนรุ่น ๖ ประดับด้วยอัญมณี

ด้านหลัง

ด้านหลัง พระคะแนนรุ่น ๖ ประดับด้วยอัญมณี

โลซานเที่ยวนี้เป็นรถด่วน จอดเฉพาะที่สถานีของเมืองใหญ่เท่านั้นและจอดแต่ละแห่งเพียงสองสามนาที ต้นทางของขบวนนี้คือสถานีท่าอากาศยานเมืองเจนีวา แวะสถานีแรกที่สถานีเมืองเจนีวา แวะสถานีเมืองโลซานเป็นสถานีที่สอง แล้วต่อไปแวะสถานีเมืองใหญ่เมืองอื่น ๆ จนสุดทาง ตัวรถชั้นหนึ่งแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งสำหรับผู้โดยสารสูบบุหรี่ อีกส่วนหนึ่งห้ามสูบบุหรี่มีผนังและประตูกระจกคั่นกลาง ชานรถทั้งด้านหัวและท้ายมีประตูขึ้นลงทั้งด้านซ้ายและขวา ถัดจากชานบริเวณประตูทั้งสองบานจะเป็นที่ว่างแสดงเขตไว้สำหรับวางกระเป๋าเดินทางใบใหญ่หรือของหนักที่ผู้โดยสารไม่ต้องการขนเข้าไปในห้องที่นั่ง ถัดไปจึงเป็นผนังและประตูกระจกสำหรับเข้าห้องที่นั่งผู้โดยสาร ผมกับเพื่อนขึ้นรถทางด้านอนุญาตสูบบุหรี่ วางกระเป๋าและหีบห่อทั้งแปดชิ้นไว้ที่ชานวางของใบหนักอยู่ข้างล่าง ใบเบาอยู่ข้างบน กระเป๋านักบินใบที่ติดตามคืนมาได้อยู่บนสุดเพราะเบากว่าใบอื่นที่วางกระเป๋าทั้งหมดไว้ใกล้ประตูรถก็เพื่อความสะดวกในการขนของตอนลง จะได้รวดเร็วทันเวลาก่อนรถออก เสร็จเรียบร้อยก็พอดีรถเคลื่อนขบวน ผมกับเพื่อนเข้าไปนั่งในห้องโดยสาร พอรถไฟใกล้ถึงสถานีเมืองเจนีวาผมลุกเดินออกมาที่ชานวางของยืนเฝ้ากระเป๋าทั้งหมดไว้จนกระทั่งรถจอดให้ผู้โดยสารขึ้นลงเสร็จเรียบร้อยและเคลื่อนออกจากสถานีแล้ว ผมจึงกลับไปนั่งคุยกับเพื่อนในห้องโดยสารรอเวลารถถึงสถานีหน้าเมืองโลซาน

คุยกับเพื่อนเพลินไปสักพักเดียวก็มีเด็กหนุ่มเข็นรถเข็นขายกาแฟ เครื่องดื่ม และของขบเคี้ยวมาตามช่องทางเดินระหว่างที่นั่งสองฟากผ่านที่นั่งของผมและเพื่อน ผมดูนาฬิกาเห็นว่ามีเวลาเหลือเพียงห้านาทีก่อนถึงสถานีเมืองโลซาน แต่เพราะเหตุไรไม่ทราบ ผมอยากดื่มเครื่องดื่มเหลือเกิน จึงเรียกเด็กหนุ่มให้หยุดแล้วสั่งซื้อเครื่องดื่มสองกระป๋อง เมื่อชำระเงินแล้วเด็กคนนั้นก็ยังไม่เข็นรถไป พยายามพูด

ด้านหลัง

ด้านหลัง พระรุ่น ๖

ยันต์กลับ

ปาฏิหาริย์มีจริงไม่มีใครตั้งใจจะทำให้ยันต์กลับพิมพ์นี้อยู่ที่ใคร ราคาสูงเท่าไรก็มีคนยอมจ่าย

อธิบายอะไรบางอย่างแก่ผมเป็นภาษาฝรั่งเศส ซึ่งทั้งผมและเพื่อนก็ไม่เข้าใจ และยังชี้มือไปทางชานท้ายรถด้านที่เขาเข็นรถผ่านเข้ามา ก่อนที่จะเข็นรถเดินหน้าต่อไป

ผมกับเพื่อนเปิดกระป๋องเครื่องดื่มขึ้นดื่ม คุยถามกันว่าเจ้าหมอนี่พูดเล่าเรื่องอะไรให้เราฟังนะ ฟังภาษาฝรั่งเศสไม่รู้เรื่องก็เป็นอย่างนี้แหละ แต่ทันใดนั้น ผมสะดุ้งโหยงเมื่อเกิดความคิดแวบขึ้นมาว่าเจ้าหนุ่มคนนี้ชี้มือไปทางท้ายรถ จะหมายถึงกองกระเป๋าหรือเปล่า ผมผุดลุกขึ้นจากที่นั่งทันทีราวกับจรวดเผ่นผลุงเปิดประตูห้องโดยสารปราดไปยังชานวางของภายในเสี้ยววินาที พอเห็นกองกระเป๋าก็ใจหายวาบ เหลืออยู่เพียงเจ็ดชิ้นเท่านั้น ! กระเป๋านักบินใบสำคัญของผมที่วางไว้บนสุดได้อันตรธานเสียแล้ว

เสียงประกาศจากเครื่องขยายเสียงบนขบวนรถแจ้งให้ผู้โดยสารทราบว่า รถไฟกำลังจะเคลื่อนเข้าสถานีเมืองโลซานข้างหน้านี้แล้ว ยิ่งทำให้ผมใจแป้วยิ่งขึ้นเพราะเวลาเหลือน้อยเต็มที แต่ก็แปลกที่ในสถานการณ์คับขันเช่นนั้น ใจของผมกลับประหวัดนึกถึงหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านอย่างอัตโนมัติ แต่ยังไม่ทันได้อธิษฐานอะไรกับท่าน สมองก็สั่งให้ผมวิ่งกลับไปที่ห้องโดยสารเพื่อตามหาพ่อหนุ่มขายเครื่องดื่ม ปรากฏว่าหายตัวไปในตู้รถคันข้างหน้าแล้ว จะวิ่งตามไปก็เกรงจะพูดกันไม่รู้เรื่อง ผมรีบย้อนกลับไปที่ชานวางของอีกครั้ง ตรวจตราบริเวณโดยรอบว่าไม่มีกระเป๋าใบนั้นตกหล่นอยู่แน่แล้ว จึงบอกกับเพื่อนเดินทางที่วิ่งตามมาสมทบช่วยค้นหาว่า ตอนที่เรานั่งคุยกันให้ห้องโดยสาร ไม่เห็นใครถือกระเป๋าของเราเดินผ่านไป ถ้ามีใครหยิบกระเป๋าใบนี้ไปควรจะเดินไปทางตู้รถด้านท้ายขบวน ของยังอยู่บนรถแน่ เพราะรถยังไม่ได้จอดที่ไหนเลยหลังจากออกจากสถานีเมืองเจนีวาแล้ว ผมบอกให้เพื่อนยืนเฝ้าของไว้ เพราะรถถึงสถานีเมืองโลซานในนาทีข้างหน้านี้แล้ว

เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์แจกพระของขวัญวัดปากน้ำรุ่น ๖ เอง จนลุกไปไหนไม่ได้ เกือบจะอดฉันภัตตาหาร

ประชาชนศรัทธามาเช่าพระของขวัญวัดปากน้ำรุ่น ๖ กันเนืองแน่น จนโกลาหลอลหม่าน ทั้ง ๆ ที่มิได้โฆษณา และแจกฟรี

และรีบวิ่งเข้าตู้รถคันหลังผ่านชานวางของของตู้รถคันนี้ ไม่เห็นกระเป๋าของเรา จึงผลักประตูเข้าไปในห้องโดยสาร เดินไปตามช่องทางเดินตรงกลางอย่างรวดเร็ว กวาดสายตามองตามที่นั่งผู้โดยสารทั้งสองฟากไปจนสุดคันรถ ไม่พบกระเป๋าที่ต้องการ จึงรีบเดินย้อนกลับมองตรวจตราที่ชั้นวางของเหนือที่นั่งทั้งสองฟากอีกครั้ง

พุทโธ ธัมโม สังโฆ !!! กระเป๋านักบินของผมวางตั้งเรียบร้อยอยู่บนชั้นวางของเหนือศีรษะที่นั่งผู้โดยสารด้านซ้ายมือ แต่ที่นั่งสองแถวหันหน้าชนกันใต้กระเป๋าของผมนั้นไม่มีผู้โดยสารนั่งอยู่แม้แต่คนเดียว มีแต่ผู้โดยสารสุภาพสตรีวัยกลางคนหน้าตาดีแต่งกายสุภาพท่าทางเหมือนเลขานุการิณีของบริษัทใหญ่นั่งอยู่คนเดียวบนที่นั่งด้านขวามือที่หันหน้ามาทางผม ผมเดาว่าผู้หญิงคนนี้พูดภาษาอังกฤษได้แน่ จึงเดินไปถามด้วยภาษานี้พร้อมกับชี้มือไปที่กระเป๋าด้านตรงข้ามด้วยว่า *"ขอโทษเถอะครับ คุณนั่งอยู่ที่นี่เห็นไหมครับว่าใครเป็นผู้ยกกระเป๋าใบนั้นไปวางที่ชั้นวางของข้างบนนั่น"* คุณเธอยิ้มแล้วตอบด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงเยี่ยมว่า เมื่อสักครู่มีเด็กเข็นรถเข็นขายของบนรถไฟอุ้มกระเป๋าใบนี้ที่ฝาเปิดอ้าซ่าอยู่พร้อมกระดาษเอกสารและของกระจุกกระจิกเต็มมือมาหาเธอบอกว่า เขาพบกระเป๋าใบนี้ตกฝาเปิดอยู่บนชานทางเดิน มีเอกสารและของเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้กระจายเกลื่อนอยู่โดยรอบ เขาจึงเก็บรวบรวมมาถามว่าเป็นของเธอหรือไม่ เธอบอกกับเขาว่าไม่ใช่ของเธอหรอก แต่ก็ช่วยกันจัดเอกสารและของเหล่านั้นใส่คืนเข้ากระเป๋าจนหมด แล้วยกวางไว้บนชั้นวางของนั้น คอยเจ้าของที่จะมาตามหาเป็นกระเป๋าของคุณหรือ ? ผมตอบว่าครับ แล้วเล่าให้เธอฟังว่า ผมวางไว้ที่ไหนอย่างไร และเดาเอาว่าขณะที่รถไฟวิ่งด้วยความเร็วสูงตัวรถคงแกว่งไปมามากทำให้กระเป๋าเลื่อนตัวตกลงมากระแทกกับชานพื้นรถอย่างแรง กลอนที่เคยถูกงัดชำรุดอยู่แล้วหลุดปริ ของข้างในจึงไหลออกมาเกลื่อน ผมเอื้อมมือยกกระเป๋าลงมาและตรวจดูข้าวของเห็นอยู่ครบถ้วนจึงปิดฝากระเป๋า แต่ใส่กลอนทั้งสองข้างไม่ได้เนื่องจากชำรุดมากขึ้นผมหันไปขอบคุณเธออย่างเต็มตื้นหัวใจพร้อมกล่าวคำอำลาเพราะขบวนรถไฟเคลื่อนตัวเข้าสถานีเมืองโลซานแล้ว

ผมหิ้วกระเป๋ารีบเดินมาพบเพื่อนที่เฝ้าของรออยู่ เพื่อนเบิ่งตาโตด้วยความประหลาดใจที่ภายในเวลาเพียงหนึ่งหรือสองนาทีเท่านั้นผมสามารถติดตามหากระเป๋ากลับคืนมาได้ ขณะนั้นรถไฟจอดสนิทที่สถานีพอดี ผมบอกเพื่อนให้ช่วยกันขนของทั้งหมดลงจากรถโดยเร็วเสียก่อนแล้วจะเล่าเรื่องให้ฟังทีหลัง

ผมเล่าเรื่องตอนไปตามกระเป๋าให้เพื่อนฟังขณะที่รับประทานอาหารเย็นด้วยกันหลังเก็บกระเป๋าไว้ในห้องพักของโรงแรมที่จองไว้แล้ว บอกกับเพื่อนว่าเสียดายที่รถไฟถึงเมืองโลซานเร็วไปหน่อย ไม่มีเวลาตามหาพ่อหนุ่มรถเข็นเพื่อจะได้ขอบใจและสมนาคุณเขาให้สมใจ เพราะถ้าไม่ได้พูดจากับเขาตอนซื้อเครื่องดื่ม ทั้งผมและเพื่อนจะไม่มีทางรู้ล่วงหน้าได้เลยว่ากระเป๋าได้ถูกเปลี่ยนที่วางไปแล้ว จะรู้ว่ากระเป๋าและหีบห่อเหลืออยู่เพียงเจ็ดชิ้นเมื่อตอนลงรถไฟที่สถานีเมืองโลซานเท่านั้น เวลาเพียงสองสามนาทีที่รถจอดจะใช้ติดตามหากระเป๋าที่หายไปได้อย่างไรท่ามกลางความพลุกพล่านสับสนของผู้โดยสารขึ้นลงที่สถานีนั้น มีทางเดียวคือต้องนั่งรถไฟขบวนนี้ต่อไปอีกเพื่อตรวจตรารถทุกคันทั้งขบวนด้วยตนเองเพื่อหากระเป๋าอย่างมืดแปดด้าน จะต้องเดินทางต่อไปอีกกี่สถานี แล้วยังจะต้องหารถไฟขบวนกลับมาเมืองโลซานอีก จะค่ำมืดดึกดื่นเพียงไร และจะหากระเป๋าใบที่หายพบหรือไม่นั้นยากที่จะหยั่งรู้ คิดดังนี้แล้วสยองใจตัวเองจริง ๆ ว่าเหตุการณ์จะวุ่นวายเพียงไหน

ผมกับเพื่อนนั่งทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา ...เหตุไรคนเข็นรถเข็นขายของจึงเข็นรถมาถึงที่นั่งของผมและเพื่อนก่อนที่รถไฟจะเข้าจอดที่สถานีเมืองโลซานโดยให้เหลือเวลาก่อนที่รถจะจอดสถานีนั้นอยู่บ้าง ? ...เหตุไรผมจึงนึกอยากจะดื่มเครื่องดื่มเป็นกำลังทั้งที่รถไฟกำลังจะเข้าจอดที่สถานีข้างหน้าอยู่แล้ว ? เวลามีเหลือเพียงน้อยนิด ไม่พอที่จะดื่มเครื่องดื่มจนหมดกระป๋องด้วยซ้ำ แต่ผมก็เรียกให้คนเข็นรถหยุดเพื่อขอซื้อเครื่องดื่มจากเขา และเปิดโอกาสให้เขาได้พูดกับผมถึงเรื่องที่เขาอยากพูดด้วยภาษาที่ผมฟังไม่เข้าใจพร้อมทำท่าทางประกอบคำพูดที่ดลใจผมให้แปลเดาความหมายที่เขาต้องการสื่อถึงผมถูกต้องจนได้ ! ...เหตุไรจึงเกิดปัญญาขึ้นอย่างฉับพลันใช้

ทั้งพระสงฆ์ สามเณร ประชาชนทุกเพศทุกวัย ทั้งใกล้และไกล พอทราบข่าวว่าพระของขวัญวัดปากน้ำรุ่น ๖ ใกล้จะหมดแล้ว ต่างพากันเดินทางมาเช่าพระกันราวกับรับแจกทอง

เข้าแถวกันปิดทองหลวงพ่อวัดปากน้ำ

แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องภายในระยะเวลาเพียงสองสามนาที ?

แม่นแล้ว !! ที่เป็นเช่นนี้ คงเป็นเพราะก่อนที่ผมจะเดินทางไปต่างประเทศแต่ละคราวผมยึดมั่นที่จะต้องไปกราบลาและอธิษฐานจิตขอพรจากหลวงพ่อที่วัดปากน้ำทุกครั้งพร้อมกับภรรยา ขอให้การเดินทางของผมปลอดโปร่งราบรื่นปราศจากอุปสรรคและภยันตรายใด ๆ ทั้งขาไปและขากลับ มีสุขภาพดีทั้งทางกายทางจิตตลอดการเดินทาง ได้รับความสำเร็จในการงานที่ปฏิบัติโดยครบถ้วน ฯลฯ หลวงพ่อท่านคงได้รับทราบและกรุณาอนุเคราะห์แผ่บารมีติดตามคุ้มครองดูแลแก้ไขเหตุการณ์หลากหลายที่เกิดแก่ตัวผมให้คลี่คลายจากสถานการณ์ที่ไม่พึงปรารถนาให้กลับกลายเป็นความปกติได้ทันเวลาเช่นเดียวกับที่หลวงพ่อได้กรุณาอนุเคราะห์เช่นนั้นกับบุคคลทั้งหลายที่มีความเคารพนับถือในตัวท่านทั้งในขณะที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่และหลังจากที่ท่านได้มรณภาพไปนานปีแล้ว ซึ่งเป็นที่ประจักษ์รับรู้แก่สาธุชนทั่วไปตลอดมา และนั่นคงเป็นสาเหตุในใจของคุณพี่ตรีธาฯ ที่ประสงค์ให้ผมเขียนเรื่องตอนที่สองนี้ไว้เป็นหลักฐานให้ต่อเนื่องกับเรื่องแรกด้วยการมอบหมายให้ท่านพันเอกหญิง ทัศนศรี ไตรยคุณ ติดตามให้ผมส่งต้นฉบับเรื่องนี้ทันพิมพ์ในหนังสือที่วัดปากน้ำจะพิมพ์แจกในงานทอดกฐินพระราชทานประจำปี ๒๕๓๕

ตัวผมนั้นแสนจะละอายใจในความจำอันเลิศของคุณพี่ตรีธาฯ ที่กรุณาเตือนให้ผมเขียนเรื่องนี้ทั้งที่คุณพี่มีภารกิจประจำวันล้นมืออยู่แล้ว ผมขอประทานกราบเรียนว่าคุณพี่จะได้รับต้นฉบับตอนที่สามเพื่อพิมพ์ในหนังสือแจกทอดกฐินปีหน้าทันเวลาโดยคุณพี่ไม่ต้องเตือนผมเช่นปีนี้อย่างแน่นอน ผมขอสัญญาครับ !

- - - - - - - - - - - - - - - -

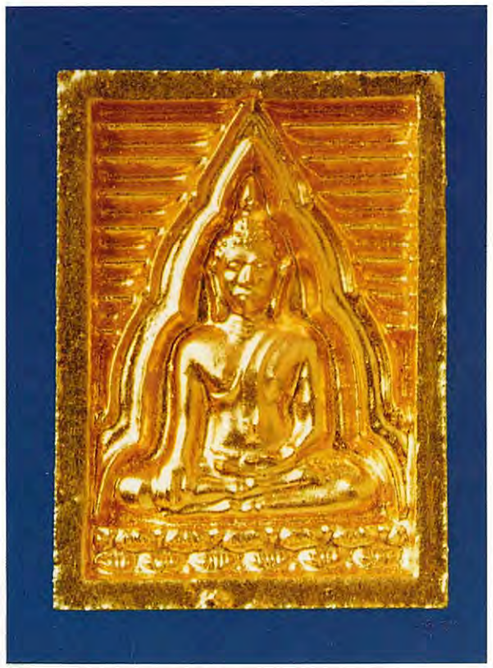

พระของขวัญวัดปากน้ำรุ่น ๘ มีส่วนผสมของผงปูนเก่าจากพระประธานในพระอุโบสถ เมื่อครั้งบูรณะใหญ่ ปี พ.ศ. ๒๕๔๓

หลวงพ่อท่านกรุณาช่วยงมเข็มในมหาสมุทรให้กับผม ในการเดินทางไปต่างประเทศคราวที่แล้ว

ตอนที่ ๓

โดย เกษมจิตต์ อัศวจินดา

เพื่อความเชื่อมโยงของเรื่องราวที่จะเล่าในตอนที่สามนี้กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วในตอนก่อนหน้านั้น ผมจึงใคร่ขอนำส่วนท้ายของตอนที่สองมาลงไว้ตามสมควรนะครับ

ผมหิ้วกระเป๋ารีบเดินมาพบเพื่อนที่เฝ้าของรออยู่ เพื่อนเบิ่งตาโตด้วยความประหลาดใจที่ภายในเวลาหนึ่งหรือสองนาทีเท่านั้นผมสามารถติดตามหากระเป๋ากลับคืนมาได้ ขณะนั้นรถไฟจอดสนิทที่สถานีพอดี ผมบอกเพื่อนให้ช่วยกันขนของทั้งหมดลงจากรถโดยเร็วเสียก่อน แล้วจะเล่าเรื่องให้ฟังทีหลัง

ผมเล่าเรื่องตอนไปตามกระเป๋าให้เพื่อนฟังขณะที่รับประทานอาหารเย็นด้วยกัน หลังเก็บกระเป๋าไว้ในห้องพักของโรงแรมที่จองไว้แล้ว บอกกับเพื่อนว่า เสียดายที่รถไฟถึงเมืองโลซานเร็วไปหน่อย ไม่มีเวลาตามหาพ่อหนุ่มรถเข็นเพื่อจะได้ขอบใจและสมนาคุณเขาให้สมใจ เพราะถ้าไม่ได้พูดจากับเขาตอนซื้อเครื่องดื่ม ทั้งผมและเพื่อนจะไม่มีทางรู้ล่วงหน้าได้เลยว่ากระเป๋าได้ถูกเปลี่ยนที่วางไปแล้ว จะรู้ว่ากระเป๋าและหีบห่อเหลืออยู่เพียงเจ็ดชิ้นเมื่อตอนลงรถไฟที่เมืองโลซานเท่านั้น เวลาเพียงสองสามนาทีที่รถจอดจะใช้ติดตามหากระเป๋าที่หายไปได้อย่างไร ท่ามกลางความพลุกพล่านสับสนของผู้โดยสารขึ้นลงที่สถานีนั้น มีทางเดียวคือต้องนั่งรถไฟขบวนนี้ต่อไปอีกเพื่อตรวจตรารถทุกคันทั้งขบวนด้วยตนเองเพื่อหากระเป๋าอย่างมืดแปดด้าน จะต้องเดินทางต่อไปอีกกี่สถานีแล้วยังจะต้องหารถไฟขบวนกลับมาเมืองโลซานอีก จะค่ำมืดดึกดื่นเพียงไร และจะหากระเป๋าใบที่หายพบหรือไม่นั้นยากที่จะหยั่งรู้ คิดดังนี้แล้วสยองใจตัวเองจริง ๆ ว่าเหตุการณ์จะวุ่นวายเพียงไหน

ผมกับเพื่อนนั่งทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา เหตุไรคนเข็นรถขายของจึงเข็นรถมาถึงที่นั่งของผมและเพื่อนก่อนที่รถไฟจะเข้าจอดที่สถานีเมืองโลซาน โดยให้เหลือเวลาก่อนที่รถจะจอดสถานีนั้นอยู่บ้าง ?

เหตุไรผมจึงนึกอยากจะดื่มเครื่องดื่มเป็นกำลังทั้งที่รถไฟกำลังจะเข้าจอดที่สถานีข้างหน้าอยู่แล้ว? เวลามีเหลือเพียงน้อยนิดไม่พอที่จะดื่มเครื่องดื่มจนหมดกระป๋องด้วยซ้ำ แต่ผมก็เรียกให้คนเข็นรถหยุดเพื่อขอซื้อเครื่องดื่มจากเขา และเปิดโอกาสให้เขาได้พูดกับผมถึงเรื่องที่เขาอยากพูดด้วยภาษาที่ผมฟังไม่เข้าใจ พร้อมท่าทางประกอบคำพูดที่ดลใจผมให้แปลเดาความหมายที่เขาต้องการสื่อถึงผมถูกต้องจนได้ ! เหตุไรจึงเกิดปัญญาขึ้นอย่างฉับพลันใช้แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ภายในระยะเวลาเพียงสองสามนาที ?

แม่นแล้ว !! ที่เป็นเช่นนี้คงเป็นเพราะก่อนที่ผมจะเดินทางไปต่างประเทศแต่ละคราว ผมยึดมั่นที่จะต้องไปกราบลาและอธิษฐานจิตขอพรจากหลวงพ่อวัดปากน้ำทุกครั้งพร้อมกับภรรยา ขอให้การเดินทางของผมปลอดโปร่งราบรื่นปราศจากอุปสรรคและภยันตรายใด ๆ ทั้งขาไปและขากลับ มีสุขภาพดีทั้งทางกายทางจิตตลอดการเดินทาง ได้รับความสำเร็จในการงานที่ปฏิบัติโดยครบถ้วน ฯลฯ หลวงพ่อท่านคงได้รับทราบและกรุณาอนุเคราะห์แผ่บารมีติดตามคุ้มครองดูแลแก้ไขเหตุการณ์หลากหลายที่เกิดแก่ตัวผมให้คลี่คลายจากสถานการณ์ที่ไม่พึงปรารถนาให้กลับกลายเป็นปกติได้ทันเวลา เช่นเดียวกับที่หลวงพ่อได้กรุณาอนุเคราะห์เช่นนั้นกับบุคคลทั้งหลายที่มีความเคารพนับถือในตัวท่าน ทั้งในขณะที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่และหลังจากที่ท่านได้มรณภาพไปนานปีแล้ว ซึ่งเป็นที่ประจักษ์รับรู้แก่สาธุชนทั่วไปตลอดมาและนั่นคงเป็นสาเหตุในใจของคุณพี่ตรีธา ที่ประสงค์ให้ผมเขียนเรื่องตอนที่สองนี้ไว้เป็นหลักฐานให้ต่อเนื่องกับเรื่องแรกด้วยการมอบหมายให้ท่านพันเอกหญิงทัศนศรี ไตรยคุณ ติดตามให้ผมส่งต้นฉบับเรื่องนี้ทันพิมพ์ในหนังสือที่วัดปากน้ำจะพิมพ์แจกในงานทอดกฐินพระราชทานประจำปี ๒๕๓๕

ตัวผมนั้นแสนจะละอายใจในความจำอันเลิศของคุณพี่ตรีธา ที่กรุณาเตือนให้ผมเขียนเรื่องนี้ทั้งที่คุณพี่มีภารกิจประจำวันล้นมืออยู่แล้ว ผมขอประทานกราบเรียนว่า คุณพี่จะได้รับต้นฉบับตอนที่สามเพื่อพิมพ์ในหนังสือแจกทอดกฐินปีหน้าทันเวลาโดยคุณพี่ไม่ต้องเตือนผมเช่นปีนี้อย่างแน่นอน ผมขอสัญญาครับ !

เมื่อเราสองคนเสร็จจากการรับประทานอาหารเย็นแล้ว ออกเดินย่อยอาหารกลับโรงแรมที่พักเพราะต่างก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยกับการขนสัมภาระที่หนักบ้างเบาบ้างรวมแปดชิ้น หลายเที่ยวเหลือเกิน วันนี้ควรพักผ่อนเข้านอนแต่หัวค่ำจะดีกว่า และเหลือพรุ่งนี้เพียงวันเดียวเท่านั้นที่เพื่อนคนนี้ยังคงพักอยู่ที่เมืองโลซาน หาซื้อของฝากญาติมิตรทางกรุงเทพฯ ให้ครบถ้วน วันมะรืนเช้าผมจะต้องไปส่งเพื่อนคนนี้ที่สนามบินเจนีวาโดยทางรถยนต์ และเขาจะบินต่อไปกรุงลอนดอนราวสี่โมงเช้าของวันนั้น เขาตั้งใจแวะเยี่ยมญาติที่เรียนหนังสืออยู่ที่นั่นเพียงสองวันแล้วบินตรงกลับกรุงเทพฯ เลย ก่อนแยกทางกันเข้าห้องนอนได้ตกลงกันว่าที่นี่อากาศเริ่มอุ่นขึ้นเรื่อย ๆ แล้วแต่งตัวง่าย ๆ ตามสบายดีกว่าแล้วมาพบกันพรุ่งนี้ที่ห้องอาหารเช้าตอนเก้าโมง รับประทานเสร็จแล้วยังเหลือเวลาทำธุระส่วนตัวได้อีกเพราะร้านค้าจะปิดเวลาหกโมงครึ่ง

วันรุ่งขึ้นอากาศก็ดีเหลือเกินแดดออกจ้าตั้งแต่เช้า ผมจึงแต่งตัวด้วยกางเกงขายาว กับเสื้อเชิ้ตแขนสั้นเท่านั้นกะให้ตัวเบาที่สุดเตรียมไว้หิ้วของที่จะหาไปฝากคนทางบ้าน ออกจากห้องพักก่อนเวลานัดสิบกว่านาที **มือขวาหิ้วหูเชือกของถุงกระดาษหนาใบเล็ก ในถุงมีหนังสือเดินทางกับซองใส่ตั๋วเครื่องบินของผมเท่านั้น** เพราะได้ตั้งใจไว้ว่าจะแวะที่บริษัททัวร์ที่อยู่ระหว่างเดินทางชมเมืองตอนขากลับโรงแรมซึ่งอยู่ไม่ห่างกันนัก เพื่อให้เปลี่ยนเที่ยวบินเจนีวา-กรุงเทพฯ จากที่จองไว้แล้วในตั๋วเป็นเที่ยวบินใหม่ถัดไปอีกสองวันเนื่องจากมีภารกิจส่วนตัวเพิ่มเติมที่จะต้องจัดทำให้เรียบร้อยก่อนกลับกรุงเทพฯ

ห้องพักของผมอยู่ชั้นสามเกือบตรงข้ามกับลิฟต์ กดเรียกลิฟต์ขึ้นไปห้องอาหารเช้าที่อยู่บนชั้นห้าซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของโรงแรม ผมเลือกโต๊ะว่างที่จัดไว้สำหรับสองคนใกล้กับผนังกระจกใสจากพื้นถึงเพดานยาวตลอดห้องอาหารซึ่งทำให้ห้องดูโปร่งสว่างและกว้างขวางกว่าที่เป็นจริง มองออกไปเห็นภาพทะเลสาบเลอมังส์ (Le Mans เรียกกันทั่วไปว่าทะเลสาบเจนีวา) เป็นแนวยาวจากเมืองเจนีวามาทางเมืองโลซานฝั่งตรงข้ามเป็นเมืองเอเวียง (Evian) ของประเทศฝรั่งเศสโดยมีเทือกเขาแอลปส์ (Alps) สูงตระหง่านอยู่เบื้องหลังตามยอดทิวเขายังมีริ้วหิมะเกาะเป็นแถบยาวอยู่เหนือสีเทาของต้นไม้ปนกับสีน้ำตาลเข้มของภูเขาส่วนที่ต่ำลงมาตัดกับสีฟ้าเข้มของน้ำในทะเลสาบที่สะท้อนจากท้องฟ้าสีน้ำเงินอ่อน มีปุยเมฆสีขาวสะอาดกระจายเบาบางห่างกันเป็นทัศนียภาพของธรรมชาติที่สวยสดงดงามอย่างยิ่ง ในช่วงต้นฤดูร้อนของประเทศสวิตเซอร์แลนด์แสงแดดกล้ายามสายเสริมทัศนวิสัยให้เห็นภาพที่งดงามได้อย่างชัดเจนประทับใจ ยากที่จะลืมเลือน ได้ยินเสียงกุกกักเบา ๆ ที่ข้างโต๊ะจึงหันหน้ากลับมาเห็นพนักงานห้องอาหารยืนยิ้มรับคล้ายจะขอโทษกลาย ๆ ที่รบกวนผม เขาถามว่าต้องการชาหรือกาแฟ ผมตอบว่าขอกาแฟกับครีม พอดีเพื่อนก็เดินมาถึงโต๊ะที่ผมนั่งอยู่เขาจึงขอเพิ่มอีกหนึ่งชุด และนั่งลงตรงข้ามกับผม เขายังไม่เคยแวะประเทศนี้มาก่อนเพราะเขาเพิ่งจบการศึกษาจากสหรัฐอเมริกามาไม่นานนัก เขามองภาพภายนอกกระจกอย่างตื่นตะลึงงัน

ผมปล่อยให้เขาชื่นชมสมใจแล้ว จึงชวนกันไปเลือกอาหารเช้าแบบช่วยตัวเองที่มีหลากหลาย หลังอิ่มหนำสำราญและทำธุระส่วนตัวแล้ว**ผมก็ส่งถุงกระดาษที่ถือมาให้เขาแล้วบอกว่าผมมอบให้เขาดูแลไว้**เพราะต่อจากนี้จะเข้ารายการจัดหาซื้อของฝากพร้อมกับชมเมือง โดยผมรับหน้าที่ถือของหนักให้เช่นเคยตลอดรายการ จากนั้นก็ออกเดินไปตามถนนสายหลักที่ผ่านหน้าโรงแรมไปทางขวามือเข้าสู่ใจกลางเมืองโดยไม่ชักช้า เราสองคนเดินแวะชมสินค้าที่ตั้งแสดงในตู้หน้าร้านเล็กบ้างใหญ่บ้างสนใจสิ่งของของร้านไหนก็เข้าไปดูข้างในให้ชัด ไม่ว่าจะเป็นร้านนาฬิกา ร้านรองเท้า ร้านสารพันกระเป๋าทั้งเล็กและใหญ่ ร้านของที่ระลึก ร้านเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือนและของใช้ประจำบ้านหลายต่อหลายร้านรวมทั้งห้างสรรพสินค้าขนาดกลางตรงแยกหัวถนนสายหลักหาของฝากที่ต้องใจของแต่ละคนได้หลายถุง ผมทำหน้าที่ถือถุงหลายใบที่มีขนาดใหญ่และค่อนข้างมีน้ำหนักพอดูทั้งสองมือ ส่วนเพื่อนช่วยถือถุงขนาดกลางน้ำหนักเบาไว้ข้างละสองถุง พอเกือบบ่ายโมงก็รู้สึกหิวจึงแวะเข้าร้านอาหารจีนระหว่างทาง อิ่มแล้วออกเดินทางต่อเข้าห้างสรรพสินค้าที่ใหญ่ที่สุดของเมืองเป็นการปิดท้ายรายการ กว่าจะออกจากห้างนั้นก็เกือบบ่ายสี่โมง ทั้งสองคนมองหน้ากันโดยไม่ได้นัดหมายเสมือนยอมรับว่าชักจะเดินลากขาแล้วพยักหน้ารับกันโดยปริยายว่ากลับไปพักที่โรงแรมตอนนี้เลยจะดีกว่า ผมออกเดินนำหน้าหาทางลัดโดยให้ผ่านบริษัททัวร์ที่เคยติดต่อกันเป็นประจำซึ่งอยู่ระหว่างทางกลับโรงแรม

เมื่อถึงบริษัทนี้ผมขอถุงใบเล็กของผมที่ฝากเขาถือไว้เมื่อตอนออกจากโรงแรมเขาค้นหาขยุกขยิกในถุงทุกใบที่เขาช่วยถือมาสักครู่ก็เงยหน้าซีดบอกผมว่า *"หาไม่พบไม่รู้อยู่ที่ไหน ?"* ผมโดดผลุงดึงถุงทั้งหมดออกจากมือทั้งสองของเขามาค้นอีกครั้งด้วยตนเองแต่ก็ไม่พบเช่นกัน ตายละวา ! ผมไม่ได้เฉลียวใจเลยแม้แต่น้อยที่ไม่เห็นเขาถือถุงใบเล็กของผมในระยะ

หลัง ด้วยเข้าใจเอาเองว่าเขาคงเอาถุงใบเล็กนั้นใส่ไว้ในถุงที่ใหญ่กว่าใบใดใบหนึ่งที่เขาถืออยู่เพื่อลดจำนวนถุงในมือให้น้อยลง เพื่อให้สะดวกและปลอดภัยยิ่งขึ้น จึงไม่คิดไต่ถามเขาก่อนหน้านี้ ถ้าท่านผู้อ่านมีมโนภาพเห็นใบหน้าของผมขณะนั้นจะเห็นว่าหน้าของผมยิ่งซีดมากกว่าหน้าของเพื่อนผมเสียอีก จะต่อว่าเพื่อนเรากลางบริษัททัวร์ก็ใช่ที่เสียบุคลิกภาพของคนไทยในต่างประเทศหมดสิ้นแน่ ขาทั้งสองที่ล้าอยู่แล้วยิ่งล้ามากขึ้นและรู้สึกว่าหัวใจมันตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม แต่ก็แปลกนะ ! ท่ามกลางเหตุการณ์ที่ไม่เคยคาดคิดและเกิดขึ้นอย่างฉับพลันเช่นนั้น ผมกลับสำรวมใจพูดกับเพื่อนอย่างหนักแน่นว่าต้องรีบเดินกลับโรงแรมให้เร็วที่สุด เอาของทั้งหมดฝากไว้ที่แผนกต้อนรับของโรงแรมแล้วออกเดินทวนเส้นทางเดิมตั้งแต่ต้นด้วยกันอีกครั้ง ส่วนเพื่อนก็ช่วยนึกทบทวนให้แน่ชัดด้วยว่าวางถุงของผมไว้ที่ไหน ในห้างร้านใดที่เราแวะเข้าไป

ตอนออกจากโรงแรมครั้งที่สองนี้ก็ตกประมาณบ่ายสี่โมงครึ่ง ร้านค้าที่นี่จะปิดหกโมงครึ่ง ยังมีเวลาเหลืออยู่อีกราวสองชั่วโมงก่อนร้านปิด ผมมีความแน่ใจอยู่อย่างหนึ่งว่าถ้าเพื่อนลืมถุงใบเล็กของผมไว้ในร้านหรือห้างสรรพสินค้าใดก็ตาม หากพนักงานขายของสถานที่นั้น ๆ พบเห็นเข้า เขาจะเก็บรักษาไว้รอเจ้าของ ยิ่งของที่หายนี้เป็นเอกสารส่วนตัวที่ใครก็ตามเก็บไปแล้วก็ใช้ประโยชน์เพื่อตนเองไม่ได้โดยแท้ และแม้แต่คนที่มาหาซื้อสินค้าในสถานที่นั้น ๆ พบเห็นเข้าก็จะนำส่งพนักงานของร้านเพื่อเก็บรักษาไว้ให้เจ้าของต่อไป ประเทศนี้ถึงแม้คนของเขาจะมีอุปนิสัยค่อนข้างขรึมไม่ค่อยพูดง่าย ๆ กับคนแปลกหน้าก็ตาม แต่เนื้อแท้เป็นคนที่มีคุณภาพสูงซื่อสัตย์ และมีน้ำใจงามอยู่ภายในตน ผมจึงมั่นใจว่าจะต้องพบถุงใบเล็กของผมในการเดินทางทวนหาเที่ยวนี้แน่นอน ทั้งที่เมื่อยขาแทบแย่อยู่แล้ว ผมผู้เป็นเจ้าของของที่หายและเพื่อนที่รู้สึกผิดเต็มตัวในความบกพร่องของเขา ก็เริ่มออกเดินราวกับวิ่งไปยังทุกร้านที่เราจำได้ว่าเราได้แวะเข้าไป รวมทั้งห้างสรรพสินค้าใหญ่ที่เป็นแห่งสุดท้ายก็เกือบหกโมงครึ่งแล้ว โดยปราศจากผลทั้ง ๆ ที่พนักงานขายทั้งหลายที่เกี่ยวข้องทุกห้างร้านได้ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง ด้วยความเต็มใจและเห็นใจในมหันตทุกข์ของผมครั้งนี้ กลับมาถึงโรงแรมด้วยความระโหย ผมพูดเอาใจเพื่อนว่า *"คุณไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนี้หรอกพรุ่งนี้คุณก็จะต้องออกจากโรงแรมตั้งแต่เจ็ดโมงครึ่งเช้าผมได้จัดรถของบริษัทมารับคุณตามเวลานั้นแล้ว และผมจะไปส่งคุณที่สนามบินเจนีวาด้วย เครื่องบินไปกรุงลอนดอนของคุณจะออกราวสิบโมงเช้า ผมกลับมากับรถถึงเมืองโลซานก็ราวสิบโมงเช่นกัน จะรีบไปแจ้งความที่สถานีตำรวจว่า หนังสือเดินทางและตั๋วเครื่องบินของผมหายในร้านค้าที่เมืองนี้เมื่อวานนี้ แต่ไม่ทราบว่าร้านใด แล้วจะนำหลักฐานของตำรวจกลับไปเมืองเจนีวาเพื่อยืนยันขอหนังสือเดินทางเล่มใหม่ที่สถานทูตไทยที่นั่น (ผมมีรูปถ่ายครึ่งโหลติดตัวมาด้วยในการเดินทางต่างประเทศทุกครั้ง) แล้วจึงจะไปที่สำนักงานของการบินไทยที่อยู่ไม่ไกลกันเพื่อออกตั๋วเดินทางขากลับเจนีวา-กรุงเทพฯ ให้ใหม่วันเดียวก็เสร็จเรียบร้อยทั้งสองเรื่อง"*

แล้วผมก็เร่งเขาให้รีบอาบน้ำแต่งตัวเพื่อออกไปกินข้าวเย็นที่ร้านอาหารจีนเจ้าอร่อยแฟนพันธุ์แท้ของผมด้วยกันตอนทุ่มครึ่ง และช่วยกันหอบถุงที่ฝากเจ้าหน้าที่โรงแรมไว้เข้าห้องพักของแต่ละคนโดยไม่ชักช้า ผมลงมารอเพื่อนที่โถงชั้นล่างสุดของโรงแรมก่อนเวลานัดเล็กน้อย สองสามนาทีต่อมาเพื่อนก็ลงมาพบกันเราออกถนนใหญ่เดินไปทางด้านหลังโรงแรมข้ามถนนเดินต่อไปอีกราวห้าสิบเมตรก็ถึงร้านอาหารจีนเจ้าประจำของผม สั่งอาหารด้วยความชำนาญเพราะจำขึ้นใจรายการอาหารที่อร่อยทั้งหมดของร้านนี้ได้นานแล้ว รับประทานแก้เหนื่อยเสียพุงปลิ้นแล้วเดินกลับโรงแรมบอกให้เพื่อนรีบกลับห้องจัดกระเป๋าให้พร้อมเพราะรถจะมารับเราค่อนข้างเช้าตามเวลาที่นัดไว้ ส่วนผมก็รีบกลับห้องเช่นกันเพื่อเข้านอนแต่หัวค่ำเพราะแสนเพลียทั้งกายและใจด้วยเรื่องเอกสารสำคัญหาย

ก่อนเข้านอนผมได้สวดมนต์ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยและหลวงพ่อวัดปากน้ำที่ผมเคารพนับถือยึดมั่นทั้งหลับและตื่นซึ่งถือปฏิบัติเป็นประจำทุกวัน

และได้ตั้งจิตอธิษฐานแน่วแน่ขอให้หลวงพ่อท่านได้โปรดช่วยให้ผมได้เอกสารสำคัญที่หายไปนั้นคืนมาให้ทันการ ทั้ง ๆ ที่ผมกับเพื่อนได้เดินหากันจนแทบหมดแรงเมื่อเย็นวานนี้แต่ก็ไม่พบแล้วก็ตาม ผมยังมีความรู้สึกลึกๆอยู่ในใจว่าเอกสารสำคัญของผมนั้นยังคงอยู่ในร้านใดร้านหนึ่งแน่ ๆ แต่ตอนที่เราไปแวะติดต่อถามหาที่ห้างร้านเหล่านั้นในช่วงเย็นก่อนร้านปิดพนักงานขายแต่ละแห่งอาจยังไม่พบเห็นของที่วางลืมไว้นั้นก็ได้ **ผมจึงตั้งจิตมั่นอธิษฐานหลวงพ่อท่านต่อไปอีกกราบขอบารมีอันศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อช่วยดลใจพนักงานผู้ขายที่พบถุงเอกสารของผมที่เพื่อนลืมวางไว้ให้ช่วยเก็บรักษาไว้ให้ผมด้วยดีเถิด** ที่ผมอธิษฐานหลวงพ่อไว้เช่นนั้นก็เพราะได้ตั้งใจไว้ว่าพรุ่งนี้เช้าหลังจากส่งเพื่อนขึ้นเครื่องที่สนามบินเจนีวาแล้ว ผมจะรีบกลับมาที่เมืองโลซานเพื่อแจ้งความตำรวจที่นั่นเรื่องเอกสารหายและจะดำเนินเรื่องตามขั้นตอนต่อไปดังที่ได้เล่าไว้ตามข้างต้น ผมคิดว่าหลังจากแจ้งความแล้วก็จะเดินแวะตรวจสอบกับพนักงานขายของห้างร้านเหล่านั้นอีกสักครั้งหลังร้านเปิดตอนสี่โมงเช้า เพราะอาจมีพนักงานคนใดคนหนึ่งพบเอกสารของผมระหว่างช่วงเย็นก่อนปิดร้านวานนี้หลังจากที่ผมและเพื่อนกลับออกไปแล้วกับช่วงหลังเปิดสี่โมงเช้าพรุ่งนี้ ก็ได้คิดในใจไว้ดังกล่าวทำให้ตัวเองสบายใจมากขึ้น ถึงอย่างไรก็ยังมีวันพรุ่งเสมอในชีวิตนี้ คิดได้เช่นนั้นตาทั้งสองข้างก็ค่อย ๆ ปรือลงจนหลับสนิทรวดเดียวโดยไม่ฝันยันนาฬิกาปลุกให้ตื่นตอนหกโมงเช้า

หลังจากทั้งเพื่อนและผมแวะขึ้นไปรับประทานอาหารเช้าแต่มืดแล้ว เราทั้งสองแต่งตัวด้วยชุดสากลครบเครื่องลงมาคอยรถที่ห้องโถงโรงแรมก่อนเวลานัด รถของบริษัทฯ ก็มาจอดหน้าโรงแรมตรงเวลาเผง (นาฬิกาสวิสครับ) บริษัทฯ จัดพ่อหนุ่มชื่อมิเชล เป็นผู้ขับรถให้ผมวันนี้ เขาเป็นหนึ่งในจำนวนพนักงานขับรถสามคนของบริษัทฯ อีกสองคนชื่อ ปิโนและโทนี่ เป็นชาวอิตาเลียนทั้งคู่ พูดภาษาอังกฤษได้พอใช้ ส่วนมิเชลนั้นเป็นชาวฝรั่งเศสแต่พูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วเพราะรับแขกต่างประเทศเป็นประจำและเป็นคนช่างพูดที่รอบรู้เรื่องเมืองโลซานและเมืองอื่น ๆ ของประเทศนี้ทะลุปรุโปร่ง ไม่มีร้านค้าใดที่มีชื่อเสียงของเมืองนี้ที่มิเชลไม่รู้จักจึงเหมาะกับงานหน้าที่นี้อย่างยิ่ง ผมสนิทสนมกับมิเชลมากเนื่องจากเขาเป็นมัคคุเทศก์นำผมกับแขกของบริษัทฯ หาซื้อของและศึกษาดูงานตามจังหวัดต่าง ๆ ในประเทศนี้และประเทศใกล้เคียงเกือบทุกครั้งที่ผมเดินทางมาเมืองนี้ ผมได้แนะนำให้มิเชลได้รู้จักกับเพื่อนของผมและบอกว่าเขาเสียใจที่เขาพบกับเพื่อนคนนี้ตอนจะจากกันแล้ว เพราะเมื่อวานนี้มิเชลติดงานดูแลแขกอื่นของบริษัทฯ ทั้งวัน เอาไว้วันหน้าพบกันใหม่อีกครั้งจะได้คุ้นเคยและสนุกสนานด้วยกันซดเชยเที่ยวนี้ เราสามคนคุยกันถูกคอจนรถถึงสนามบินเจนีวาแทบไม่รู้ตัว สองเมืองนี้อยู่ห่างกันราวหกสิบกิโลเมตรเท่านั้น และทางหลวงแผ่นดินที่นี่มีผิวจราจรเรียบสนิททั้งสองช่องทางของขาไปและขากลับ แต่ทางการกำหนดความเร็วสูงสุดไว้ไม่เกินร้อยยี่สิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง ทำให้ความปลอดภัยในการเดินทางสูงขึ้นมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในยุโรป

เมื่อส่งเพื่อนเข้าบริเวณที่จัดไว้เฉพาะผู้โดยสารขาออกเท่านั้นแล้ว มิเชลก็ขับรถพาผมกลับเมืองโลซาน ผมนั่งเบาะหน้าคู่กับเขา เอนตัวพิงพนักหลังอย่างสบายอารมณ์นึกทบทวนคำอธิษฐานของผมกับหลวงพ่อวัดปากน้ำตอนก่อนนอนเมื่อคืนนี้ ในขณะที่หูก็ฟังเรื่องที่มิเชลเล่าแจ้ว ๆ ว่าเมื่อวานนี้เขาได้ไปซื้อของตามรายการที่แขกคนหนึ่งของบริษัทฯขอให้ช่วยหาซื้อให้ เนื่องจากแขกผู้นี้ต้องอยู่เจรจาเรื่องงานกับเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของบริษัทที่นี่ทั้งวัน มีชื่อร้านค้าร้านหนึ่งที่มิเชลพูดถึงนั้นสะดุดหูผมอย่างจัง เป็นชื่อของร้านค้าที่ขายเครื่องใช้ไฟฟ้าในครัวเรือนและของจำเป็นสำหรับใช้ส่วนตัวในบ้านที่ผลิตโดยบริษัทที่มีชื่อเสียงของประเทศต่าง ๆ เช่น วิทยุขนาดเล็กมีนาฬิกาปลุกแบบต่าง ๆ เครื่องโกนหนวดหลายแบบหลายยี่ห้อ มีดพกขนาดเล็กผลิตจากหลายประเทศมีดสวิสก็มีขายทุกแบบทุกขนาด ฯลฯ ร้านนี้เป็นร้านที่มิเชลเคยพาผมไปซื้อของที่นั่นมาก่อน เขาคุ้นเคยกับหญิงเจ้าของร้านมากเพราะเขามักแนะนำพาแขก

และเจ้าหน้าที่ของบริษัทฯ มาอุดหนุนที่ร้านนี้เป็นประจำ เจ้าของร้านก็ลดราคาให้แขกและเจ้าหน้าที่ทุกคนของบริษัทฯ เป็นพิเศษทุกครั้งไป เมื่อวานนี้ก่อนเที่ยงผมและเพื่อนคนนั้นก็ได้เข้าไปดูชมของที่ร้านนี้ และเพื่อนยังได้ซื้อมีดพกสวิสเล่มหนึ่งไว้เป็นที่ระลึก โดยได้รับส่วนลดราคาเป็นพิเศษดังเคยเพราะหญิงเจ้าของร้านจำผมได้ดีจากการแนะนำของมิเชลให้รู้จักกันเมื่อหลายปีมาแล้ว แต่เพราะเหตุใดไม่ทราบที่ชื่อร้านนี้ไม่อยู่ในความทรงจำทั้งของผมและของเพื่อนแม้แต่น้อยนิดในช่วงเวลาที่เราเดินทวนแวะสอบถามห้างร้านเหล่านั้นเมื่อเย็นวานนี้

แต่เมื่อมิเชลพูดถึงชื่อร้านนี้ขึ้นมาทำให้ผมนึกได้ทันทีว่าทั้งเพื่อนและผมลืมสนิทว่าได้แวะซื้อของที่ร้านนี้มาก่อนในช่วงเช้าจึงมิได้แวะไปทวนถามที่ร้านนี้เพียงร้านเดียวเท่านั้น มันน่าเขกหัวตัวเองยิ่งนัก ผมผุดขึ้นนั่งตัวตรงทันทีราวกับว่ามีสปริง ทำให้มิเชลเหลียวมามองหน้าผมด้วยความแปลกใจ ผมจึงรีบถามมิเชลว่าเขาจำหมายเลขโทรศัพท์ของร้านขายอุปกรณ์ไฟฟ้าใช้ในบ้านร้านนี้ได้ไหม เขายิ้มอย่างง ๆ ตอบผมว่า *"แน่นอนครับ"* ผมดีใจเป็นที่สุด และได้ขอร้องให้เขาช่วยโทรศัพท์จากเครื่องโทรศัพท์ประจำรถไปยังหญิงเจ้าของร้านทันทีเพื่อถามเธอว่าเมื่อวานนี้ตอนก่อนเที่ยงมีคนไทยสองคนแวะซื้อมีดพกสวิสขนาดเล็กหนึ่งเล่มที่ร้านของเธอ เขาคิดว่าได้ลืมถุงกระดาษใบเล็กมีหูหิ้วเป็นเชือก ในถุงนั้นมีหนังสือเดินทางและตั๋วเครื่องบินรวมสองชิ้น เธอได้พบเห็นและช่วยเก็บรักษาไว้แล้วหรือไม่ ? มิเชลได้แจ้งเสริมด้วยว่าคนไทยหนึ่งในสองคนนี้เป็นเพื่อนของเขาเอง มิเชลพูดกับผู้รับสายด้วยภาษาฝรั่งเศสเพราะทราบว่าหญิงเจ้าของร้านพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ค่อยคล่องนัก ผมเงี่ยหูฟังเสียงผู้หญิงพูดตอบมิเชลด้วยภาษาเดียวกัน เดาความได้บ้างไม่ได้บ้างเพราะเสียงเบาและไม่คุ้นภาษานี้นัก ส่วนตาทั้งสองก็จ้องหน้ามิเชลเป๋งตลอดเวลา เห็นมิเชลยิ้มกว้างแล้ววางหูโทรศัพท์เข้าที่ก่อนบอกผมว่า หญิงเจ้าของร้านได้พบถุงเอกสารใบนั้นวางอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่งข้างโต๊ะในร้าน แต่เธอได้พบของนั้นหลังจากเพื่อนและผมออกจากร้านไปแล้วสักครู่ และเธอยังได้ออกมานอกร้านเพื่อมองหาเราทั้งสอง เมื่อไม่พบและไม่ทราบว่าเดินไปทางไหนเธอจึงเก็บรักษาของไว้ ขอให้ไปรับของคืนได้เดี๋ยวนี้เลยเพราะเธอกำลังจะเปิดร้านอยู่แล้ว

ผมเอื้อมมือทั้งสองไปแกะมือขวาของเขาออกจากพวงมาลัยรถ (ประเทศนี้ขับรถทางด้านขวาของถนนครับ ที่นั่งคนขับจึงอยู่ด้านซ้ายของตัวรถ) จับมือขวาของเขาเขย่าอย่างแรงหลายครั้ง พร้อมกล่าวขอบคุณเขาอย่างเต็มตื้นที่ได้แจ้งข่าวดีที่สุดในการเดินทางเที่ยวนี้ให้ผมทราบ เขาทำหน้างงงวยในกิริยาคำพูดที่ผมแสดงต่อเขา ผมจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ให้เขาฟังอย่างละเอียดแต่พอเช้าวันนี้เหตุการณ์กลับผกผันกลับตาลปัตรหลังมือเป็นหน้ามือก็เพราะเขานี่แหละ พอเล่าจบมิเชลก็จอดรถที่หน้าร้านด้วยความชำนาญ ก่อนลงจากรถผมกล่าวกับมิเชลด้วยน้ำเสียงชวนฟังว่า *"เที่ยงวันนี้ผมขอเชิญคุณรับประทานอาหารกลางวันที่ร้านอาหารจีนแสนอร่อยเจ้าประจำของผม เพื่อฉลองความสุขใจด้วยกันนะ"* เขายิ้มจนตาหยีรับคำเชิญแล้วกอดคอเดินเข้าร้านนั้นด้วยกันอย่างสดชื่นรื่นเริง หลังจากที่ผมได้อุดหนุนสินค้าบางอย่างเพื่อตอบแทนความซื่อสัตย์และน้ำใจที่ดีงามของเธอสมใจผมแล้วเราก็ร่ำลาเธอผู้มีพระคุณที่ลืมไม่ลงต่อผมครั้งนี้อย่างอบอุ่น กลับไปแวะที่บริษัทฯ พักหนึ่งก่อนไปรับประทานอาหารกลางวันกับมิเชลด้วยความเบิกบานใจ

เมื่ออิ่มหนำสำราญแล้ว มิเชลขอแยกตัวกลับไปทำงานต่อที่บริษัทฯ ส่วนผมก็ออกเดินทางไปทางบริษัททัวร์ซึ่งอยู่ไม่ไกลกัน เพื่อเปลี่ยนเที่ยวบินจากเดิมที่จองไว้ออกไปอีกสองวันเพราะตั้งใจจะไปเยี่ยมลูกสาวโทนของผม (แฮ่ะ ๆ แต่ผมยังมีลูกชายกับแม่เดียวกันอีกสี่หน่อนะครับ) ที่กำลังฝึกงานอยู่ที่โรงแรมในเมืองชะตาด (Gstaad) ซึ่งเป็นเมืองตากอากาศที่มีชื่อเสียงสำหรับเศรษฐีด้วยราคาห้องพักที่แพงระยับแห่งหนึ่งของประเทศนี้ตามหลักสูตรการบริหารงานโรงแรมของประเทศสวิสสักสองวันก่อนเดินทางกลับกรุงเทพฯ จะได้มีเรื่องเล่าประจบแม่บ้านของผมเกี่ยวกับลูกสาวคนโปรดของเขา (และของผมด้วยฮะ)

ทำคะแนนเป็นกอบเป็นกำได้บ้าง เจ้าหน้าที่ของบริษัททัวร์จัดการเปลี่ยนเที่ยวบินใหม่ให้ตามต้องการของผมด้วยความรวดเร็วน่าทึ่ง ขอบคุณเขาก่อนรับหนังสือเดินทางและตั๋วเครื่องบินแยกใส่ไว้ในกระเป๋าบนด้านในเสื้อนอกอย่างมิดชิด กลัดกระดุมเสื้อเรียบร้อยเพื่อความปลอดภัยของเอกสารสำคัญทั้งสองฉบับ มือขวาคว้าถุงเปล่าใบสวยตัวการเก็บไว้เป็นที่ระลึกถึงความโกลาหลครั้งนี้เพื่อความหลาบจำในวันหน้า

ออกเดินทางกลับโรงแรมเข้าห้องพักด้วยความชื่นมื่นนึกถึงความสุขใจที่จะได้พบลูกสาวที่เมืองชะตาดพรุ่งนี้ตอนสายด้วยความตื่นเต้นระคนคิดถึงบ้าน เมืองชะตาดนั้นอยู่ไม่ไกลจากเมืองโลซานมากนัก ผมจึงตั้งใจจะเดินทางไป-กลับโลซาน-ชะตาด-โลซานโดยรถไฟเพราะรถไฟของประเทศนี้สะอาดรวดเร็วและสะดวกสบายอย่างยิ่ง ผมจัดกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ให้เรียบร้อยฝากไว้ที่โรงแรมนี้ ด้วยคิดว่าขากลับจากเมืองชะตาดในตอนบ่ายของวันมะรืนนี้ก็จะมาพักที่นี่อีกหนึ่งคืน ก่อนเดินทางกลับกรุงเทพฯ ตอนเช้ามืดของวันถัดไป สำหรับกระเป๋าใบเล็กที่จะติดตัวไปเมืองชะตาดก็จัดไว้เฉพาะเสื้อผ้าและของส่วนตัวที่จำเป็นใช้ระหว่างพักค้างคืนเดียวที่นั่น เสร็จแล้วอาบน้ำแต่งตัวแบบลำลองเดินไปกินข้าวที่ร้านอาหารไทยใกล้โรงแรมเจ้าประจำของผมเหมือนกัน อิ่มแปล้แล้วก็กลับห้องพัก เปิดทีวีดูรายการกีฬาช่วยย่อยอาหาร

แต่ขณะเดียวกันใจของผมกลับประหวัดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนเช้าวันนี้ว่า ...เหตุไร บริษัทฯ จึงจัดให้ "มิเชล" เป็นผู้ขับรถบริการผมกับเพื่อนในเช้าวันนี้โดยไม่เลือกใช้ "ปิโน" หรือ "โทนี่" ทำหน้าที่อย่างเดียวกันมาขับรถให้ผม ...เหตุไร "มิเชล" ถึงได้เล่าเรื่องที่เขาไปซื้อของให้แขกของบริษัทฯ ในวันเดียวกันและที่ร้านเดียวกันกับผมและเพื่อนที่ได้แวะไปซื้อของตอนก่อนเที่ยงโดยที่ผมไม่ได้เอ่ยถามเขาเลย ทำให้ผมนึกขึ้นได้ว่าผมกับเพื่อนได้ลืมร้านนี้เสียสนิทที่จะทวนและไปถามในช่วงที่สองตอนเดินตามหาของก่อนร้านปิดเย็นวันนั้น ...เหตุไร ทั้งผมและเพื่อนจึงลืมร้านนี้อย่างไม่น่าเชื่อเพียงร้านเดียวในการเดินกลับไปหาของที่หายในรอบหลังราวบ่ายสี่โมงเศษทั้งที่เพิ่งซื้อของจากร้านนี้มาหยก ๆ ตอนก่อนเที่ยงของวันนั้น แน่แล้ว ! เป็นเพราะหลวงพ่อท่านได้กรุณาแผ่บารมีช่วยเหลือผมโดยดลใจให้ "มิเชล" รับหน้าที่ขับรถมาบริการผมและเพื่อนเมื่อเช้านี้เพื่อเล่าเรื่องที่เขาได้แวะซื้อของเมื่อวันก่อนที่ร้านเดียวกับผม ทำให้ผมติดตามเอกสารที่หายกลับคืนมาได้ภายในชั่วโมงต่อมาอย่างน่ามหัศจรรย์

ยิ่งกว่านั้น ในความคิดของผม หลวงพ่อท่านยังได้กรุณาสงเคราะห์สั่งสอนผมทางอ้อมด้วยว่าหลังจากเหตุการณ์ครั้งนี้ถ้าจะคิดทำการใดก็ตาม จะต้องมีความรอบคอบระมัดระวังด้วยความไม่ประมาทอยู่เป็นนิตย์

"อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน จะจนใจเอง" เช่นกรณีนี้ พร้อมกับหลวงพ่อท่านได้ลงโทษสถานเบาทั้งตัวผมและเพื่อนอย่างกรุณา ด้วยการให้เดินตามหาของที่หายเสียสองชั่วโมงเศษ (ทั้งที่ทั้งสองคนก็เดินลากขาอยู่แล้ว) โดยปราศจากผล เพื่อให้หลาบจำไม่ทำอีก ผมขอนมัสการแทบเท้าของหลวงพ่อกราบเรียนว่า *"ผมขอจดจำไว้ให้มั่นตลอดไปครับหลวงพ่อ"*

ด้วยบารมีของหลวงพ่อท่านที่ได้กรุณาอนุเคราะห์คำอธิษฐานของผมเมื่อวานนี้ให้เป็นจริงโดยครบถ้วนในวันนี้ ทำให้ผมมีโอกาสเดินทางไปเยี่ยมลูกสาวได้ตามกำหนดด้วยความสุขสมใจก่อนกลับเมืองไทยด้วยความสวัสดี

คำชี้แจงหนังสือทางมรรคผล

หนังสือทางมรรคผลนี้ เป็นหนังสือสมถ-วิปัสสนาวิชาธรรมกาย ซึ่งดำเนินตามแนวทางการเสด็จไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ **ทางนี้ทางเดียวไม่มีสองทาง อันถูกต้องร่องรอยความประสงค์ในพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง**

มีผู้ศึกษาและปฏิบัติทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิต อุบาสก อุบาสิกา แพร่หลายแทบทั่วประเทศไทย ซึ่งได้รับผลของการปฏิบัติยืนยันได้ด้วย **ตัวของท่านเอง** ซึ่งเรียกว่า **สันทิฏฐิโก** อันผู้ได้บรรลุจะพึงเห็นเองส่วนการที่จะทำเป็นหรือไม่เป็นนั้นเกี่ยวกับผู้ปฏิบัติจริงหรือไม่จริง **ถ้าปฏิบัติจริงแล้วต้องเป็นทุกคน** เพราะมนุษย์เราทั้งชายและหญิงมีดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ เป็นดวงใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไก่อยู่ที่ศูนย์กลางกายทุก ๆ คน

ถ้ามนุษย์คนใดเอาใจไปหยุดนิ่งแน่นที่ศูนย์กลางกายให้เป็นสมาธิ ไม่นึกคิดไปในสิ่งต่าง ๆ เอาใจหยุดอยู่ที่ดวงธรรมนั้นให้มากที่สุดหรือนานที่สุด **ต้องเป็นทุกคน**ที่ไม่เกิดไม่เป็นนั้น เพราะเหตุว่าใจไม่หยุด **ตัวหยุดนี้แลเป็นตัวสำเร็จ**

ส่วนการที่ใจไม่หยุดนั้นเพราะมีอุปกิเลส ๑๑ ข้อประจำอยู่ อันเป็นเครื่องสำคัญในเรื่องที่จะเป็นหรือไม่เป็นหรือไม่ได้บรรลุมรรคผลมีดังนี้ คือ[๑]

๑. **วิจิกิจฉา** ความลังเลหรือความสงสัย

๒. **อะมะนะสิการะ** ความไม่สนใจไว้ให้ดี

๓. **ถีนะมิทธะ** ความท้อและความเคลิบเคลิ้มง่วงนอน

๔. **ฉัมภิตัตตะ** ความสะดุ้งหวาดกลัว

๕. **อุพพิละ** ความตื่นเต้นด้วยความยินดี

๖. **ทุฏฐุลละ** ความไม่สงบกาย

๗. **อัจจารัทธวิริยะ** ความเพียรจัดเกินไป

๘. **อะติลีนะวิริยะ** ความเพียรย่อหย่อนเกินไป

๙. **อะภิชัปปา** ความอยาก

๑๐. **นานัตตะสัญญา** ความนึกไปในสิ่งต่าง ๆ เรื่องราวต่าง ๆ ที่เคยผ่านมาหรือจดจำไว้มาผุดขึ้นในขณะทำสมาธิ

๑๑. **อตินิชฌายิตัตตะ รูปานัง** ความเพ่งต่อรูปหรือ เพ่งนิมิตจากนั้นจนเกินไป

เมื่ออุปกิเลสเหล่านี้ แม้อย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นแก่เราแล้ว สมาธิของเราก็เคลื่อนไป เพราะอุปกิเลสเหล่านี้เป็นต้นเหตุ

ฉะนั้น ในการบำเพ็ญภาวนา เราต้องใช้ **ความเพียรความอดทน** ทั้ง ๒ ข้อนี้เป็นข้อสำคัญอย่างยิ่ง และคอยประคองคุมสติไว้ไม่ให้เผลอ ใช้ปัญญาสอดส่องดูว่า วิธีใดที่จะทำให้อุปกิเลสเหล่านี้เกิดขึ้นไม่ได้ เราก็จะทำใจไว้โดยวิธีนั้น

จงวางใจของเราไว้ให้เป็นกลาง ๆ คือมัชฌิมาปฏิปทาให้เป็นอุเบกขา อย่ายินดีและยินร้าย ให้พยายามละจากความโลภ ความโกรธ ความหลง จงทำใจของเราให้ใสเป็นแก้ว ให้เยือกเย็น ให้แช่มชื่น ให้ถูกส่วนเป็นสมาธิแน่แน่ว เอาใจจดอยู่ที่ดวงนิมิตที่ศูนย์กลางกายนั้นให้มากที่สุด ต้องทำเสมอ ทำเนือง ๆ ในทุกอิริยาบถ

---

[๑] อุปักกิเลสสูตร เล่ม ๑๔ มัชฌิมนิกาย, อุปริปัณณาสก์. ข้อ ๔๓๖

พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอนุรุทธะ พระนันทิยะ และพระกิมพิละ ซึ่งไปบำเพ็ญเพียรอยู่ในป่า พระอนุรุทธะได้ทูลถามพระพุทธเจ้าถึงสาเหตุของการบำเพ็ญสมาธิแล้วไม่ก้าวหน้า พอเห็นแสงสว่างและเห็นรูปไม่นานนักก็หายไป พระพุทธองค์ได้ตรัสถึงสาเหตุเพราะอุปกิเลส ทั้ง ๑๑ นี้

ไม่ว่านั่ง นอน ยืน เดิน ทำเรื่อยไปอย่าหยุด อย่าละ อย่าทอดทิ้ง อย่าท้อแท้ มุ่งรุดหน้าเรื่อยไป ผลจะเกิดวันหนึ่งไม่ต้องสงสัย ผลเกิดอย่างไร ท่านรู้ได้ด้วยตัวของท่านเอง

อนึ่ง ในการเจริญภาวนานี้ **ขอให้ท่านจงประกอบเหตุ สังเกตผล ทนเอาเถิด ประเสริฐนัก** เพราะเป็นมหัคคตกุศลหรือมหากุศลอันยิ่งใหญ่ไพศาลเป็นทางมรรคผลนิพพานถึงแม้ไม่ได้เห็นอะไรก็จะเป็นอุปนิสัยติดตัวไปในปรภพเบื้องหน้า ขอท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์มานะ วิริยะ บำเพ็ญเพียรให้บังเกิดมรรคแลผล **เพราะเป็นวิชาที่ช่วยและเป็นที่พึ่งของตนเองได้อันเที่ยงแท้** อย่าได้เคลือบแคลงสงสัยอย่างหนึ่งอย่างใดเลย

ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีและสัมฤทธิผลดังมโนรถปรารถนาแด่ท่านทั้งหลาย ที่ได้นำหนังสือทางมรรคผลนี้ไปประพฤติและปฏิบัติโดยทั่วกันจงทุก ๆ ประการฯ

รักษ์ร่างพอสร่างร้าย รอดตน
*ยอดเยี่ยม **"ธรรมกาย"** ผล ผ่องแผ้ว*
เลอเลิศล่วงกุศล ใดอื่น
เชิญท่านถือเอาแก้ว ก่องหล้าเรืองสกล

คติธรรมของพระมงคลเทพมุนี

วิธีบูชาพระ

ว่าก่อนนั่งภาวนาทุกครั้ง

ในอันดับต่อไปนี้ ให้ท่านทั้งหลายพึงตั้งใจจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย เมื่อเสร็จแล้วจะได้บูชากันต่อไป จะสอนให้ว่า ท่านทั้งหลายจงว่าตามดังนี้

ยะมะหัง สัมมาสัมพุทธัง, ภะคะวันตัง สะระณัง คะโต (ชาย) คะตา (หญิง), อิมินา สักกาเรนะ ตัง ภะคะวันตัง อภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้ ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ตรัสรู้แล้วเองโดยชอบ ซึ่งข้าพเจ้าถึง ว่าเป็นที่พึ่งกำจัดทุกข์ได้จริง ด้วยสักการะนี้

ยะมะหัง สะวากขาตัง, ภะคะวะตา ธัมมัง สะระณัง คะโต (ชาย) คะตา (หญิง), อิมินา สักกาเรนะ ตัง ธัมมัง อภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้ ซึ่งพระธรรม อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้วซึ่งข้าพเจ้าถึงว่าเป็นที่พึ่งกำจัดภัยได้จริง ด้วยสักการะนี้

ยะมะหัง สุปะฏิปันนัง, สังฆัง สะระณัง คะโต (ชาย) คะตา (หญิง), อิมินา สักกาเรนะ ตัง สังฆัง อภิปูชะยามิ

ข้าพเจ้าบูชาบัดนี้ ซึ่งพระสงฆ์ ผู้ปฏิบัติดีซึ่งข้าพเจ้าถึง ว่าเป็นที่พึ่ง กำจัดโรคได้จริง ด้วยสักการะนี้

ไหว้พระต่อไป

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา, พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบลง ๑ หน)

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม, ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบลง ๑ หน)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, สังฆัง นะมามิ (กราบลง ๑ หน)

คำขอขมาโทษ

บูชาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เมื่อเราไหว้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เสร็จแล้ว ต่อจากนี้ไป ตั้งใจให้แน่แน่ว ขอขมาโทษงดโทษต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่เราได้พลาดพลั้งลงไปแล้ว ด้วยกายวาจาใจ ตั้งแต่เด็กเล็กยังไม่รู้จักเดียงสา มาจนกระทั่งถึงบัดนี้ ขอขมาโทษงดโทษแล้ว กายวาจาใจของเราจะได้เป็นของบริสุทธิ์สมควรเป็นภาชนะทองรองรับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในอดีต ปัจจุบัน อนาคตสืบต่อไป แต่ก่อนจะขอขมาโทษงดโทษพระรัตนตรัย พึงนอบน้อมพระรัตนตรัยด้วยปณามคาถา คือ นะโม ๓ หน หนที่ ๑ นอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในอดีต นะโมหนที่ ๒ นอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในปัจจุบัน นะโมหนที่ ๓ นอบน้อมพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในอนาคตทั้งหมดด้วยกันต่างคนต่างว่านะโมดัง ๆ พร้อมกัน ๓ หน ได้ ณ บัดนี้

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

อุกาสะ, อัจจะโย โน ภันเต, อัจจัคคะมา, ยะถา พาเล, ยะถามุฬเห, ยะถาอะกุสะเล, เย มะยัง กะรัมหา, เอวัง ภันเต มะยัง, อัจจะโย โน, ปฏิคคัณหะถะ, อายะติง สังวะเรยยามะ

ข้าพระพุทธเจ้า ขอวโรกาส ได้พลั้งพลาดด้วยกาย วาจา ใจ ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เพียงไร แต่ข้าพระพุทธเจ้า เป็นคนพาลคนหลง, อกุศลเข้าสิงจิต ให้กระทำความผิดต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขอพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จงงดความผิดทั้งหลายเหล่านั้น แก่ข้าพระพุทธเจ้าจำเดิมแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าพระพุทธเจ้า จักขอสำรวมระวัง ซึ่งกาย วาจา ใจ สืบต่อไปในเบื้องหน้า

กาย วาจา ใจ ของเราเป็นของบริสุทธิ์ต่อไปนี้จะได้อาราธนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ในอดีต ปัจจุบัน อนาคต เข้าสิงสถิต ในกาย วาจา จิตสืบต่อไป

คำอาราธนา

อุกาสะ ข้าพระพุทธเจ้าขออาราธนา สมเด็จพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ล่วงไปแล้วในอดีตกาลมากกว่าเมล็ดทรายในท้องมหาสมุทรทั้ง ๔ แลสมเด็จพระพุทธเจ้าอันจักได้ตรัสรู้ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า แลสมเด็จพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ในปัจจุบันนี้ ขอจงมาบังเกิดในจักขุทวาร โสตทวาร ฆานทวาร ชิวหาทวาร กายทวาร มโนทวาร แห่งข้าพระพุทธเจ้าในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

อุกาสะ ข้าพระพุทธเจ้าขออาราธนา พระนพโลกุตตรธรรมเจ้า ๙ ประการ ในอดีตกาลล่วงลับไปแล้วจะนับจะประมาณมิได้ แลพระนพโลกุตตรธรรมเจ้า ๙ ประการ ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า แลพระนพโลกุตตรธรรมเจ้า ๙ ประการ ในปัจจุบันนี้ ขอจงมาบังเกิดในจักขุทวาร โสตทวาร ฆานทวาร ชิวหาทวาร กายทวาร มโนทวาร แห่งข้าพระพุทธเจ้า ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

อุกาสะ ข้าพระพุทธเจ้าขออาราธนา พระอริยสงฆ์กับสมมติสงฆ์ ในอดีตกาลล่วงลับไปแล้ว จะนับจะประมาณไม่ได้ แลพระอริยสงฆ์กับสมมติสงฆ์ในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า แลพระอริยสงฆ์กับสมมติสงฆ์ในปัจจุบันนี้ ขอจงมาบังเกิดในจักขุทวาร โสตทวาร ฆานทวาร ชิวหาทวาร กายทวาร มโนทวาร แห่งข้าพระพุทธเจ้า ในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด

คำอธิษฐาน

ขอเดชคุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรมเจ้า คุณพระสงฆ์เจ้า (ชาย) คุณครูอุปัชฌาย์อาจารย์ท่านผู้หญิงว่า คุณครูบาอาจารย์ คุณมารดาบิดา คุณทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมบารมี ปัญญาบารมี วิริยบารมี ขันติบารมี สัจจบารมี อธิษฐานบารมี เมตตาบารมี อุเบกขาบารมี ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแต่ร้อยชาติ พันชาติ หมื่นชาติ แสนชาติก็ดีที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ระลึกได้ก็ดีมิระลึกได้ก็ดี ขอบุญบารมีทั้งหลายเหล่านั้นจงมาช่วยประคับประคองข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าได้สำเร็จมรรคและผลในกาลบัดเดี๋ยวนี้เถิด นิพพานะปัจจะโย โหตุฯ

วิธีนั่งต่อไป

คู้บัลลังก์ขัดสมาธิ เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวาทับมือซ้ายเว้นหัวแม่มือทั้งสองให้ห่างกันสององคุลี คือหัวแม่มือซ้ายจดกับปลายนิ้วชี้ขวา แล้วตั้งกายให้ตรง คือวัดตั้งแต่ปลายนิ้วชี้ของเท้าขวาถึงกลางลูกสะบ้าของหัวเข่าขวานั้น แล้วเอาเครื่องวัดนั้นจดลงที่ตรงบนตาตุ่มขวา แล้วเอาเครื่องวัดอีกข้างหนึ่งจดเข้าที่ใต้ลูกคางนี้เป็นส่วนของกายตรง เรียก **อุชุํ กายํ ปณิธาย** ตั้งกายให้ตรง **ปริมุขํ สตึ อุปฏฺฐเปตฺวา** เข้าไปตั้งสติไว้ให้มีหน้ารอบ คือเข้าไปตั้งสติไว้ไม่ให้เผลอ (ตรงกับพระขีณาสพ ผู้เป็นสติวินัย

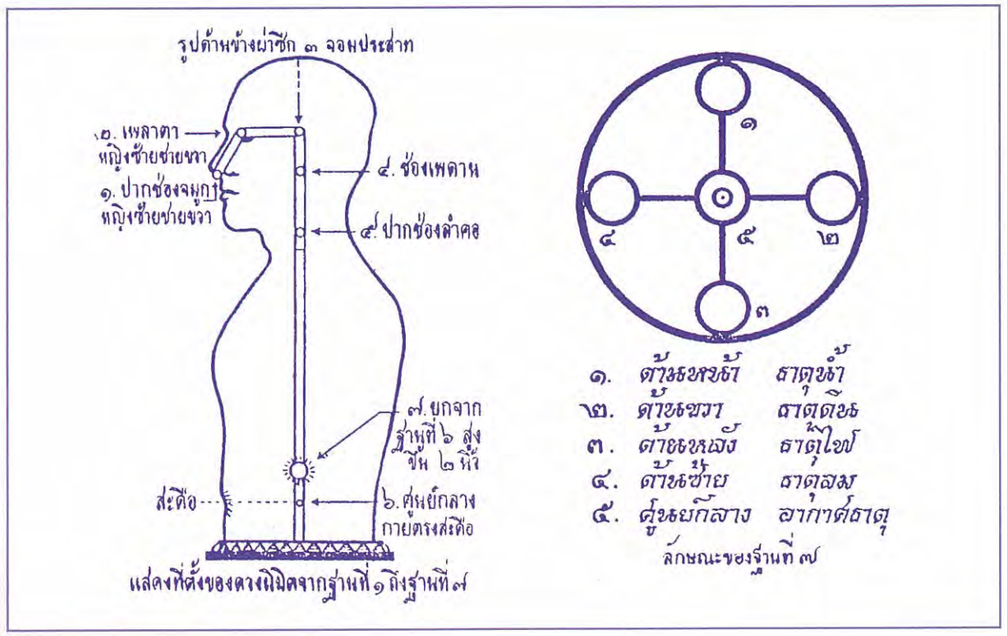

มีสติทุกเมื่อ นี่เป็นทางไปของพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ สติไม่เผลอจากบริกรรมภาวนา และบริกรรมนิมิต ให้ติดกันไม่แยกแตกจากกัน นี้แลเป็นของสำคัญในเรื่องที่จะเป็นหรือไม่เป็น สติไม่เผลอจากบริกรรมทั้งสอง บริกรรมว่า **"สัมมาอะระหัง"** นี้เรียกว่า บริกรรมภาวนา

กำหนดเครื่องหมายให้ใสเหมือนเพชรลูกที่เจียระไนแล้วไม่มีขนแมวโตเท่าแก้วตา ประมาณเท่าวงของตาดำ ใสขาวเหมือนกระจกที่ส่องเงาหน้า สัณฐานกลมรอบตัว ไม่มีตำหนิ เรียบรอบตัวเหมือนดวงแก้วกายสิทธิ์ นี้เรียกว่า **บริกรรมนิมิต** บริกรรมทั้งสองนี้พรากจากกันไม่ได้ ต้องให้ติดกันอยู่เสมอในอิริยาบถทั้งสี่ คือ ยืน เดิน นั่ง นอน ไม่เผลอให้มีสติอยู่เสมอไม่ให้ขาด เมื่อเห็นดวงนิมิตเกิดเป็นดวงใสขึ้นแล้ว ให้หยุดบริกรรมภาวนาเพ่งอยู่ที่กลางดวงนั้น แล้วทำใจให้หยุดในหยุด ที่กลางดวงนั้นมีจุดเป็นเครื่องหมายให้ใสหนักขึ้นทุกทีจนเป็นรัศมีคือแสงสว่าง ถ้าไม่หยุดให้บริกรรมภาวนาไว้ว่า **"สัมมาอะระหัง"** ร้อยครั้งพันครั้ง หยุดอยู่ที่เดียว ดังจะอธิบายข้างหน้าเป็นลำดับไป

หลักการสอนสมถวิปัสสนากัมมัฏฐาน

๑. ปากช่องจมูก หญิงซ้ายชายขวา

๒. เพลาตา หญิงซ้ายชายขวา

๓. จอมประสาท

๔. ช่องเพดาน

๕. ปากช่องลำคอ

๖. ศูนย์กลางกายตรงระดับสะดือ

๗. ยกจากฐานที่ ๖ สูงขึ้น ๒ นิ้ว

แสดงที่ตั้งของดวงนิมิตจากฐานที่ ๑ ถึงฐานที่ ๗

ลักษณะของฐานที่ ๗

๑. ศูนย์ด้านหน้า	ธาตุน้ำ
๒. ศูนย์ด้านขวา	ธาตุดิน
๓. ศูนย์ด้านหลัง	ธาตุไฟ
๔. ศูนย์ด้านซ้าย	ธาตุลม
๕. ศูนย์ด้านกลาง	อากาศธาตุ

หลักการสอน สมถวิปัสสนากัมมัฏฐาน ของ พระมงคลเทพมุนี

(คัดจากเครื่องบันทึกเสียง)

บัดนี้ท่านทั้งหลาย ทั้งหญิงและชายได้เสียสละเวลาอันมีค่ามาศึกษาในทางพระพุทธศาสนานี้เป็นกิจส่วนตัวสำคัญทางพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาแปลว่า คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสอนให้สัตว์โลกทั้งหมดละชั่วด้วยกายวาจาใจ ทำความดีด้วยกายวาจาใจ ทำใจให้ใส ๓ ข้อนี้แหละเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ทั้งอดีต ปัจจุบัน อนาคต ยืนยันเหมือนกันหมด เหตุนี้ท่านทั้งหลายเมื่อตั้งใจมั่นลงในพระพุทธศาสนาเช่นนี้ ก็เพื่อจะทำใจของตนให้ดีตามประสงค์ในทางพระพุทธศาสนา

การที่จะทำให้ใจดีนี้ มีบาลีเป็นตำรับตำราว่า **เทฺวเม ภิกฺขเว วิชฺชาภาคิยา** ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย วิชามี ๒ อย่าง กตเม เทฺว ๒ อย่าง อะไรบ้าง สมโถ จ สมถะ ความสงบระงับ อย่าง ๑ **วิปสฺสนา จ วิปัสสนา** ความเห็นแจ้งอย่าง ๑

สมโถ ภาวิโต กิมตฺถมนุโภติ สมถะเป็นขึ้นแล้วต้องการอะไร จิตฺตํ ภาวิยติ ต้องการให้จิตเป็นขึ้น **จิตฺตํ ภาวิตํ กิมตฺถมนุโภติ** จิตเป็นขึ้นแล้ว ต้องการอะไร **โย ราโค โสปหียติ** ความกำหนัดยินดีอันใดที่มีอยู่ในจิตใจ ความกำหนัดยินดีอันนั้นก็หมดไปด้วยสมถะความสงบระงับ

วิปสฺสนา ภาวิตา กิมตฺถมนุโภติ วิปัสสนาเป็นขึ้นแล้วต้องการอะไร **ปญฺญา ภาวิยติ** ต้องการทำปัญญาให้เป็นขึ้น **ปญฺญา ภาวิตา กิมตฺถมนุโภติ** ปัญญาเป็นขึ้นแล้วต้องการอะไร **ยา อวิชฺชา สา ปหียติ** ความไม่รู้จริงอันใดที่มีอยู่ในจิตใจ ความไม่รู้จริงอันนั้นหมดไปด้วยความเห็นแจ้ง คือวิปัสสนา ทางพระพุทธศาสนามีวิชา ๒ อย่างนี้ เป็นข้อสำคัญนัก

บัดนี้ ท่านทั้งหลายที่เสียสละเวลามาก็เพื่อมาเรียนสมถวิปัสสนาทั้งสองอย่างนี้ สมถะ เป็นวิชาเบื้องต้น พุทธศาสนิกชนต้องเอาใจใส่ คือ แปลความว่าสงบระงับใจเรียกว่า สมถะ วิปัสสนาเป็นขั้นสูงกว่าสมถะ ซึ่งแปลว่า เห็นแจ้ง เป็นธรรมเบื้องสูงเรียกว่า **วิปัสสนา**

สมถวิปัสสนา ๒ อย่างนี้ เป็นธรรมอันสุขุมลุ่มลึกในทางพระพุทธศาสนา ผู้พูดนี้ได้ศึกษามาตั้งแต่บวช พอบวชออกจากโบสถ์แล้วได้วันหนึ่งรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งก็เรียนทีเดียวเรียนสมถะทีเดียวไม่ได้หยุดเลย จนกระทั่งถึงบัดนี้ บัดนี้ทั้งเรียนด้วยทั้งสอนด้วย ในฝ่ายสมถวิปัสสนา ทั้ง ๒ อย่างนี้

สมถะมีภูมิแค่ไหน สมถะมีภูมิ ๔๐

กสิณ ๑๐ อสุภะ ๑๐ อนุสติ ๑๐ พรหมวิหาร ๔ อาหาเรปฏิกูลสัญญา ๑ จตุธาตุววัฏฐาน ๑ อรูปฌาณ ๔ ทั้ง ๔๐ นี้เป็นภูมิของสมถะ

วิปัสสนา มีภูมิ ๖

ขันธ์ ๕ อายตนะ ๑๒ ธาตุ ๑๘ อินทรีย์ ๒๒ อริยสัจ ๔ ปฏิจจสมุปบาทธรรม ธรรมอาศัยซึ่งกันและกันเกิดขึ้น นี้เป็นภูมิของวิปัสสนา

ภูมิสมถวิปัสสนาทั้ง ๒ นี้ เป็นตำรับตำราในทางพระพุทธศาสนาได้ใช้สืบกันมา

แต่ภูมิของสมถะ ที่เราจะพึงเรียนต่อไปนี้ เริ่มต้นต้องทำใจให้หยุดจึงจะเข้าภูมิของสมถะได้ ถ้าทำใจให้หยุดไม่ได้ก็เข้าภูมิสมถะไม่ได้ สมถะเขาแปลว่าสงบ แปลว่าระงับ แปลว่าหยุด แปลว่านิ่ง ต้องทำใจให้หยุด

ใจของเรา อะไรที่เรียกว่า **ใจ** เห็นอย่าง ๑ จำอย่าง ๑ คิดอย่าง ๑ รู้อย่าง ๑ สี่อย่างนี้รวมเข้าเป็นจุดเดียวกัน นั่นแหละเรียกว่า "ใจ" อยู่ที่ไหน อยู่ในเบาะน้ำเลี้ยงหัวใจ คือความเห็นอยู่ที่ท่ามกลางกาย ความจำอยู่ที่ท่ามกลางเนื้อหัวใจ ความคิดอยู่ท่ามกลางดวงจิต ความรู้อยู่ท่ามกลางดวงวิญญาณ

เห็น จำ คิด รู้ ๔ ประการนี้ หมดทั้งร่างกาย ส่วนเห็นเป็นต้นของรู้ ส่วนจำเป็นต้นของเนื้อหัวใจ ส่วนคิดเป็นต้นของดวงจิต ส่วนรู้เป็นต้นของดวงวิญญาณ

ดวงวิญญาณเท่าดวงตาดำข้างใน อยู่ในกลางดวงจิต ดวงจิตเท่าดวงตาดำข้างนอก อยู่ในกลางเนื้อหัวใจ ดวงจำกว้างออกไปอีกหน่อยหนึ่ง เท่าดวงตาทั้งหมด ดวงเห็นอยู่ในกลางกาย โตกว่าดวงตาออกไป นั่นเป็นดวงเห็น ดวงเห็นนั่นแหละ ธาตุเห็นอยู่ศูนย์กลางดวงนั้น นั่นแหละเรียกว่าเห็น เห็นอยู่ในธาตุเห็นนั้น ดวงจำธาตุจำอยู่ในศูนย์กลางดวงนั้นความจำอยู่ที่นั่น ดวงคิด ธาตุคิดอยู่ศูนย์กลางดวงนั้น ดวงรู้ ธาตุรู้ อยู่ในศูนย์กลางดวงนั้น เห็น จำ คิด รู้ ๔ อย่างนี้แหละ เอาเข้ามารวมเป็นจุดเดียวกัน เรียกว่า "ใจ"

ของยากอย่างนี้ เห็นไหมล่ะ คำที่เรียกว่า "ใจ" นั่นแหละ เวลานี้เรานั่งอยู่ที่นี่ ส่งใจไปถึงบ้านก็ได้ ส่งใจไปถึงนรกก็ได้ ส่งใจไปถึงสวรรค์ก็ได้ ส่งใจไปถึงนิพพานก็ได้ (เรานึก) ส่งใจไปได้ มันลึกซึ้งอย่างนี้ เห็นไหมล่ะ ใจนี้เป็นของลึกซึ้ง ถ้าว่ารู้แคบก็ส่งไปได้แคบ ถ้ารู้กว้างก็ส่งไปได้กว้าง ถ้ารู้ละเอียดก็ส่งไปได้ละเอียด ถ้ารู้หยาบก็ส่งไปได้หยาบ แล้วแต่ความรู้ของมัน ความเห็นของมัน สำคัญนัก

คำที่เรียกว่า "**ใจ**" นี่เราต้องบังคับให้หยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็น จำ คิด รู้ ๔ อย่างนี้ ต้องมารวมหยุดเป็นจุดเดียวกันอยู่กลางกายมนุษย์ สะดือทะลุหลัง ขวาทะลุซ้าย กลางกั๊กข้างใน สะดือทะลุหลังเป็นด้ายกลุ่มไปเส้นหนึ่งตึง ขวาทะลุซ้ายเป็นด้ายกลุ่มไปเส้นหนึ่งตึงตรงกัน ตึงทั้ง ๒ เส้น ตรงกลางจรดกันที่กลางจรดกันนั่นแหละ เรียกว่า "กลางกั๊ก"

กลางกั๊กนั่นแหละถูกกลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ใสบริสุทธิ์เท่าฟองไข่แดงของไข่ไก่ถูกกลางดวงพอดี

ที่สอนให้เอาพระของขวัญไปจรดไว้ที่กลางดวงนั้นคือกลางกั๊กนั่นเอง เราเอาใจของเราไปจรดที่กลางกั๊กนั้น เห็น จำ คิด รู้ ๔ อย่างจรดอยู่กลางกั๊กนั้น กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์มีที่ตั้งอยู่แห่งเดียวเท่านั้น "ใจ"

ที่เขาบอกว่าตั้งใจ ๆ นั้น เราจะต้องเอาใจไปหยุดตรงนั้นทีเดียว ถึงจะถูกเป้าหมายใจดำ ที่เขาบอกว่าตั้งใจเวลานี้เราจะทำบุญทำกุศล เราก็ต้องตั้งใจตรงนั้น บัดนี้เราจะรักษาศีล ก็ต้องตั้งใจตรงนั้น บัดนี้เราจะเจริญภาวนา เราก็ต้องตั้งใจตรงนั้นเหมือนกัน ต้องเอาใจไปหยุดตรงนั้น

เมื่อเอาใจไปหยุดอยู่กลางนั้นได้แล้ว ก็ใช้สัญญาจำให้มั่น หยุดนิ่งบังคับให้นิ่ง ถ้าไม่นิ่งก็ต้องใช้บริกรรมภาวนาบังคับไว้ บังคับให้ใจหยุด บังคับหนักเข้า ๆ ๆ **พอถูกส่วนเข้าใจหยุดนิ่ง ใจหยุด ๆ พอใจหยุดเท่านั้นถูกตัวสมถะแล้ว หยุดนั่นแหละเป็นตัวสมถะ หยุดนั่นเองเป็นตัวสำเร็จ ทั้งทางโลกและทางธรรมสำเร็จหมด**

โลกที่จะได้รับความสุขใจต้องหยุดตามส่วนของโลกธรรมที่จะได้รับความสุข ใจต้องหยุดตามส่วนของธรรม

ท่านได้แนะนำไว้ตามวาระพระบาลีว่า **นตฺถิ สนฺติ ปรํ สุขํ** สุขอื่นนอกจากหยุดจากนิ่งไม่มี หยุดนั่นเองเป็นตัวสำคัญเพราะเหตุนั้นต้องทำใจให้หยุด เมื่อใจของเราหยุดแล้ว เราก็ต้องหยุดในหยุด ๆ ไม่มีถอยหลังกลับ หยุดในหยุด ๆ ๆ อยู่นั่นเอง

ใจที่หยุดนั้นต้องถูกกลาง ถ้าไม่ถูกกลางใช้ไม่ได้ ต้องหยุดเข้าสิบ เข้าศูนย์ เข้าส่วน ถูกสิบถูกศูนย์ ถูกส่วน

ถ้าหยุดกลางกายเช่นนั้นถูกสิบ พอถูกสิบเท่านั้นไม่ช้าจะเข้าถึงศูนย์ พอถูกสิบแล้ว ก็จะเข้าถึงศูนย์ทีเดียว โบราณท่านพูดกันว่า

เห็นสิบแล้วเห็นศูนย์
เป็นเค้ามูลสืบกันมา
เที่ยงแท้แน่นักหนา
ตั้งอนิจจาเป็นอาจิณ
จุติแล้วปฏิสนธิ
ย่อมเวียนวนอยู่ทั้งสิ้น
สังขาราไม่ยืนยิน
ราคีสิ้นเป็นตัวมา

สิบศูนย์นี้เป็นตัวสำคัญนัก สัตว์โลกจะเกิดในโลกได้ต้องอาศัยเข้าสิบ แล้วตกศูนย์จึงเกิดได้ ถ้าเข้าสิบไม่ตกศูนย์แล้วเกิดไม่ได้ โลกกับธรรมต้องอาศัยกันอย่างนี้ ส่วนทางธรรมเล่าก็ต้องเข้าสิบ เข้าสิบแล้วก็ตกศูนย์ "**ตกศูนย์**" คือ "**ใจหยุด**" พอใจหยุดเรียกว่า เข้าสิบแล้ว เห็นเป็นดวงใสเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ ผุดขึ้นที่ใจหยุดนั้น นั่นตกศูนย์แล้ว เข้าสิบแล้วเห็นศูนย์แล้ว เรียกว่า "เข้าสิบแล้วเห็นศูนย์" พอเห็นศูนย์ ใจก็หยุดอยู่กลางศูนย์นั้น กลางดวงใสเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์นั้น

ดวงนั้นแหละเรียกว่า **ดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน** หรืออีกนัยหนึ่งดวงนั้นเรียกว่า **ดวงปฐมมรรค** หนทางเบื้องต้นมรรคผลนิพพาน ถ้าจะไปสู่มรรคผลนิพพานต้องเข้ากลางดวงนั้นแห่งเดียวไปได้ ทางเดียวทางอื่นไม่มี

เมื่อเข้ากลางดวงศูนย์นั้นได้แล้วเรียกว่า "**ปฐมมรรค**" นัยหนึ่ง อีกนัยหนึ่งดวงนั้นนั่นแหละเรียกว่า **เอกายนมรรค** แปลว่า หนทางเอกไม่มี โท ๒ ไม่มี แปลว่า หนทางหนึ่ง ๒ ไม่มี หนึ่งทีเดียว

ดวงนั้นแหละ เรียกว่า ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน เป็นทางไปของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหมดในสากลโลกในสากลธรรม พระพุทธเจ้าพระอรหันต์จะเข้าไปสู่นิพพานต้องไปทางนี้ทางเดียว ไม่มีทางแตกแยกจากกันไปแนวเดียวทางเดียวกันหมด แต่ว่าการไปนั้น บางท่านเร็วบางท่านช้าไม่เหมือนกัน

คำที่ว่าไม่เหมือนกันนี้แหละ ถึงจะได้ชื่อว่าไม่ซ้ำกัน คำว่าไม่ซ้ำกัน เพราะเร็วกว่ากัน ช้ากว่ากัน แล้วแต่นิสัยวาสนาของตนที่สั่งสมอบรมไว้ แต่ว่าทางไปนั้นเป็นทางเดียวกันหมด เป็นเอกายนมรรค หนทางเส้นเดียว เมื่อจะไปต้องหยุด นี่ก็แปลก ทางโลกเขาจะไปต้องขึ้นเรือบิน เรือยนต์ รถยนต์ไป จึงจะเร็วจึงจะถึง แต่ทางธรรมไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อจะไปต้องหยุด ถ้าหยุดจึงจะเร็วจึงจะถึง นี่แปลกอย่างนี้ ฉะนั้นต้องเอาใจหยุด จึงจะเร็วจึงจะถึง

หยุดอยู่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ พอหยุดถูกส่วนก็เห็นดวงใส ดวงใสนั้นแหละเรียกว่า เอกายนมรรค หรือเรียกว่า ปฐมมรรค หรือเรียกว่า ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน โตเท่าดวงจันทร์ดวงอาทิตย์

ใจก็หยุดนิ่งอยู่กลางดวงนั้นพอหยุดนิ่งถูกส่วนเข้าเท่านั้น หยุดในหยุด ๆ ๆ กลางของหยุดเรื่อยเข้าไปกลางของกลาง ๆ ๆ ๆ ที่หยุดนั้นพอถูกส่วนเข้าเห็นดวงอีกดวงหนึ่งเท่า ๆ กันอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐานนั่น เรียกว่า **ดวงศีล**

หยุดอยู่กลางดวงศีลนั่น พอถูกส่วนเข้า เห็นอีกดวง ๑ เท่า ๆ กัน เรียกว่า **ดวงสมาธิ**

หยุดอยู่กลางดวงสมาธินั่น พอถูกส่วนเข้าเห็นอีกดวง ๑ เรียกว่า **ดวงปัญญา** ดวงเท่า ๆ กัน

หยุดอยู่กลางดวงปัญญานั่น พอถูกส่วนเข้าเห็นอีกดวง ๑ เรียกว่า **ดวงวิมุตติ** ใสละเอียดหนักขึ้นไป

หยุดอยู่กลางดวงวิมุตตินั่น พอถูกส่วนเข้าเห็นอีกดวง ๑ เรียกว่า **ดวงวิมุตติญาณทัสสนะ**

หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะพอถูกส่วนเข้า เห็นตัวกายมนุษย์ของเราที่นอนฝันออกไป ที่ไปเกิด มาเกิด เขาเรียกว่า **กายมนุษย์ละเอียด**

พอเราไปเห็นเข้าเท่านั้น เราก็รู้ได้ทีเดียวว่า อ้อ...กายนี้เวลาฝัน เราเคยเห็นเคยไปกับมันในเวลาทำกิจหน้าที่ ฝันเวลาตื่นแล้วไม่รู้มันไปอยู่ที่ไหน บัดนี้

เรามาเห็นแล้วอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะนั่นเอง

เมื่อเห็นแล้วก็ให้กายมนุษย์ละเอียดนั่นนั่งเข้าเหมือนกายมนุษย์หยาบข้างนอกนี้ เมื่อนั่งถูกส่วนเข้าแล้วใจมนุษย์ละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด พอถูกส่วนเข้าหยุดถูกส่วนเข้าเท่านั้น ก็เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน พอถูกส่วนเข้า ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ พอถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะถูกส่วนเข้า ก็เห็น **กายทิพย์**

ให้กายทิพย์นั่งแบบเดียวกับกายมนุษย์ละเอียดนั่น ใจกายทิพย์หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ พอถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เห็น **กายทิพย์ละเอียด**

ใจกายทิพย์ละเอียดก็นิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เห็น **กายรูปพรหม**

ใจกายรูปพรหมก็นิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหม พอถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ใจกายรูปพรหมเมื่อหยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เห็น **กายรูปพรหมละเอียด**

ใจกายรูปพรหมละเอียด หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็น **กายอรูปพรหม**

ใจกายอรูปพรหม ก็หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหม พอถูกส่วนเข้าก็เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า ก็เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็น **กายอรูปพรหมละเอียด**

ใจกายอรูปพรหมละเอียด หยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายอรูปพรหมละเอียด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า

เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็น **กายธรรม** รูปเหมือนพระปฏิมากรเกตุดอกบัวตูมใสเป็นกระจกส่องเงาหน้าหน้าตักโตเล็กตามส่วน หน้าตักเท่าไหน ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายก็โตเท่านั้น กลมรอบตัวอยู่กลางธรรมกายนั่น

ธรรมกายเป็นตัวพุทธรัตนะ ดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย เป็นธรรมรัตนะ

ใจพุทธรัตนะก็หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรม ที่ทำให้เป็นธรรมกาย พอหยุดถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็น **กายธรรมละเอียด โตกว่าธรรมกายที่เห็นแล้วนั้น ๕ เท่า**

ใจกายธรรมละเอียดก็หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายธรรมละเอียด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ขยายส่วนโตหนักขึ้นไป ใจก็หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็น **กายธรรมพระโสดา หน้าตัก ๕ วา สูง ๕ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้น**

ใจกายพระโสดาก็หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระโสดา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็น **กายพระสกิทาคา หน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้น**

ใจของพระสกิทาคาก็หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระสกิทาคา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็น **กายพระสกิทาคาละเอียด หน้าตัก ๑๐ วา สูง ๑๐ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้น**

ใจของพระสกิทาคาละเอียดหยุดอยู่ที่กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระสกิทาคาละเอียด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวง

ธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า ก็เห็น **กายพระอนาคา หน้าตัก ๑๕ วา สูง ๑๕ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้น**

ใจของพระอนาคาก็หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคา ถูกส่วนเข้า ก็เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เห็น **กายพระอนาคาละเอียด หน้าตัก ๑๕ วา สูง ๑๕ วา เกตุดอกบัวตูมใสหนักขึ้น**

ใจของพระอนาคาละเอียดก็หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอนาคาละเอียด ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เห็น **กายพระอรหัตต์ หน้าตัก ๒๐ วา สูง ๒๐ วา เกตุดอกบัวตูม ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหัตต์ ก็ ๒๐ วา กลมรอบตัว**

ใจพระอรหัตต์ก็หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นพระอรหัตต์ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน หยุดอยู่กลางดวงธัมมานุปัสสนาสติปัฏฐาน ถูกส่วนเข้า เห็นดวงศีล วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน หยุดอยู่กลางดวงศีล ถูกส่วนเข้า เห็นดวงสมาธิ วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน หยุดอยู่กลางดวงสมาธิ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงปัญญา วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน หยุดอยู่กลางดวงปัญญา ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติ วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติ ถูกส่วนเข้า เห็นดวงวิมุตติญาณทัสสนะ วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ๒๐ วา กลมรอบตัวเหมือนกัน หยุดอยู่กลางดวงวิมุตติญาณทัสสนะ ถูกส่วนเข้า เห็นกายพระอรหัตต์ละเอียดสวยงามมาก นี่เป็นกายที่ ๑๘ เมื่อถึงพระอรหัตต์นี้แล้วหยุดกิเลสหมด ไม่มีกิเลสเลย เสร็จกิจในพระพุทธศาสนาทั้งสมถะวิปัสสนาตลอด

ตั้งแต่กายมนุษย์ถึงกายอรูปพรหมละเอียดแค่นั้นเรียกว่า **ขั้นสมถะ**

ตั้งแต่กายธรรมโคตรภู ทั้งหยาบทั้งละเอียดจนกระทั่งถึงกายพระอรหัตต์ ทั้งหยาบทั้งละเอียดนี้เป็นขั้นวิปัสสนาทั้งนั้น

ที่เรามาเรียนสมถะวิปัสสนาวันนี้ ต้องเดินแนวนี้ผิดแนวนี้ไม่ได้ และก็ต้องเป็นอย่างนี้ ผิดอย่างนี้ไปไม่ได้ ผิดอย่างนี้ไปก็เลอะเหลว ต้องถูกแนวนี้

เราก็จะต้องยึดกายมนุษย์นี่เป็นแบบ เข้าไปถึงกายมนุษย์ละเอียด ต้องยึดกายมนุษย์ละเอียดเป็นแบบ เข้าไปถึงกายทิพย์ ต้องยึดกายทิพย์เป็นแบบ เข้าไปถึงกายทิพย์ละเอียด ต้องยึดกายทิพย์ละเอียดเป็นแบบจะโยกโย้ไปไม่ได้

เข้าไปถึงกายรูปพรหม ต้องยึดกายรูปพรหมเป็นแบบ เข้าไปถึงกายรูปพรหมละเอียด ต้องยึดกายรูปพรหมละเอียดเป็นแบบ เข้าไปถึงกายอรูปพรหม ต้องยึดกายอรูปพรหมเป็นแบบ เข้าไปถึงกายอรูปพรหมละเอียด ต้องยึดกายอรูปพรหมละเอียดเป็นแบบ

เข้าไปถึงกายธรรม ต้องยึดกายธรรมเป็นแบบ กายธรรม รูปเหมือนกับพระปฏิมากรที่เขาปั้นไว้ในโบสถ์ วิหารการเปรียญ เขาทำแบบไว้อย่างนั้น เข้าถึงกายธรรมละเอียด ยึดกายธรรมละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระโสดา ยึดกายธรรมพระโสดาเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระโสดาละเอียด ยึดกายธรรมพระโสดาละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระสกิทาคา ยึดกายธรรมพระสกิทาคาเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระสกิทาคาละเอียด ยึดกายธรรมพระสกิทาคาละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอนาคา ยึดกายธรรมพระอนาคาเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอนาคาละเอียด ยึดกายธรรมพระอนาคาละเอียดเป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอรหัตต์ ยึดกายธรรมพระอรหัตต์เป็นแบบ เข้าถึงกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียด ยึดกายธรรมพระอรหัตต์ละเอียดเป็นแบบ

นี้เป็นหลักฐานในพระพุทธศาสนา ในหนังสือที่ได้รับแจกกันทั่ว ๆ หน้านั้น ๑๘ รูป หน้าปกที่อธิบายมานี้นับดูได้ ๑. กายมนุษย์ ๒. กายมนุษย์ละเอียด ๓. กายทิพย์ ๔. กายทิพย์ละเอียด ๕. กายรูปพรหม ๖. กายรูปพรหมละเอียด ๗. กายอรูปพรหม ๘. กายอรูปพรหมละเอียด ๙. กายธรรม ๑๐. กายธรรมละเอียด ๑๑. กายพระโสดา ๑๒. กายพระโสดาละเอียด ๑๓. กายพระสกิทาคา ๑๔. กายพระสกิทาคาละเอียด ๑๕. กายพระอนาคา ๑๖. กายพระอนาคาละเอียด ๑๗. กายพระอรหัตต์ ๑๘. กายพระอรหัตต์ละเอียด

นี้แหละหลักปฏิบัติของพระพุทธศาสนา ต้องแน่นอนจับตัววางตายอย่างนี้ไม่เลอะเลือนเหลวไหล แต่ว่าจะไปทางนี้ต้อง **"หยุด"** ทางธรรม เริ่มต้นต้องหยุดตั้งแต่ต้นจนกระทั่งพระอรหัตต์ ถ้าไม่หยุดก็ไปไม่ได้ชัดทีเดียวแปลกไหมล่ะ ไปทางโลกเขาต้องไปกันปราดเปรียวว่องไวคล่องแคล่ว ต้องเล่าเรียนกันมากมาย จนกระทั่งรู้เท่าทันเหลี่ยมคูผู้คนตลอดสาย จึงจะปกครองโลกให้รุ่งเรืองเจริญได้ แต่ว่าจะไปทางธรรมนี่แปลก "หยุด" เท่านั้นแหละไปได้ หยุดอย่างเดียวเท่านั้น

เรื่องนี้พูดเอาเองหรือมีตำรับตำราอย่างไร มีตำรับตำราอย่างนี้คือ เมื่อครั้งพระบรมศาสดายังดำรงพระชนม์อยู่ในเมืองสาวัตถี มีพราหมณ์ปุโรหิตและนางพราหมณีเป็นปุโรหิตของพระเจ้าปเสนทิโกศล คลอดบุตรออกมาคนหนึ่งเวลาคลอดออกมาแล้ว กลางคืนศัสตราอาวุธในบ้านลุกเป็นไฟไปหมด พ่อเป็นพราหมณ์เฒ่าด้วย เป็นพราหมณ์ครูพระเจ้าแผ่นดินด้วย ตระหนกตกใจ นี่มันเรื่องอะไรกัน ตรวจดูตำราก็รู้ได้ทันทีว่า ลูกชายเราที่เกิดมานี่จะเป็นคนร้ายจะเป็นโจรร้าย จะฆ่ามนุษย์มากมาย รู้ทีเดียวด้วยตำราของเขา

เมื่อมีโอกาสก็เข้าทูลพระเจ้าปเสนทิโกศลว่าพระพุทธเจ้าข้า ลูกของข้าพเจ้าที่คลอดออกมานี้จะต้องเป็นคนฆ่ามนุษย์เสียแล้วจะฆ่ามนุษย์มากด้วย จะควรเอาไว้หรือปลงชีวิตเสียเป็นประการใด ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาเถิด ข้าพระพุทธเจ้าขอมอบถวายชีวิตบุตรของข้าพระพุทธเจ้าแด่พระองค์

ฝ่ายพระเจ้าปเสนทิโกศลก็ทรงดำริว่าไอ้เด็กตัวเล็กนิดเดียวจะเป็นอะไรไปล่ะ เกรงใจพราหมณ์เคารพพราหมณ์ นับถือพราหมณ์ ด้วยทรงดำริจะเอาอกเอาใจพราหมณ์ รู้เหมือนกันว่าพราหมณ์พูดแล้วไม่ค่อยจะผิด ตะขิดตะขวงใจอยู่เหมือนกัน เอาไว้ดูก่อนเถิดท่านพราหมณ์เด็กคนเดียวถ้าว่ามันเปลี่ยนแปลงอย่างไร เราจะฆ่ามันเมื่อไหร่ก็ฆ่าได้ มันจะไปไหน ฉันปกครองคนทั้งประเทศ พูดให้พราหมณ์ใจดีสักหน่อย พราหมณ์ก็ตามพระทัย เอาไว้โตขึ้นเมื่อพราหมณ์รู้ว่าไอ้นี่มันจะฆ่าคนเบียดเบียนสัตว์มากนักเราจะทำอย่างไรก็เลยให้ชื่อว่า อหิงสกุมาร กุมารไม่เบียดเบียนใคร และจริงอย่างนั้นด้วยตั้งแต่เล็กมาดีนักดีหนาพ่อแม่ก็รักใคร่ พระเจ้าปเสนทิโกศลก็รักใคร่ ร่ำเรียนวิชาความรู้ในทางราชการ ในทางบ้านเมือง เขาไม่แพ้ใคร ปัญญาดีเฉลียวฉลาดว่องไว เรียนศัสตราอาวุธ เรียนมวยไม่แพ้ใคร เฉลียวฉลาดดีนัก

เมื่อได้วิชาสมควรแล้ว ต่อไปจะต้องเป็นคนใช้ของพระราชา เพราะพ่อเป็นปุโรหิตของพระราชาอยู่แล้ว ต้องไปเรียนวิชาให้สูง เรียกว่า วิชาปกครองแผ่นดิน ปกครองประเทศ ส่งไปเรียนกับ

ทิศาปาโมกข์อาจารย์ ทิศาปาโมกข์อาจารย์มีลูกศิษย์ถึง ๕๐๐ คน พราหมณ์ปุโรหิตผู้นี้ เมื่อส่งลูกไปเรียนเช่นนั้นก็มอบให้กับอาจารย์ทิศาปาโมกข์ ทิศาปาโมกข์อาจารย์ได้รับอหิงสกุมารไว้ ก็สอนเป็นอันดิบอันดียังกับลูกเต้าได้ใกล้เคียงกับอหิงสกุมาร อหิงสกุมารฉลาดฉอเลาะดีนักเข้าใกล้ครูละก็ทุกอย่าง ทั้งกายทั้งวาจา ทั้งใจหาที่ติไม่ได้ อาจารย์รักใคร่ เรียนวิชาก็ไม่แพ้ใคร เฉลียวฉลาดทุกอย่าง กำลังร่างกายก็ดีสวยงามก็สวยงาม อาจารย์หลง ทั้ง ๕๐๐ คน รักอหิงสกุมารมากกว่าใคร ๆ

เมื่อศิษย์ทั้ง ๔๙๙ คน เห็นว่าไม่ได้การเราไม่ฆ่าอหิงสกุมารเสีย พวกเราโงหัวไม่ขึ้นแน่มันกดหัวเราจนหมดเราจะต้องฆ่ามันเสีย เอาไว้ไม่ได้คนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง ช่วยกันหาเรื่องใสเจ้าบ้าง ยั่วเจ้าบ้าง เย้าเจ้าบ้าง พอเจ้าเกะกะเข้าฟ้องอาจารย์หาว่าเกะกะ หนักเข้า ๆ มันมากเรื่องหนักเข้า ท่านอาจารย์เห็นด้วยว่า มันดีแต่ต่อหน้าเราพ้นเราไปมันไปข่มเขาอย่างนี้ รุกรานเขาอย่างนี้ ทั้งที่จริงมันไปแหย่ขึ้นมันปั่นขึ้น มันปลุกขึ้น มันแก้ไขให้ชั่ว มันฟ้องอาจารย์อยู่เสมอ มันหนาหูเข้าแล้ว ลงท้ายจนกระทั่งอาจารย์คิดว่าไอ้ลูกศิษย์คนนี้เอาไว้ไม่ได้แล้ว เดือดร้อนหนักเมื่อเอาไว้ไม่ได้ อาจารย์ต้องฆ่า อาจารย์ฆ่าจะทำอย่างไร อาจารย์ฆ่าลูกศิษย์เสียชื่อทิศาปาโมกข์อาจารย์แย่ ลูกศิษย์เป็นพระเจ้าแผ่นดินก็มีมากมายพวกเหล่านั้นเป็นกษัตริย์ก็มากที่มาเรียนวิชา ถ้าว่าฆ่าลูกศิษย์ ก็เสียชื่อครูทีเดียว จะทำอย่างไรดี ต้องฆ่าทางอ้อม เรียนวิชาไป พอถึงวิชาบทหนึ่ง ปิดหน้าสมุดเลยทีเดียว ลูกศิษย์ก็ถามว่าทำไมต้องปิดเสียเล่าอาจารย์ ผมอยากศึกษาต่อไป ไม่ได้ล่ะแกเรื่องนี้ตรงนี้มันเป็นวิชาที่เรียนเข้าแล้ว เมื่อสำเร็จแล้วจะเป็นเจ้าโลกทีเดียว จึงพูดว่าถ้าจะเรียนกันจริง ๆ ต้องเอานิ้วมือของมนุษย์มา ๑,๐๐๐ องคุลี จึงจะเรียนได้ นี่จะหาอุบายฆ่าลูกศิษย์ล่ะนะ

ลูกศิษย์ก็หมดท่า ต้องหยุดเรียน ก็พูดกันว่าถ้ามันอยากได้ก็ต้องฆ่ามนุษย์ ฆ่ามนุษย์ไปไม่ทันถึงพันหรอก มนุษย์คนใดคนหนึ่งมันก็ต้องฆ่าตัวเสียบ้างมันจะเอาไว้ทำไม มนุษย์มันมากด้วยกันนี่ สำเร็จแน่อาจารย์นึกว่าไอ้นี่ต้องถูกฆ่าแน่ล่ะ ใช้มือคนอื่นฆ่าเถอะ นี่เหลี่ยมของครูฆ่าลูกศิษย์

อหิงสกุมารนั่งคอตก เราเกิดมาในสกุลพราหมณ์เป็นครูสอนเขามา บาปกรรมไม่ได้ทำเลย มีศีลบริสุทธิ์ตลอดมา ตั้งแต่เกิดจนถึงบัดนี้ ความชั่วนิดหน่อยไม่ได้กระทำคราวนี้มาเรียนวิชาจะต้องฆ่ามนุษย์เสียแล้วถ้าไม่ฆ่ามนุษย์วิชาของเราก็ไม่สำเร็จก็พูดกะอาจารย์ว่าตกลง ถ้าจะต้องฆ่ามนุษย์ให้ได้องคุลีมาพันหนึ่งจึงจะเรียนสำเร็จ

ตกลงรับปากท่านอาจารย์ ร้องไห้เสียใจเศร้าโศกเสียใจ ต้องเป็นคนลามกเลวทรามฆ่ามนุษย์เป็นคนใจบาปหยาบช้า เสียอกเสียใจ ร้องไห้พิไรรำพันนัก ถึงอย่างใดถ้าว่าไม่เอานิ้วมือมาให้อาจารย์พันหนึ่ง ท่านก็จะไม่บอกวิชาสำเร็จให้เรา เมื่อเราเรียนวิชาไม่สำเร็จ เราก็เป็นคนชั้นสูงไม่ได้ เป็นเจ้าโลกไม่ได้ ต้องเรียนวิชาให้สำเร็จ จึงเป็นเจ้าโลกได้ ฉะนั้นการเรียนวิชาใด ๆ เราต้องใช้วิชานั้น ๆ ได้ ถ้าเรียนแล้วใช้วิชานั้น ๆ ไม่ได้ จะเรียนทำไม เสียเวลาเปล่า ๆ เสียข้าวสุก เรียนวิชาไหน ต้องใช้วิชานั้นได้ เอาละพึ่งได้เอาละวิชานั้นใช้ได้ เหมือนยังกับเราเรียนวิชาวันนี้เราก็ต้องเรียนจริงทำจริงต้องพึ่งวิชาที่เราเรียนนี้ให้ได้ให้ศักดิ์สิทธิ์ทีเดียว ครูใช้ได้อย่างไร ลูกศิษย์ก็ต้องใช้ได้เหมือนครู อย่างนี้เรียกว่าคนมีปัญญา เรียกว่าคนฉลาด เหมือนองคุลิมาลโจร

เมื่อเวลาอหิงสกุมารตกลงต้องเรียนแน่ก็รบอาจารย์ว่า เอาละผมจะยอมเรียน ยอมหาองคุลีมนุษย์มาให้พันหนึ่ง อาจารย์ก็ส่งดาบฟ้าฟื้นให้เล่มหนึ่งถนัดมือเลยเชียว นี่เอาไป ท่านอหิงสกุมารก็หยักรั้งตั้งท่าเลยทีเดียว เมื่อออกจากอาจารย์แล้วก็หาเครื่องร้อยเครื่องแทงนิ้วติดตัวไป พอออกจากท่านอาจารย์ เมื่อพบใครก็ช่างเถอะ เปรี๊ยะคอขาดเปรี๊ยะแขนขาด ขาดครึ่งตัว ตัดเอาองคุลีไปองคุลีหนึ่งองคุลีหนึ่ง ใครขวางไม่ได้เลย พบไม่ได้เลย ไม่ว่าคนไหนเลยทีเดียว ไม่ว่ามนุษย์คนใด ไม่ว่าชั้นสูง ชั้นกลางชั้นต่ำ ฆ่าหมด ฆ่าเสียจนกระทั่งเล่าลือระบือลือเลื่องไปว่า ในเมืองสาวัตถีนั้น มีโจรสำคัญ คือองคุลิมาลโจร

ที่ชื่อองคุลิมาลโจรนั้นก็เพราะนิ้วมือ ได้มาแล้วร้อยเข้าตากแห้ง แล้วคล้องคอไป นับนิ้วได้ ๙๙๙ นิ้ว แล้ว

เรื่องถึงพระเจ้าปเสนทิโกศลให้กรีฑาทัพยกไปปราบองคุลิมาลโจร ธรรมเนียมของกษัตริย์โบราณเมื่อกษัตริย์ต่อกษัตริย์ไปพบกันต้องรำทวนกันกษัตริย์ต่อกษัตริย์ด้วยกัน ต้องรำกระบี่รำทวนกัน ต้องฟาดฟันกันเองใครดีก็ดีไป ใครไม่ดีก็คอขาดไป ไม่ใช่ใช้ทหารรบเหมือนธรรมดาในบัดนี้

เมื่อเจอะเข้าต้องรำทวนเองทั้งนั้น เอาฝีมือกษัตริย์ทั้งนั้น เอาฝีมือตัวเองทั้งนั้น พระเจ้าปเสนทิโกศลก็ท้อพระทัย เอ๊ะ นี่เราไปปราบองคุลิมาลโจรตอนนี้จะต้องไปรำกระบี่กะมันต้องไปรำทวนกะมันเมื่อมันเกิดมาศัสตราอาวุธมันก็ลุกเป็นฟืนเป็นไฟเราไม่มีอัศจรรย์เหมือนอย่างกะมัน เมื่อไปรำทวนเข้าแล้ว คอเราจะขาดหรือคอมันจะขาด เราก็ยังไม่รู้ไม่แน่พระทัย ท้อพระทัย รุ่งเช้าจะยกทัพไปคิดว่า เมื่อยกทัพไปแล้วไม่ตรงไปเลยทีเดียว ไปพักอยู่ใกล้ ๆ วิหารเชตวันก่อน ไปทูลพระพุทธเจ้าเสียก่อน

นางพราหมณีผู้เป็นมารดา พอรู้ว่าพระเจ้าปเสนทิโกศลจะยกทัพไป ตัวก็เลยล่วงหน้าไปเสียก่อนจะไปบอกลูกชายให้หนีไป ไม่เช่นนั้นพระเจ้าปเสนทิโกศลจะฆ่าเสีย พระพุทธเจ้าทรงทราบว่า พอนางพราหมณีไปองคุลิมาลโจรเห็นเข้าก็จะฆ่านางพราหมณีฆ่าแม่เสียเอานิ้วอีก ถึงจะเป็นพ่อเป็นแม่ก็ไม่เข้าใจใกล้ล่ะเป็นฆ่าเสียเลยทีเดียว จะเอานิ้ว จะมุ่งเรียนแต่วิชาเท่านั้น แกไม่ได้มุ่งอะไร

พระพุทธเจ้ารู้ว่า องคุลิมาลโจรนี้เป็นอสีติมหาสาวกองค์สุดท้ายของเรา ถ้าหากฆ่ามารดาเสียแล้ว เป็นอภัพพสัตว์ไม่ได้มรรคผลในชาตินี้ เราขาดสาวกผู้ใหญ่ไปไม่ครบ ๘๐ ได้ ๗๙ เท่านั้น เราจำเป็นที่จะต้องไปทรมานองคุลิมาลโจร พระองค์ทราบชัดก็เสด็จไปก่อนใคร ๆ ทั้งหมด ไปถึงองคุลิมาลโจรองคุลิมาลโจรพอเห็นเข้าเท่านั้น แหมนิ้วมันงามจริงวิชาเราเป็นเจ้าโลกแน่ สำเร็จแน่ พอเห็นพระศาสดาทั้งพระรูปทั้งพระรัศมีทั้งงดทั้งงาม ดูไม่เบื่อ น่าเลื่อมใสน่าไหว้น่าบูชาทั้งนั้น ก็คาดว่าสำเร็จแน่ก็รี่เข้าใส่ทีเดียว คว้าดาบฟ้าฟื้นก็รี่ใส่ ปราดเข้าฟัน พอปราดเข้าฟันพรืด ห่างออกไป ๒๐ - ๓๐ วา

เอาละซิตานี้ ห่างออกไปเสียแล้ว องคุลิมาลโจรก็ตามใหญ่ วิ่งตึก ๆ ๆ ไม่ได้รอละจี้เชียว แล้วก็โจนฟันพรืดไปอีกแล้ว ห่างตั้ง ๔๐ - ๕๐ วา ไปใหญ่เชียวห่างหนักขึ้นทุกที พอวิ่งหนักเข้า ๆ ใกล้จะทัน วิ่งช้า ๆ ใกล้จะทัน พอใกล้จะทัน ก็พรืดห่างไปเสียกว่านั้นอีกแล้ว เท่าไหร่ ๆ ก็ฟันไม่ได้ ฟันไม่สำเร็จ เมื่อฟันไม่สำเร็จ จนกระทั่งหืดขึ้นคอเหนื่อยเต็มที่ พอเหนื่อยเต็มที่แล้ว คิดว่า นี่เขาเป็นเจ้าโลกก่อนเรา เราไม่ใช่เจ้าโลกแน่ เห็นจะเป็นไม่ได้ บุญไม่เท่าทันเขา แล้วท้อในใจ พอท้อใจ ใจมันก็ลดหมดทิฐิมานะ ยอมจำนนพระองค์เมื่อยอมจำนนพระองค์แล้ว ก็เปล่งวาจาว่า "สมณะหยุด ๆ" พระองค์ทรงเหลียวพระพักตร์มาตรัสว่า "สมณะหยุดแล้ว ท่านไม่หยุด" คำว่าหยุดอันนี้แหละ ถูกตั้งแต่ต้นจนเป็นพระอรหัตต์ คำว่าหยุดอย่างนี้คำเดียวเท่านั้น ถูกทางสมณะตั้งแต่ต้นจนพระอรหัตต์ เป็นตัวศาสนาแท้ ๆ เชียว คำว่าหยุด

เพราะฉะนั้น ต้องเอาใจหยุดอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ หยุดนั่นแหละถูกเป้าหมายใจดำ ถูกโอวาทของพระบรมศาสดา ถ้าไม่หยุด จะปฏิบัติศาสนาสัก ๔๐ - ๕๐ ปี ก็ช่าง ที่สุดจะมีอายุสัก ๑๐๐ ปี หรือ ๑๒๐ - ๑๓๐ ปี ถ้าใจหยุดไม่ได้ไม่ถูกศาสนาสักที

หยุดเข้าสิบ เข้าศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ไม่ได้ ไม่ถูกศาสนาสักที ต่อเมื่อใดหยุดได้ก็ถูกศาสนาทีเดียว ถูกพระโอษฐ์ของพระศาสดาทีเดียว ให้จำให้แม่นอย่างนี้ ที่ปฏิบัติไปแล้วยังไม่ถูกเข้าร่องรอยศาสนา ยังไม่ถูก

วันนี้จะเข้าร่องรอยพระศาสนา จะเรียนสมถะ จะทำใจให้หยุด จะเข้าช่องนั้น วิธีทำใจให้หยุดดังแสดงแล้วนั้นถ้าหยุดแล้วก็ถูกตั้งแต่ต้นจนพระอรหัตต์ทีเดียว นี่แหละทางไปของพระพุทธศาสนา

องคุลิมาลโจร พระองค์ก็ทรงแก้ไขแสดงธรรมะ องคุลิมาลโจรก็ได้สำเร็จมรรคผล พระองค์ก็นำเอามาบวชชะทีเดียว นำมาไว้ในพระวิหารเชตวัน

ชาวรัสเซียมีจิตศรัทธาในพระพุทธศาสนา เดินทางมาอุปสมบทที่วัดปากน้ำ

เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์เป็นอุปัชฌาย์บวชพระรัสเซีย

เวลาเช้าพระเจ้าปเสนทิโกศลกรีธาทัพไป ยกทัพไปใกล้วิหารเชตวัน พักอยู่ข้างนอกวิหาร ตัวเข้าไปในพระวิหารเพื่อเฝ้าพระบรมศาสดา แล้วทูลลาพระบรมศาสดาว่า ข้าพระพุทธเจ้าจะต้องอำลาไปปราบองคุลิมาลโจรล่ะ พระบรมศาสดาเรียกองคุลิมาลโจรมาบวชเสียแล้ว พอออกมา นี่หรือ พระองค์จะทรงไปปราบองคุลิมาลโจรคนนี้ใช่ไหม พระเจ้าปเสนทิโกศลพอเห็นเข้าเท่านั้นหัวเราะ ก๊าก ตีปีกเชียว นี่แหละพระเจ้าข้า ตีปีกชอบอกชอบใจ ไม่ต้องไปปราบพระองค์ไปปราบมาเสียแล้ว ทำไมก็กลัวชีวิตอยู่เหมือนกัน เหตุนั้น นี้เป็นนัยยะ ที่พระองค์รับสั่งให้นัยคำเดียว ตั้งแต่ต้นจนพระอรหัตต์ทีเดียว ไม่ใช่คำลอย ๆ คำมีหลักฐานอย่างนี้จำไว้ให้มั่น ต่อแต่นี้ไปส่งเครื่องบูชา ให้เขานำไปจุดจุดแล้วจะได้บูชากันต่อไป ฉันจะสอนให้บูชากันต่อไป

ความหมายของ "สัมมาอะระหัง"

หลวงพ่อท่านสอนให้บริกรรมภาวนาว่า "สัมมาอะระหัง" เคยมีผู้วิจารณ์ว่าคำภาวนาของหลวงพ่อนั้นยืดยาวไม่กะทัดรัด เมื่อหลวงพ่อทราบท่านก็ยิ้มรับคำติเตียนว่ากล่าวของผู้ไม่รู้ทั้งหลาย การที่หลวงพ่อท่านให้บริกรรมภาวนาว่า "สัมมาอะระหัง" เพราะท่านทราบความหมายของพระพุทธคุณบทนี้ว่าสำคัญและมีคุณประโยชน์อย่างไร ท่านเห็นว่าการนำบทพระพุทธคุณมาเป็นพุทธานุสติในการเจริญกัมมัฏฐานนั้น ให้คุณประโยชน์ยิ่งใหญ่แก่ผู้ประพฤติปฏิบัติ

พระธรรมโกศาจารย์ วัดมหาธาตุ ได้อธิบายถึงการบริกรรมภาวนา "สัมมาอะระหัง" ว่าเป็นพุทธานุสติ อันเป็นมงคลแก่ผู้ยึดถือไว้ดังนี้

พุทธานุสติดูจะเป็นธรรมประการต้นที่เจ้าคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำสนใจปฏิบัติและสอนสานุศิษย์เป็นพิเศษ ทุกครั้งที่ปฏิบัติธรรมจะต้องให้ตั้งใจระลึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ เพราะพุทธานุสตินั้นเป็นธรรม ให้จิตตื่น ให้จิตสว่าง ให้จิตมีกำลัง ให้จิตมีความกล้าที่จะปฏิบัติธรรมสืบต่อไป เป็นวิสัยอันดีของพุทธศาสนิกชนทั่วไป

ธรรมดาบุคคลเราถ้าไม่มีอะไรยึดแล้ว จิตย่อมคอยแต่จะฟุ้งซ่าน จะทำให้สงบอยู่ไม่ได้ จิตจึงต้องมีพุทธคุณยึด เมื่อมีพุทธคุณยึดแล้ว จะหลับก็ตาม จะตื่นก็ตาม จิตย่อมอยู่ในการรักษาทั้งนั้น เพราะพุทธานุภาพ ย่อมรักษาคนที่มีสติ ระลึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์อยู่เป็นนิตย์ดังพุทธภาษิตว่า

สปฺปพุทฺธํ ปพุชฺฌนฺติ สทา โคตมสาวกา
เยสํ ทิวา จ รตฺโต จ นิจฺจํ พุทฺธคตา สตีติ

แปลความว่า สติที่ไปในพระพุทธเจ้ามีแด่พระสาวกของพระโคดมเหล่าใด ทั้งกลางวัน ทั้งกลางคืน พระสาวกของพระโคดมเหล่านั้น จะหลับก็ตาม จะตื่นก็ตาม ชื่อว่า ตื่น ๆ แล้วด้วยดี ดังนี้

อาศัยเหตุนี้ พุทธานุสติจึงเป็นคุณธรรมให้เกิดความสุขใจแก่ผู้ปฏิบัติธรรมเป็นประการแรก ดังนั้นเจ้าคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำจึงสนใจนัก เป็นที่รู้กันทั่วไปว่าท่านเตือนพุทธบริษัทเสมอ ๆ ว่า อย่าเป็นคนว่าง ควรมีพระพุทธคุณเป็นอารมณ์ แม้จะยังไม่บรรจุอริยผลเบื้องสูงก็ตาม แต่รับรองว่าตายแล้วก็ไม่ตกนรก เป็นไปสวรรค์แน่ต้องด้วยกระแสพุทธภาษิตว่า

เย เกจิ พุทฺธํ สรณํ คตา เส
น เต คมิสฺสนฺติ อปายภูมึ
ปหาย มานุสํ เทหํ
เทวกายํ ปริปูเรสฺสนฺตีติ ฯ[๑]

แปลความว่า ชนเหล่าใดถึงซึ่งพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ ชนเหล่านั้นแลจักไม่ไปสู่อบาย เมื่อเขาละร่างกายนี้แล้ว ก็จะไปเพียบพร้อมอยู่ใน เทวสมาคมดังนี้ฯ

เหตุดังนั้นพุทธานุสติจึงเป็นธรรมอารักขากัมมัฏฐาน รักษาใจบุคคล ให้ควรแก่งานยิ่งนัก ดังที่เจ้าคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำได้เตือนศิษยานุศิษย์ให้มีพุทธานุสติเป็นอารมณ์ จึงเป็นที่น่านิยมน่าระลึกไว้ประจำตนทั่วไป[๒]

ส่วนความหมายของพุทธานุสติว่า สัมมาอะระหังนั้น พ.อ.อาภรณ์ ดิลกโศภณ ได้อธิบายถึงความหมายและที่มาไว้ดังนี้

---

[๑] พระสูตร เล่ม ๑๐ ทีฆนิกาย (มหาสมยสูตร) มหาวรรค ข้อ ๒๓๙

[๒] เถรธรรมกถา ของพระธรรมโกศาจารย์ วัดมหาธาตุ แสดงในวันบำเพ็ญกุศลสัตตมวาร ของคณะศิษยานุศิษย์อุทิศถวายพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อวัดปากน้ำ) ณ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๒

สัมมาอะระหัง

คำว่า "สัมมาอะระหัง" เป็นภาษาบาลี มีศัพท์ควบคู่กันอยู่ ๒ ศัพท์ "สัมมา" ศัพท์หนึ่ง "อะระหัง" ศัพท์หนึ่ง

"สัมมา" เป็นศัพท์ที่มีความหมายสูง แปลว่า ชอบในพระพุทธคุณ ๙ บท ท่านเอาศัพท์นี้เข้าคู่กับ "สัมพุทโธ" เป็นสัมมาสัมพุทโธ เป็นบทแสดงพระคุณของพระพุทธเจ้าแปลว่า ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ นอกจากใช้ในบทพระพุทธคุณแล้ว ยังมีใช้ในองค์อริยมรรค ๘ ด้วย โดยมีคำว่า สัมมา ควบองค์มรรคอยู่ทุกข้อเป็น สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ เป็นต้น

ส่วนศัพท์ว่า "อะระหัง" เป็นพระพุทธคุณบทต้น แปลว่า พระพุทธองค์ทรงเป็นพระอรหันต์ เมื่อเข้าคู่กันเป็น สัมมาอะระหัง ก็แปลว่า พระพุทธองค์ทรงเป็นพระอรหันต์โดยชอบคือ ถูกต้อง ไม่ผิด โดยนัยว่าบทบริกรรม "สัมมาอะระหัง" ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ จึงมีความหมายสูงและอยู่ในขอบข่ายของพุทธานุสติโดยแท้

บท "สัมมาอะระหัง" นี้ โบราณจารย์สมัยก่อนท่านแยกพรรณนาพระพุทธคุณทีละอักษร ในบทภาวนานี้ มี ๕ อักษร คือ สัม, มา, อะ, ระ, หัง แต่ละอักขระหรือแต่ละอักษรไปนี้ ท่านโบราณจารย์ได้ให้ความหมายไว้ดังต่อไปนี้

(สัม)

สงฺขตาสงฺขเต ธมฺเม สมฺมา เทเสติ ปาณินํ
สํสารสฺส วิฆาเฏติ สมฺพุทฺธํปิ นมามิหํฯ

๑. พระพุทธองค์ทรงแสดงสังขตธรรม และอสังขตธรรม โดยชอบแก่สัตว์ทั้งหลาย

๒. พระพุทธองค์ทรงทำลายการเวียนเกิดเวียนตายได้

๓. พระพุทธองค์ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง

ข้าพเจ้าขอนมัสการ

พระคาถาบทนี้ ท่านบอกอุปเท่ห์ คือวิธีใช้ไว้ว่าให้ภาวนาก่อนจะเข้าสู่สงครามหาผู้ทำร้ายมิได้แล

(มา)

มาตาว มานปาลิเต มานสตฺเต ปมทฺทิ โย
มานิโต เทวสงฺเฆหิ มานฆาตํ นมามิหํฯ

๑. พระพุทธองค์ทรงย่ำยีสัตว์ผู้มีมานะ ที่มานะเลี้ยงไว้ดุจมารดา

๒. พระพุทธองค์ อันหมู่ทวยเทพยอมรับนับถือ

๓. พระพุทธองค์ทรงทำลายมานะได้

ข้าพเจ้าขอนมัสการ

พระคาถาบทนี้ ท่านบอกอุปเท่ห์ไว้ว่า ภาวนาเพื่อทำคนแข็งให้อ่อน หมายความว่า ถ้าบังเอิญท่านต้องเผชิญกับคนใจแข็ง ให้มีอันแข็งข้อแข็งกระด้างเอากับท่านอย่างนี้ แล้วโบราณจารย์ท่านแนะนำให้ใช้คาถาบทนี้แก้ไขเหตุการณ์

(อะ)

อนุสฺสาหสพฺพสตฺตานํ อนุสฺสาเหติ โย ชิโน
อนนฺตคุณสมฺปนฺโน อนฺตคามี นมามิหํฯ

๑. พระพุทธองค์ทรงสั่งสอนคนไม่มีอุตสาหะให้มีความอุตสาหะ

๒. พระพุทธองค์ทรงสมบูรณ์ด้วยคุณธรรมไม่สิ้นสุด

๓. พระพุทธองค์ทรงถึงที่สุดแห่งทุกข์

ข้าพเจ้าขอนมัสการ

พระคาถาบทนี้ ท่านบอกอุปเท่ห์ไว้ว่า ภาวนาป้องกันเสือและจระเข้ หมายความว่า ถ้าท่านต้องเข้าป่าที่มีสัตว์ร้ายชุกชุม หรือต้องลงน้ำในย่านที่มีสัตว์น้ำอันตราย ถ้าทำใจให้เป็นสมาธิ ภาวนาคาถาบทนี้ จะป้องกันสัตว์ร้ายได้

(ระ)

รโต นิพฺพานสมฺปตฺโต รโต โส สตฺตโมจโน
รมาเปติธ สตฺเต โย รมฺทาตํ นมามิหํฯ

๑. พระพุทธองค์ทรงยินดีในธรรม ได้ทรงบรรลุถึงพระนิพพาน

๒. พระพุทธองค์ทรงปลดเปลื้องสัตว์ให้พ้นทุกข์

๓. พระพุทธองค์ทรงยังสัตว์ให้ยินดีในพระนิพพาน

๔. พระพุทธองค์เป็นผู้ทรงประทานให้ซึ่งพระนิพพานอันเป็นที่ยินดี

ข้าพเจ้าขอนมัสการ

พระคาถาบทนี้ ถ้าใครยึดมั่นท่องบ่นภาวนาเป็นนิจสามารถป้องกันการกระทำคุณผีและคุณคนทั้งปวงได้

(หัง)

หญฺญติ ปาปเก ธมฺเม หํสาเปติ ปทํ ชนํ
หํสมานํ มหาวีรํ หนฺตปาปํ นมามิหํฯ

๑. พระพุทธองค์ทรงฆ่าบาปธรรม

๒. พระพุทธองค์ยังชนให้ยินดี ซึ่งทางฆ่าบาปนั้น

๓. พระพุทธองค์ทรงร่าเริง

๔. พระพุทธองค์ทรงกล้าหาญยิ่งใหญ่

๕. พระพุทธองค์ทรงฆ่าบาปได้แล้ว

ข้าพเจ้าขอนมัสการ

พระคาถาบทนี้ โบราณจารย์ท่านแนะนำว่าให้หมั่นเพียรภาวนาเมื่อจะเข้าสู่ณรงค์สงคราม ทำให้แคล้วคลาดปลอดภัยได้

พระคาถา แสดงหมายความว่า แต่ละอักขระของบทสัมมาอะระหังที่นำมาลงไว้พร้อมทั้งอุปเท่ห์คือวิธีใช้นี้ สำหรับผู้ที่นับถือและเชื่อมั่นภาวนาให้จริงจังจนจิตเป็นสมาธิมั่นคงย่อมได้ผลจริงดังใจหมาย

จะอย่างไรก็ตาม บทสัมมาอะระหังนี้ ย่อมใช้ได้ทั้งในแง่ของโลก กล่าวคือ เมื่อบริกรรมภาวนาอยู่เสมอย่อมจะหาผู้ทำร้ายมิได้ ทำคนใจแข็งให้อ่อน ป้องกันเสือและจระเข้ได้ ป้องกันการกระทำคุณผีและคุณคนได้ ที่ว่าตามคดีโลก ที่คนโบราณท่านว่าไว้ และใช้ได้ทั้งในแง่ของธรรมกล่าวคือ ผู้ปฏิบัติตามบทสัมมาอะระหัง ย่อมจะเห็นแจ้งในสังขตธรรมและอสังขตธรรม ทำลายการเวียนเกิดเวียนตายได้ ทำลายมานะได้ มีความอุตสาหะเต็มที่ มีความยินดีในธรรมคือพระนิพพาน และฆ่าบาปธรรมได้

อนึ่ง สำหรับบทอะระหังโดยเฉพาะนั้น คนสมัยก่อนหรือคนสมัยนี้รู้เรื่อง นิยมนำไปใช้กับคนไข้หนักก่อนสิ้นลมหายใจ คือ กล่าวนำและเตือนเขาผู้กำลังจะสิ้นใจให้ท่องหรือนึกถึงพระอะระหัง โดยเชื่อกันว่าถ้าคนไข้มีสติน้อมใจตามคำบอกว่าอะระหัง เพียงใจได้สัมผัสเท่านั้นก็จะได้ไปเกิดในที่ดี สู่สุคติสรวงสวรรค์ จึงนิยมแนะนำกันต่อ ๆ มาจนทุกวันนี้

เรื่องนี้เป็นสิ่งดี มิใช่ของเสียหาย ในคัมภีร์พระธรรมบท ซึ่งเป็นหนังสือเรียนของพระ ได้กล่าวถึงเทพบุตรองค์หนึ่งชื่อ มัฏฐกุณฑลีเทพบุตร ท่านผู้นี้ก่อนสิ้นใจขณะป่วยหนักในภาคเป็นมนุษย์ ใจได้สัมผัสกับพระพุทธรังสีแวบหนึ่ง แล้วเกิดเป็นเทพบุตร ตัวอย่างมีอยู่ในคัมภีร์อย่างนี้ การบอกอะระหังหรือพระอะระหังแก่คนไข้หนัก จึงมีผลทางด้านจิตใจสูง แต่พระอะระหังคืออะไร มีความหมายอย่างไร เราน่าจะได้ติดตามกันต่อไปอีก

ในหนังสือวิสุทธิมรรค ภาค ๑ อันเป็นคัมภีร์สำคัญของพระพุทธศาสนา ท่านให้คำจำกัดความบทอะระหังไว้ชัดแจ้ง ดังบทพระบาลีว่า

อารกตฺตา หตตฺตา จ กิเลสารีน โส มุนิ
หตสํสารจกฺกาโร ปจฺจยาทีนมารโห
น รโห กโรติ ปาปานิ อรหํ เตน วุจฺจติฯ

พระมุนีพุทธเจ้าพระองค์นั้นทรงพระนามว่าอะระหัง

๑ เพราะเป็นผู้ไกลจากข้าศึก และเป็นผู้กำจัดข้าศึกคือกิเลสได้

๑ เพราะเป็นผู้ทำลายสังสารจักรได้

๑ เพราะเป็นผู้ควรแก่เครื่องสักการะ มีปัจจัย ๔ เป็นต้น

๑ เพราะเป็นผู้ไม่ทำความชั่วในที่ลับ

เมื่อท่านได้อ่านบาลี และคำแปลข้างบนนี้แล้ว ท่านจะเห็นคุณค่าของบทอะระหังทันทีว่า มีความหมายสูงมาก เป็นบทแสดงพระคุณอันสูงส่งของพระพุทธเจ้าโดยตรง

การที่พระปรมาจารย์ทรงกรรมฐาน นำพระพุทธคุณบทนี้ไปใช้ในการบริกรรมฝึกจิต และฝึกสอนศิษย์ของตนนั้นนับว่าท่านเข้าใจ และมีจิตมุ่งสูงส่ง เพราะตลอดเวลาที่บริกรรมบทอะระหังหรือสัมมาอะระหังท่านจะต้องพยายามเข้าถึงบทบริกรรมนี้ให้ได้ กล่าวคือ มีจิตมุ่งทำลายกิเลส มุ่งทำลายสังสารวัฏฏ์ ประพฤติตนเป็นนาบุญบริสุทธิ์และเว้นขาดจากความชั่ว (บาป) ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง การที่ศิษย์สายสัมมาอะระหังทุกท่านพยายามอย่างยิ่งยวด เพื่อประคองจิตเข้าสู่ภาวะอะระหังใน ๔ จุด หรือ ๔ ความหมายนับเป็นสุปฏิบัติแท้ โดยไม่มีข้อสงสัย

วิธีการสอนธรรมกายของหลวงพ่อ

...เรื่องการกำหนดบริกรรมนิมิตนี้ มีบางท่านสงสัยว่า อยากจะกำหนดเป็นอย่างอื่นได้หรือไม่ เช่นเป็นองค์พระ ความจริงแล้วหลวงพ่อท่านไม่ได้ผูกขาดว่าต้องให้กำหนดอุคคหนิมิตเป็นดวงกลมใส แต่หลวงพ่อท่านได้ทดลองแล้วว่าจะสร้างนิมิตอย่างใดจึงจะสะดวก และพบว่าการสร้างอุคคหนิมิตเป็นดวงกลมใสนั้นง่ายและสะดวกที่สุด เพราะถ้าหากจะกำหนดเป็นองค์พระนั้น องค์พระก็ยังมีปางต่าง ๆ หลายปาง มีวัสดุที่ทำแตกต่างกัน และมีขนาดเล็กใหญ่ต่างกัน ท่านคิดว่าการกำหนดเป็นดวงกลมใสนั้นง่ายและสะดวกที่สุด

แต่สำหรับบางท่านที่คิดว่าการกำหนดเป็นองค์พระจะสะดวกแก่การทำใจให้หยุดให้นิ่งแล้วละก็ท่านสามารถทำได้เลย หรือท่านจะกำหนดเป็นอย่างหนึ่งอย่างใดนอกเหนือจากนี้ก็ได้ เช่นเป็นองค์หลวงพ่อ เป็นพระพุทธรูปปางต่าง ๆ ที่ท่านพอใจ เป็นดอกไม้ ใบไม้ หรือจะเห็นเป็นกายของท่านเอง เป็นอะไรได้ทั้งนั้น สำคัญว่าทำอย่างไรให้ใจของเราไม่คิด ไม่นึก ให้ใจของเราปล่อยวางให้ได้...

...หลวงพ่อท่านสอนว่าการปฏิบัตินั้นต้องให้ถึงที่สุดอย่าหยุด ไม่ว่าเราจะเห็นหรือไม่เห็นก็ให้ปฏิบัติเรื่อยไปอย่าปล่อยให้กาลเวลาล่วงเลยไปโดยเปล่าประโยชน์ ท่านจะเน้นเช่นนี้เสมอ

เพราะความเพียรก็ต้องมีที่สุดของความเพียร ความอดทนก็ต้องมีที่สุดของความอดทน ถ้าเรายังปฏิบัติความเพียรไม่ถึงที่สุด แล้วเราก็บอกว่าเราเพียรแล้วความอดทนเราก็ยังทำไม่ถึงที่สุดแล้วเราก็บอกว่าเราอดทนแล้ว เพราะที่สุดของแต่ละคนนั้นไม่เท่ากันเปรียบเสมือนการอ่านหนังสือ บางคนอ่านเพียงครั้งเดียวก็เข้าใจมีความรู้ทันที บางคนต้องเปิดอ่านหลายครั้งหลายคราวจึงจะเข้าใจ ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับปัญญาบารมีของแต่ละคนซึ่งมีไม่เท่ากัน

ท่านสอนว่าการเข้าถึงธรรมต้องปล่อยชีวิตจิตใจไปรักไปห่วงอะไรไม่ได้ปล่อยกันให้หมดสิ้นทีเดียว ถ้ายังมีรักมีห่วงอยู่เป็นไปไม่ถึงเด็ดขาด ท่านให้ข้อเตือนใจว่า...

พายเถอะนะเจ้าพาย
ตลาดจะวายสายบัวจะเน่า
โซ่ไม่แก้กุญแจไม่ไข
จะไปได้อย่างไรกันล่ะเจ้า

- - - - - - - - - - - - - - - - -

บางตอนจาก **วิธีการสอนธรรมกายของหลวงพ่อ**
หนังสือ **ตรีธาเล่าเรื่องหลวงพ่อวัดปากน้ำ หน้า ๘๖**

ประวัติย่อ
อาจารย์ตรีธา เนียมขำ
นายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ

อาจารย์ตรีธา เนียมขำ เป็นบุตรีของนายดวง กับนางพุ่ม เนียมขำ ภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่ ๔๓ หมู่ ๓ ตำบลบางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ เกิดวันเสาร์ ขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๕ ปีขาล ตรงกับวันที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๙

การศึกษา

- การศึกษาสามัญ มัธยม ๓
- การศึกษาพระปริยัติธรรม ธรรมศึกษาชั้นเอก
- พ.ศ. ๒๔๘๒ อายุ ๑๓ ปี มาอยู่วัดปากน้ำ ภายใต้บารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ
- พ.ศ. ๒๔๘๓ อายุ ๑๔ ปี ได้บวชเป็นแม่ชี เพื่อศึกษาพระปริยัติธรรมและบำเพ็ญกิจภาวนาตามแนววิชาธรรมกาย จนสามารถรับใช้สนองงานที่ท่านได้มอบหมายไว้
- พ.ศ. ๒๔๙๔ อายุ ๒๖ ปี ได้ลาศีลจากแม่ชี แล้วได้อยู่ปฏิบัติธรรมและรับใช้หลวงพ่อตลอดมา
- ได้ช่วยแบ่งเบาภาระของท่านเจ้าพระคุณ สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ปัจจุบัน ในการดำเนินงานตามโครงการต่าง ๆ ที่หลวงพ่อได้วางไว้ ทั้งในด้านการศึกษา ในด้านการปฏิบัติธรรม ในด้านก่อสร้างเสนาสนะ และถาวรวัตถุ ในด้านอาหารบิณฑบาต อีกทั้งเป็นผู้ริเริ่มดำเนินการ
- ถวายผ้าพระกฐินพระราชทานวัดปากน้ำ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๔ จนถึงปัจจุบันและได้หาเจ้าภาพผู้เป็นประธานถวายผ้าพระกฐินพระราชทานล่วงหน้าจนถึง พ.ศ. ๒๘๑๙
- ก่อสร้าง หอเจริญวิปัสสนาฯ
- สร้างพระผงธรรมขันธ์ จำนวน ๑,๒๐๑,๒๕๐ องค์ เพื่อบรรจุใต้ฐานพระประธาน ณ หอเจริญวิปัสสนาฯ
- สอนปฏิบัติธรรมในวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดราชการ ณ หอเจริญวิปัสสนาฯ
- ไถ่ชีวิตโคกระบือ และนำไปมอบให้กรมปศุสัตว์ เพื่อแจกจ่ายให้แก่เกษตรกรผู้ยากไร้ เพื่อยกระดับความเป็นอยู่ของเกษตรกรผู้ยากไร้ให้ดีขึ้นตามโครงการธนาคารโคกระบือตามพระราชดำริในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ จนถึงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นปีที่ ๒๖ รวม ๙๐ ครั้ง ได้ไถ่ชีวิตโคกระบือไปแล้ว ๒๔,๗๓๔ ตัว เป็นเงิน ๒๔๕,๔๑๖,๒๔๔.- บาท (สองร้อยสี่สิบห้าล้านสี่แสนหนึ่งหมื่นหกพันสองร้อยสี่สิบสี่บาทถ้วน)
- สร้างพระของขวัญรุ่น ๖ จำนวน ๓,๓๗๑,๖๖๐ องค์ มอบถวายให้ทางวัดนำออกมามอบเป็นของขวัญให้แก่ผู้ที่บริจาคทรัพย์ร่วมสร้างพระไตรปิฎกหินอ่อน

- สร้างพระของขวัญรุ่น ๗ จำนวน ๕,๖๔๐,๐๐๐ องค์ และมอบถวายให้ทางวัดนำออกมามอบให้แก่ผู้ที่บริจาคทรัพย์ร่วมสร้างหอสมุดแห่งพระพุทธศาสนา ณ พุทธมณฑล
- สร้างพระพุทธรูปถวายวัดต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ ทั้งสร้างเองและหาเจ้าภาพ รวม ๗๘๐ องค์ พระอัครสาวก ๓๔ คู่ พระอรหันตสาวก ๗ องค์ เจ้าแม่กวนอิมนั่งขนาด ๖๙ นิ้ว ๑ องค์
- ร่วมสร้างพระพุทธรูปทองสัมฤทธิ์ปางธรรมกายหน้าตักกว้าง ๙ เมตร ๙ เซนติเมตร สูง ๑๔ เมตร ๓๙ เซนติเมตร ประดิษฐานอยู่ ณ วัดพุทธาธิวาส อำเภอเบตง จังหวัดยะลา โดยได้มอบหมายให้นายประยูร นางเกศินี พณิชยานนท์ เป็นผู้ดำเนินการสร้าง ท่านเจ้าพระคุณสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ขนานพระนามว่า "พระพุทธธรรมกายมงคล ปยุรเกศานนท์สุพพิธาน"
- สร้างรูปเหมือนหลวงพ่อวัดปากน้ำถวายวัดต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ ทั้งสร้างเองและหาเจ้าภาพ จำนวน ๑๘๐ องค์
- สร้างอาคารเรียน ๓ ชั้น ๑๘ ห้อง พร้อมเขื่อนและรั้วยาว ๑๐๐ เมตร มอบให้โรงเรียนวัดบางบ่อ ตำบลบางบ่อ อำเภอบางบ่อ จังหวัดสมุทรปราการ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๑ พร้อมโต๊ะ เก้าอี้นักเรียน ครู และอุปกรณ์การสอน และถมที่ปลูกหญ้าสนามโรงเรียนอีก ๓ ๑/๒ ไร่ รวมเป็นเงิน ๑๐,๘๐๐,๐๐๐.- บาท (สิบล้านแปดแสนบาทถ้วน)
- ตั้งโรงทาน สร้างศาสนสมบัติและสาธารณกุศลอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก

รายนามเจ้าภาพ

พิมพ์หนังสือ ความปรารถนา และบารมี ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ

๑.	คุณธนัท-วราเพ็ญ-ธนัยชนก-ชญานุช ลิมปนุสรณ์ คุณประสิทธิ์ เตชะกมลสุข-บุตรธิดา-หลาน คุณชาญ-พรวิมล-รัชพล-พิณลดา-มนสิทธิ์-ธัชชัย พรนำพา คุณธวัช คุณสุธีรา คุณสังคม คุณกิตติชัย คุณธนพล เตชะกมลสุข คุณอุดม-เสาวนีย์-กิตติพงศ์-วีรัตน์ คำพันธุ์นิพ คุณเกษม คุณอริสา บุญธนทัต คุณพิชัย-รัตนา-จุฑาพัฒน์-รุจิรัตน์ อุดมธนสกุล คุณวลี คุณารัตน์พานิช	๑๕๐,๐๐๐	บาท
๒.	คุณนเรศ-บุปผา-ชนิสา-อภิญญา-คาเมศ งามอภิชน	๓๐,๐๐๐	บาท
๓.	คุณวิรัช คุณกาญจนา สุวรรณนภาศรี และบุตรธิดา เขย สะใภ้ หลาน	๒๐,๐๐๐	บาท
๔.	คุณบรรจง-ดวงพร-อริศรา-วทัญญู-กิตติธัช จันทรมังคละศรี	๒๐,๐๐๐	บาท
๕.	คุณดำเกิง-ประภารัตน์-ปฤษฎี-พญ.ปนิษฐา-ดร.ปวิตรา จินดาหรา	๒๐,๐๐๐	บาท
๖.	คุณประยูร คุณเกศินี พณิชยานนท์-บุตรธิดา-สะใภ้-หลาน	๒๐,๐๐๐	บาท
๗.	คุณเจริญ คุณประภาศรี คุณชัยพัฒน์ หล่อศิริรัตน์	๑๐,๐๐๐	บาท
๘.	คุณพาณี สิมากร และครอบครัวสิมากร	๑๐,๐๐๐	บาท
๙.	คุณพ่อปอก๊ก แซ่เล็ก คุณแม่เซียมเกียว แซ่เตีย และบุตรธิดา หลาน	๑๐,๐๐๐	บาท
๑๐.	พญ.กาญจนา คุณณัฐกฤช คุณอภิสรา ชัยกิตติศิลป์	๑๐,๐๐๐	บาท
๑๑.	คุณฮิโตชิ คุณพิมใจ มัทสุโมโต	๑๐,๐๐๐	บาท
๑๒.	พันเอกพิเศษ จำลอง คุณเสมอ มีสุข	๑๐,๐๐๐	บาท
๑๓.	คุณพ่อมงคล คุณแม่ลัดดา คุณมาลินี ภญ.อรสา อารยพัฒน์	๑๐,๐๐๐	บาท
๑๔.	คุณสมบูรณ์-คุณกาญจนา สุ่นสวัสดิ์ และธิดา	๑๐,๐๐๐	บาท
๑๕.	คุณวีระพันธ์-คุณจินตนา วินะยานุวัติคุณ-บุตรธิดา	๑๐,๐๐๐	บาท
๑๖.	คุณธนาสรณ์ คุณจิราภรณ์ วิชัยรัตนกุล คุณรุ่งสิทธิ์ สนธิวัชชรา	๖,๐๐๐	บาท
๑๗.	คุณดำรงค์-จริยา-ฐิติพงศ์-นิภาพร-ณัฐพล บุญอุทิศ	๕,๐๐๐	บาท
๑๘.	คุณวันทนา บุญมาก	๕,๐๐๐	บาท
๑๙.	คุณพูลศรี ทองประวัติ และครอบครัว	๕,๐๐๐	บาท
๒๐.	คุณแม่เว้งเฮี๊ยะ แซ่ลิ้ม ตระกูลสิทธิวรชัย	๕,๐๐๐	บาท

๒๑.	คุณไกหย่วน-ลินจง-ไกรเลิศ-กัลยา-วีณา-ทญ.พันธุ์จง หาญวิวัฒนกุล	๕,๐๐๐	บาท
๒๒.	คุณยอดชาย ก้องกังวาล และครอบครัว	๕,๐๐๐	บาท
๒๓.	คุณสวลี ปิยดิษฐ์ และครอบครัว	๕,๐๐๐	บาท
๒๔.	น.อ.เฉลิมไชย คุณกันต์อมล เกิดผล	๕,๐๐๐	บาท
๒๕.	คุณเกษแก้ว คุณบรรทม คุณกรองทอง เศวตมาลย์	๕,๐๐๐	บาท
๒๖.	คุณพัฒนา จุฬจัมบก	๕,๐๐๐	บาท
๒๗.	คุณฉัตรสุดา เทียนกระจ่าง	๕,๐๐๐	บาท
๒๘.	คุณเกษมจิตต์ คุณวนิดา อัศวจินดา และบุตรธิดา	๕,๐๐๐	บาท
๒๙.	คุณทวี แซ่อึ้ง คุณพรเพชร จันทรศิริวัฒนา	๕,๐๐๐	บาท
๓๐.	คุณแม่ปราณีต แก้วปราณีต พลเรือโท โกศล พันเอกพิเศษหญิง ทัศนศรี ไตรยคุณ คุณมัลลิกา อยู่ดิษฐ์	๒,๖๐๐	บาท
๓๑.	คุณสวัสดิ์ ศิริเอี้ยวพิกูล และครอบครัว	๒,๐๐๐	บาท
๓๒.	คุณบวรศรี ปุณณภุม และครอบครัว	๒,๐๐๐	บาท
๓๓.	คุณนพเก้า คุณวารุณี หล่อศิริรัตน์	๒,๐๐๐	บาท
๓๔.	คุณขจาย คุณเชิญศรี ทองสมบัติ และบุตรธิดา สะใภ้ หลาน	๒,๐๐๐	บาท
๓๕.	คุณสิทธิโชค คุณอัปสรสรวง ชวนะเวชน์ และบุตรธิดา	๒,๐๐๐	บาท
๓๖.	คุณศิริศักดิ์ คุณดวงพร คุณศิรพร คุณพิมพ์พร ศิริจรัสตระกูล	๒,๐๐๐	บาท
๓๗.	คุณณัฐพร คุณรัฐวัฒน์ ไล้สุวรรณ	๒,๐๐๐	บาท
๓๘.	น.ต.วรนิต คุณวณี จันศิริรัตน์	๒,๐๐๐	บาท
๓๙.	เรือโท เสริมศักดิ์ คุณนันทา รัตนไชย	๑,๕๐๐	บาท
๔๐.	คุณชวนชม คุณคัชพงษ์ คุณฐิติพงษ์ บัววัน คุณละไม ใจบุญ	๑,๕๐๐	บาท
๔๑.	คุณพ่อพัวฮกเชียง คุณแม่โง้วเซี่ยมอิม คุณเอมรส สุขอภิชาติกุล	๑,๕๐๐	บาท
๔๒.	คุณประนอม ศรีธรรมรักษ์	๑,๐๐๐	บาท
๔๓.	คุณสุรพงษ์ คุณศิริพร คุณจงจรินทร์ คุณจงสมร เศรษฐปราโมทย์	๑,๐๐๐	บาท
๔๔.	น.อ.ปรีชา คุณสนอง จันทรแสง บุตรธิดา หลาน	๑,๐๐๐	บาท
๔๕.	คุณสำลี คุณนันทา วรบุญโอฬาร และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
๔๖.	คุณสุชาดา ไล้สุวรรณ	๑,๐๐๐	บาท
๔๗.	คุณบายัน คุณกุลยิต จันทร์ศรีชวาลา และบุตรธิดา	๑,๐๐๐	บาท
๔๘.	คุณกุลณี ธรรมสุริยะ	๑,๐๐๐	บาท
๔๙.	คุณบุญมั่น คุณรุจาภา ทวีสันต์ และครอบครัว	๑,๐๐๐	บาท
๕๐.	คุณพิณ ช่วยราม	๕๐๐	บาท
๕๑.	คุณกรรณิการ์ แก้วปราณีต คุณตรีธพร เทพทอง	๕๐๐	บาท
๕๒.	คุณปรีเปรม แก้วปราณีต	๕๐๐	บาท

รายนามเจ้าภาพ
ถวายไตร ตาลปัตร ย่าม และไทยธรรม
ในงานฉลองอสีตยายุ (๘๐ ปี)
อาจารย์ตรีธา เนียมขำ

๑.	คุณสมบูรณ์ คุณกาญจนา คุณณัฏฐนิช คุณกฤษณา สุ่นสวัสดิ์	ช้อน ส้อมทอง คาวหวาน	๘๐๐ ชุด
๒.	คุณเจริญ คุณประภาศรี คุณชัยพัฒน์ หล่อศิริรัตน์	ผ้าห่ม	๑,๒๐๐ ผืน
๓.	คุณประยูร คุณเกศินี คุณศิรโรจน์ คุณศุภกัญญา คุณศิรวิชญ์ คุณศิรชัย คุณอภิศรี คุณอภิศรา พณิชยานนท์	ผ้าไตร	๕๗๕ ไตร
๔.	คุณอาทิตย์ คุณพิมใจ มัทสุโมโต คุณธนาสรณ์ คุณจิราภรณ์ วิชัยรัตนกุล	ไตร ตาลปัตร และย่าม	๑๐๐ ชุด
		สบู่มังคุด	๑,๐๐๐ ก้อน
		นาฬิกาปลุก	๖๐ เรือน
		กรรไกรตัดเล็บ	๗๐๐ อัน
๕.	คุณวิรัช คุณกาญจนา คุณพีรเจต คุณชนิดา คุณปิยะนันท์ คุณปิยะดา คุณฉัตรประภา คุณพีรพล สุวรรณนภาศรี คุณสมชาย คุณสุธิดา ทัศนไกรวุฒ และบุตร	ตาลปัตรและย่าม	๑๐๐ ชุด
๖.	คุณสุชาติ คุณศิริพร วุฒิชัยพรกุล และครอบครัว	ตาลปัตรและย่าม	๑๐๐ ชุด
๗.	คุณสาโรจน์ คุณนิภา คุณสวัสดิ์ คุณยุพา ศิริเอี้ยวพิกูล และครอบครัว	ตาลปัตรและย่าม	๑๐๐ ชุด
๘.	คุณนเรศ คุณบุปผา คุณชนิสา คุณอภิญญา คุณคาเมศ งามอภิชน	ตาลปัตรและย่าม	๑๐๐ ชุด
๙.	คุณดำเกิง คุณประภารัตน์ คุณปฤษฎี พญ.ปนิษฐา ดร.ปวิตรา จินดาหรา	ตาลปัตรและย่าม	๙๐ ชุด
๑๐.	คุณวันชัย คุณสาลินี คุณธนัชพร คุณกันตพร สวนศิลป์พงศ์	ย่าม	๑๐๐ ใบ
๑๑.	คุณไพโรจน์ สิทธิวรชัย และครอบครัว คุณยอดชาย ก้องกังวาล และครอบครัว	ตาลปัตรและย่าม	๕๐ ชุด
๑๒.	คุณพรชดา อิสสระ คุณนิตยา วนาขจีรัตน์	ตาลปัตรและย่าม	๒๕ ชุด
๑๓.	ตระกูลเตชะกมลสุข ตระกูลอุดมธนสกุล ตระกูลลิมปนุสรณ์ ตระกูลบุญธนทัต ตระกูลคำพันธุ์นิพ ตระกูลคุณารัตน์พานิช	ตาลปัตรและย่าม	๒๕ ชุด
๑๔.	คุณนพเก้า คุณวารุณี หล่อศิริรัตน์ และบุตร ธิดา เขย สะใภ้ หลาน	ตาลปัตรและย่าม	๑๐ ชุด

รายนามผู้เป็นเจ้าภาพ ถวายเตาไมโครเวฟ

๑. คุณอุดม คุณเสาวณีย์ คุณกิตติพงศ์ คุณวีรัตน์ คำพันธุ์นิพ
๒. คุณรัชต คุณมาลี เศรฐภักดี
๓. คุณอาทิตย์ คุณพิมใจ มัทสุโมโต
๔. คุณธนาสรณ์ คุณจิราภรณ์ วิชัยรัตนกุล
๕. คุณประยูร คุณเกศินี คุณศิรโรจน์ พณิชยานนท์ และบุตร ธิดา สะใภ้ หลาน
๖. คุณประสิทธิ์ เตชะกมลสุข และบุตร ธิดา สะใภ้ เขย หลาน
๗. คุณชาญ คุณพรวิมล พรนำพา และครอบครัว
๘. คุณแม่เซียมเกียว แซ่เตีย และบุตร ธิดา หลาน
๙. คุณพิชัย คุณรัตนา คุณจุฑาพัฒน์ คุณรุจิรัตน์ อุดมธนสกุล
๑๐. คุณเกษม คุณอริสา บุญธนทัต
๑๑. คุณธนัท คุณวราเพ็ญ คุณธนัยชนก คุณชญานุช ลิมปนุสรณ์
๑๒. คุณชาญ คุณนลิน เผ่าบุญ
๑๓. คุณบรรจง คุณดวงพร จันทรมังคละศรี และบุตร ธิดา
๑๔. คุณวิไล คุณารัตน์พานิช
๑๕. คุณธวัช คุณสุธีรา เตชะกมลสุข และบุตร ธิดา
๑๖. คุณพ่อมงคล คุณแม่ลัดดา คุณมาลินี ภญ.อรสา อารยพัฒน์
๑๗. คุณไพโรจน์ สิทธิวรชัย คุณยอดชาย ก้องกังวาล
๑๘. คุณแม่จิตรี ภญ.เพ็ญงาม อรุณไพโรจน์

รายนามผู้เป็นเจ้าภาพ สร้างพระพุทธรูป

๑. อาจารย์ตรีธา เนียมขำ สร้าง
   ๑.๑ พระพุทธรูปปางพระธรรมกาย หน้าตักกว้าง ๕๐ นิ้ว ประดิษฐาน ณ วัดปภารามวิหาร ประเทศบังกลาเทศ
   ๑.๒ พระพุทธรูปปางสมาธิ หน้าตักกว้าง ๑๖ นิ้ว ประดิษฐาน ณ โรงเรียนการบิน กองบัญชาการยุทธการทหารอากาศ จังหวัดนครปฐม
   ๑.๓ พระพุทธรูปปางนาคปรก หน้าตักกว้าง ๑๖ นิ้ว ประดิษฐาน ณ โรงเรียนการบิน กองบัญชาการยุทธการทหารอากาศ จังหวัดนครปฐม
๒. สมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ม.ส.จ. สร้างพระพุทธรูปปางพระธรรมกาย หน้าตักกว้าง ๕๐ นิ้ว ประดิษฐาน ณ วัดปภารามวิหาร ประเทศบังกลาเทศ
๓. บริษัทไฮเทคไทยคอนกรีต จำกัด คุณสาโรจน์ คุณนิภา คุณยุพเยาว์ คุณสวัสดิ์ คุณยุพา คุณวราภรณ์ คุณปรินทร คุณวลัยพร ศิริเอี้ยวพิกูล คุณวรรณา ภู่เสือ สร้างพระพุทธรูปปางพระธรรมกาย หน้าตักกว้าง ๕๐ นิ้ว ประดิษฐาน ณ วัดปภารามวิหาร ประเทศบังกลาเทศ

พระพุทธรูปประจำวัน ประดิษฐาน ณ โรงเรียนการบิน กองบัญชาการยุทธการทหารอากาศ จังหวัดนครปฐม

๔. คุณดำเกิง คุณประภารัตน์ คุณปฤษฎี พญ.ปนิษฐา ดร.ปวิตรา จินดาหรา — สร้างพระประจำวันอาทิตย์
๕. คุณนพเก้า คุณวารุณี หล่อศิริรัตน์ และครอบครัว — สร้างพระประจำวันจันทร์
๖. คุณแม่เซียมเกียว แซ่เตีย — สร้างพระประจำวันอังคาร
๗. น.ต.วรนิต คุณวณี จันศิริรัตน์ — สร้างพระประจำวันพุธ
๘. คุณเจริญ คุณประภาศรี คุณชัยพัฒน์ หล่อศิริรัตน์ — สร้างพระประจำวันพุธกลางคืน
๙. คุณวิรัช คุณกาญจนา สุวรรณนภาศรี และบุตรธิดา เขย สะใภ้ หลาน — สร้างพระประจำวันพฤหัสบดี
๑๐. คุณประยูร คุณเกศินี คุณศิรโรจน์ คุณศุภกัญญา คุณศิรวิชญ์ คุณศิรชัย คุณอภิศรี คุณอภิสรา พณิชยานนท์ — สร้างพระประจำวันศุกร์

พิมพ์ที่ : หจก. อรุณการพิมพ์
๙๙/๒ ซอยพระศุลี ถนนดินสอ แขวงบวรนิเวศ เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐ โทร. ๐ ๒๒๘๒ ๖๐๓๓-๔ โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๒๑๘๗-๘
E-mail : aroonprinting@yahoo.com http://www.aroonprinting.com

คณะกรรมการบริหารสมาคมศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ม.ส.จ. ชุดปัจจุบัน

แถวนั่งจากซ้าย นางสาวพาณี สิมากร นางเชิญศรี ทองสมบัติ นางบวรศรี ปุณณุภุม อาจารย์ตรีธา เนียมขำ นางพูลศรี ทองประวัติ นางสนอง จันทรแสง นางสาววันทนา บุญมาก

แถวยืนจากซ้าย นางสาววลี คุณารัตน์พานิช นางสาวพัฒนา จุฬจัมบก นายสำลี วรบุญโอฬาร นาวาอากาศเอก เฉลิมไชย เกิดผล นายวิรัช สุวรรณนภาศรี นายดำเกิง จินดาหรา พันเอกพิเศษ จำลอง มีสุข นายประยูร พณิชยานนท์ นายพิณ ช่วยราม พันเอกพิเศษหญิง ทัศนศรี ไตรยคุณ นางสาวกรองทอง เศวตมาลย์